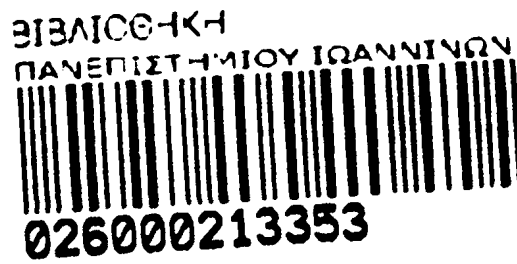

A

Luc

73,2

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I I

CVRAVIT

IO. PËTR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I I.

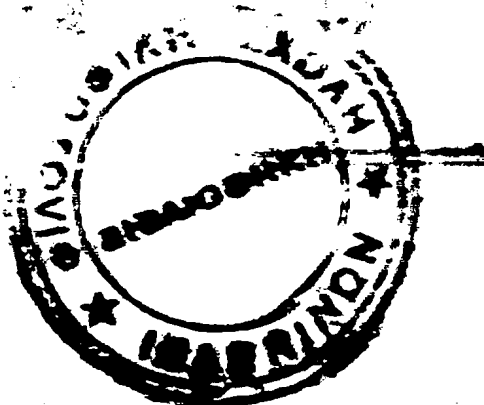

11923

11923

11923

11923

11923

11923

11923

11923

11923

11923

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

I.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.

ΔΙΟ. Ω Πολύδευκες, ἐντέλλομαι σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὔριον) ἢν περ ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὗροις δ' αὖν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς

Mortuorum Dialogi.

Diogenis et Pollucis.

ΔΙΟ. Ο Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem (inueneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi satis, quae
Λ super

γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω
ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι
ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ἔτι
οἶδε τὰ μετὰ τὴν βίον; ἐνταῦθα δὲ ἔπαύσῃ
βεβραχίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλι-
στα ἐπειδὴν ὄρεται τὰς πλῆσις, καὶ σατράπας,
καὶ τυράννους ἔτι ταπεινὰ καὶ ἀσήμους, ἐκ μό-
νης σίμωγῆς διαγνωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθα-
κοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἀνῶ.
ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον
τὴν πύξιν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ περ
εὖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον 1) κείμενον,
ἢ ὧν ἐκ καθαρσίης, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ.

super terram geruntur, sunt derisa, venire huc
multo plura irrifarum: illic etenim in ambi-
guo tibi risus erat, illudque in ore multum,
Quis enim omnino nouit, quae post vitam sint con-
secutura: hic vero non desines bona fide ridere,
veluti ego nunc: et maxime quidem ubi videris
diuites istos, et satrapas, et tyrannos tam humiles,
nulloque insigni distinctos, ex solo eiulata di-
gnoscehdos, eosque esse molles et ignavos, quan-
do recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi,
atque insuper, ut impleta lupinis multis pera ve-
niam, et siquam repererit in triuiol-Hecates coenam
iacentem, aut ouum iustiale, aut tale quiddam.

2. P O L.

1. Ἑκάτης δεῖπνον] Superstitio sacrificulorum
fraudi-

ΠΟΛ. 'Αλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης;
ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ἐπεὶ τίς ἐστὶ τὴν ὄψιν;
ΔΙΟ.

2. P O L. At ista renunciabo, Diogenes: vt
autem nouerim accuratissime, qualis est facie?
A 2 D I O.

fraudibus incitata, vt ingentem rerum im-
purarum numerum excogitauit, quibus pol-
lui homines atque impiari credebantur, sic
non minus fuit in lustrationibus inuenien-
dis ingeniosa, quarum ope tanti mali la-
bes depelli posset: lustramina vero siue
purgamenta sibi persuadebant haurire pe-
nitus et combibere quicquid erat contagio-
nis, cuius expiandae causa circumferren-
tur: quocirca ne contractae labis vitium
ad hominem vllum permaneret, sub terra
desodi, in mare, montes, loca vasta de-
portari, saepius in triuiis abiici τὰ καθάρ-
σια sacrorum legibus fuit constitutum. Fle-
catae vero quia velut propria cedebant τὰ
καθάρματα, ideo vel omne purgamento-
rum genus, vel aliquod saltem certis in
lustrationibus usurpatum Ἐκταίᾳ diceban-
tur; quae si quis sciens attrectasset, cibi-
que loco sumisset, ille foedissimus atque
auersabilis piaculum commisisse putabatur
nullo piaculo luendum. Iam porro idem-
ne, quod τὰ Ἐκταίᾳ, fuerit Ἐκτῆς
δειπνόν, an aliud ac separatum, in contro-
uersiam venire potest. Iunguntur a Lucia-
no καὶ ἐκ καθαρσίων, quorum vsus scili-
cet

ΔΙΟ. γέρων, Φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰεὶ, καὶ ταπολλὰ τὰς ἀλαζόνας τέτρες Φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥάδιον εὔρεϊν ἀπὸ γε τέτων. ΔΙΟ. βέλει καὶ πρὸς αὐτὰς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τὰς Φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· εἰ βαρὺ γὰρ εἰδὲ τέτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληρῆσι, καὶ περὶ τῶν ἔλων ἐρίζεσι, καὶ κέρατα 2) Φύεσιν ἀλλή-

DIO. Senex, caluus, pallium habens multiforme, omni vento apertum, et adplicatis pannorum adfumentis varium: ridet autem semper, et ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum inuenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem graue mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus vniuersis rixari,

cet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triuiis pro cibo tolli consueuisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant. Hemst.

2. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes. Cognatus.*

DIALOGI MORTVORVM 5

ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλῃς 3) ποιῶσι, καὶ τοιαῦ-
τα ἄπασιν ἐρώτῃν 4) διδάσκῃσι τὸν νοῦν 5).
ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι
φῆσιν, κατηγορῶντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙΟ.
σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμῶ λέγε. ΠΟΛ.
καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλεσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πό-
λυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί,
ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τι-
μωρεῖ-

xari, cornua generare sibi mutuo, et eiusmodi
perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

P O L. Sed, me indoctum et disciplinae exper-
tem esse dicent, qui audeam incusare sapien-
tiam eorum. D I O. Tum tu plorare illos a me
iube. P O L. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

3. D I O. Diuitibus autem, suauissime
Pollucle, nuncia isthaec a nobis. Quid,
o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet
ipfi

3. Κροκοδείλῃς] Respicit hic argumentandi ge-
nus, quod a Crocodilo nomen habet. Cro-
codilus, inquebant, raptum puerum redditu-
rum se spondet verum respondentem: statimque
rogat, redditurusne puerum sit, an non. du Soul.

4. Ἐρώτῃν] De philosophorum mutuīs in-
terrogationum laqueis, quibus se inuicem
irretire conabantur; verbum paene pro-
prium. Hemst.

5. Τὸν νοῦν] Τῆς νῆας scribe. Guierus.

μωρεῖσθε ἑαυτὰς λογιζόμενοι τὰς τέκας, καὶ
 τάλαντα ἐπὶ τετράντοις συντιθέντες, εἰς χεῖρ
 ἓνα ὀβελὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ.
 εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλ-
 λὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Με-
 γίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμαξένῳ τῷ πα-
 λαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε
 τὰ χαροπὰ, ἡ μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα
 ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτονα, ἡ
 ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις, Φα-
 σί6), κρανία γυμνὰ τῷ κάλλει. ΠΟΛ. οὐ
 χαλε-

ipfi cruciatis, rationem ineuntes vsurarum, et
 talenta super talentis componentes, quos oportet
 vno obolo instructos huc venire paulo post?
 P O L. Et illa dicentur ad eos. D I O. Imo et-
 iam formosulis illis ac robustis dicito, Megillo
 Corinthio et Damoxeno luctatori, apud nos
 nec flauam comam, nec grate toruos et nigri-
 cantes oculos, nec florem in facie amplius
 adesse, aut neruos intentos, humerosue vali-
 dos; sed omnia, quod aiunt, vna Myconos,
 crania nuda pulcritudine. P O L. Ne ista
 qui-

6. Πάντα μία ἡμῶν κόνις, Φασί] Vbi sermo
 fit de mortuis, quorum corpora in pulue-
 rem rediguntur, frequenter adhiberi solet
 κόνις. At si, quibus incommodis haec ver-
 ba premantur, consideratius examinaris,
 alia

DIALOGI MORTVORVM. 7

χλεπόν ἐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς καλὰς καὶ ἰσχυρὰς.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ ὃ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν)· λέγε μήτε δαικρύνειν, μήτ'·

quidem molestum erit exponere apud pulcros et robustos.

4. ΔΙΟ. Perro pauperibus, ὅ Λακων, nam sunt sane multi, et grauitèr ferentes illam rem, misereque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas

Δ 4

neque

alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum Φασὶ notum prouerbum communique usu receptum demonstrat; cuius quis dixerit vllum inueniri vestigium in Πάντα μία ἡμῶν κόνις; Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interiectum? Addam, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, Φασὶ, κρανία γυμνὰ τῶ καλῶς, in quibus nihil est, quod vllam in partem offendant. Prouerbii potestas explorata complectitur eas res, quae diuersi generis atque ordinis sine vllò discrimine eundem in locum et conditionem coguntur. Lucianus aptissime collocauit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Hemst.

μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψοντα τὰς ἐκεῖ πλεσίχας εἶδέν
ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς
ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμῷ ἐπιτίμησον, λέγων
ἐκλελύσθαι αὐτὰς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγε-
νες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· εἰ γὰρ ἀνέξομαί
γε· ἃ δὲ πρὸς τὰς ἄλλας εἴφησθα, ἀπαγγελῶ.
ΔΙΟ. ἐκώσωμεν τὰς τὰς, ἐπεὶ σοι δοκεῖ. σὺ δὲ
οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

neque eiulatum edant, enarrata, quae hic ob-
tinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos
esse visuros, qui istuc in vita sunt diuites, nihi-
lo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si
videtur, meo nomine exprobra, dicitoque mo-
ribus solutis eos a pristina feneritate descivisse.
P O L. Caue, Diogenes, de Lacedaemoniis
quicquam dixeris; equidem non patiar: quae
vero ad alios mandasti, renunciabo. D I O.
Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu,
quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΕΤΩΝ, ἢ κατὰ Μενίππυ.

ΚΡΟΙ. **Ο**ὐ φέρομεν, ὦ Πλέτων, Μένιππον
 τετενὶ τὸν κύνα παροικεῖντα· ὥς
 ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰσῃσον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν
 εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τί' ὑμᾶς δεινὸν
 ἐργάζεται ἰμόνεκρος ὢν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὴν ἡμεῖς
 οἰμώζομεν, καὶ σένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν
 ἄνω, Μίδας μὲν ἔτοσί, τῷ χρυσίῳ, Σαρδανά-
 παλος δέ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δέ, τῶν
 θησαυρῶν, ἐπιγελαῖ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 दा καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δέ
 καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς· καὶ
 ὅλως,

Pluto, seu contra Menippum.

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum
 istum canem iuxta nos habitantem:
 quare aut illum aliquo abire coge; aut nos mi-
 grabimus in alium locum. PLUT. Quid au-
 tem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit
 mortuus? CROE. Quando nos ploramus et
 gemimus, istorum reminiscētes, quae supra
 adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste
 multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irri-
 det, et conuiciatur mancipia nos et purga-
 menta piacularia vocitans: interdum etiam
 cantando obturbat nostros gemitus: in sum-
 ma,

ὅλως, λυπηρόδες. ΠΛΟΥ. τί ταῦτα Φασίν,
 ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλέτων. μισῶ
 γὰρ αὐτὰς ἀγενεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς
 ἐκ ἀπέχρησε βιώναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθα-
 νόντες ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω.
 χαίρω τοιγαρὲν ἀνιῶν αὐτὰς. ΠΛΟΥ. ἀλλ'
 ἔχρη· λυπῶνται γὰρ ἔμικρῶν σερῶμενοι. ΜΕ.
 καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλέτων, ὁμόψηφος ὢν
 τοῖς τέτων σεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. ἔδαμῶς. ἀλλ'
 ἐκ ἂν ἐθελήσαιμι σασιάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κακῖστοι Λυδῶν, καὶ
 Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, ἔτω γινώσκετε,
 ὡς οὐδὲ παυσομένε μου· εἶδα γὰρ ἂν ἴητε,
 ἀκολα-

ma, molestus est. PLVT. Quid ista dicunt,
 Menippe? MEN. Vera, Pluto; odi enim eos,
 quippe ignavos et perditissimos, quibus non fa-
 tis fuit viuere male, sed et mortui recordantur,
 ac mordicus retinere cupiunt res superas: gau-
 deo propterea, dum dolore eos adficio. PLVT.
 At non oportet: dolent enim non paruis rebus
 priuati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto,
 qui calculum adiicias eorum suspiriis? PLVT.
 Neutiquam; sed nolim equidem seditionem vos
 mouere.

2. MEN. Atqui, pessime Lydorum et Phry-
 gum et Assyriorum, ita vobiscum statuete, me
 nullo pacto esse desitutum: quocumque enim iue-
 ritis,

DIALOGI MORTVORVM II

ἀκολοῦθῆσω ἀνιῶν, καὶ κατὰδων, καὶ καταγε-
λῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα ἔχ' ὕβρις γ); ΜΕΝ. ἔκ·
ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, πρόσ-
κυνεῖσθαι ἀξίοντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐν-
τρυφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ τὸ παράπαν οὐ
μνημονεύοντες. τοιγαρὲν οἰμώζετε, πάντων
ἐκεῖνων ἀφηρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ἰῶ
θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσῃ μὲν
ἐγὼ χρυσῷ. ΣΑΡ. ὅσῃ δ' ἐγὼ τρυφῇ. ΜΕ.
εὖγε ἔτω ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ,
τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΤΤΟΝ πολλάκις συνείρων,
ἐπάσσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ritis, persequar aegre vobis faciens; occinens
et deridens. CROE. Istaec nonne contume-
lia est? MEN. Non est: sed ista, quae vos fa-
ciebatis, dignos, qui adoraremini, vos geren-
tes, liberis hominibus insultantes, mortisque
omnino immemores. Ideo ergo plorate omni-
bus istis spoliati. CROE. Multis, Dii, magnis-
que possessionibus. MID. Quanto quidem ego
auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN.
Euge, ita institute: lamentamini quidem vos:
ego vero illud, N O S C E T E I P S V M, fae-
pius ingeminans occinam vobis; belle enim de-
ceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

7. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις;] Attica loquendi for-
mula grauem indignationem continens. H.

III. Μενίπ-

III.

Μενίππς, Ἀμφιλόχς καὶ Τροφώνις.

MEN. **Σ** Φῶ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφιλόχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ οἷο' ὅπως ναῶν κατιξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεὸς ὑμᾶς ὑπειλκίσουσιν εἶναι. ΤΡΟ. τί ἐν ἡμεῖς αἵτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡΟ. ὦ Μενίππε, Ἀμφιλόχος μὲν ἔτος αὐτῶν εἰδείη, ὅ, τι αὐτῶν ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτῶν.

Menippi, Amphiloichi et Trophonii.

MEN. **V**os autem, Trophoni et Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, et vani mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid ergo? nosne in causa sumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur? MEN. At non opinarentur, nisi et viui vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, et praedicere possētis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego

τῷ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἥν τις κατέλθῃ παρ' ἐμὲ 8). σὺ δ' ἔοικας εἰς ἐπιδεδημηκένα Λεβιάδειά τοπαράπαν· εἰ γὰρ ἡπίσεις σὺ τῷ τοις.

MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβιάδειαν γὰρ παρέλθῳ, καὶ ἐσαλμένος ταῖς ἐθόναις γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τῷ συμίχ, ταπεινῷ ἔντος, ἐς τὸ σπύλαιον, ἐκ αὖν ἐδυνάμην εἰδένα ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ.
ἔξ

Ego vero heros sum, et oracula reddo, si quis descenderit ad me; haud sane videris unquam inuisisse Lebadiam non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, ossam manibus tenens irrepleto, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude dixerim? Verum, per artem diuinandi, quid autem heros est? ignoro enim. ΤΡΟΗ.
Εκ

8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ] vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel εἰς Τροφώνιαν. Rarius inuenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον. Hiest.

ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεῷ σύνθετον. MEN. ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστίν. νῦν ἂν πᾶς σὺ τὸ θεῷ ἐκείνῳ ἡμίτομον ἀπελήλυθε; TPO. χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. MEN. ἔκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶνεκρός, ἀκριβῶς ὁρῶ.

Ex homine quiddam et deo compositum. MEN. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Boeotia. MEN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

ERM. **Λ**ογισώμεθα, ὦ περθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. CHA. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν,

Mercurii et Charontis.

MERC. **R**ationes ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse

τῶν, καὶ ἀπραγμονέζουσιν. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντει-
 λαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλὰ
 λέγεις. ΕΡ. νῆ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνη-
 σάμην, καὶ τροπωτήρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τί-
 θει 9) πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὰς δύο. ΕΡ.
 καὶ ἀκέσσαν ὑπὲρ τῆ ἰζία· πέντε ὀβολὰς ἐγὼ
 κατέβαλον. ΧΑ. καὶ τέτρες προστίθει. ΕΡ.
 καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσσαι τῆ σκαφιδία τὰ ἀνεω-
 γότα, καὶ ἦλας δέ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ἧ τὴν
 ὑπέραν 10) ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑ.

esse definitum ea de re, minusque habet mole-
 stiae. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli
 comparatam quinque drachmis. CHAR. Ma-
 gno dicis. MERC. Per Plutōnem ipsis quinque
 drachmis emi; et strophum adligando remo bi-
 nis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas et
 binos obolos. MERC. Et acum ad velum sar-
 ciendum: quinque obolos omnino persolui.
 CHAR. Et hos adscribe. MERC. Tum ceram,
 qua oblinantur navigii patentes rimae, et cla-
 vos iidem, et funem, unde hyperam con-
 fecisti; duabus drachmis haec cuncta. CHAR.

Euge

9. Τίθει] Proprietatem τῆ τιθέναι pro λό-
 γίζεσθαι, ponere, referre in rationes Is. Ca-
 saubonus observavit ad Theophr. Char. c. 23.
 p. 163. Hemst.

10. Τὴν ὑπέραν] Quos funes, qui antennas ad
 malos destinabant; Caesar vocat de B. G.

III.

ΧΑ. ἔγωγε, ἀξία ταῦτα ὑπόσχω. ΕΡ. ταῦτά
 ἔστι, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμῖς διέλκεται ἐν τῷ λο-
 γισμῷ· τίτε ὃ ἐν ταῦτ' ὑποδάσκει Φῶς; ΧΑ.
 γὰρ μὲν, ὦ Ἐρωῖ, ἀδύνατον. ἢ δὲ λογισμὸς τις,
 ὃ πάλαιος καταπέμψῃ ἀδύνατος τῆς, ἐξέσται
 τίτε ἀπικερδέσθαι ἐν τῷ πλῆθει παραλογίζε-
 σθαι τὰ κερδμήα.

ΕΡ. Νῦν ἐστὶν ὅτι κατεδάμνη τὰ κέρματα ἐν-
 χύματα II) γινέσθαι, ὡς αὖτ' ἀπὸ τέτταρ' ἀπο-
 λυόμεθα. ΧΑ. ἐγὼ ἔστι ἄλλος, ὦ Ἐρωῖ. γὰρ
 ὃ ἀδύνατον, ὡς ἔγωγε, ἀφασέσθαι ἡμῖν· ἐξήγη-
 γάρ.

Euge, vili ista quidem pretio sumfisti. MERC.
 Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteritis in
 computatione: quando igitur ista te redditorum
 ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri
 non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum
 huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quid-
 dam inde capere in maiore turba fraudantem
 portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego confidebo, pessima
 quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis perci-
 piam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc
 autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim
 pax.

III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέσχετο
 venit. Hemst.

II. Τα κέρματα ἐγχύματα γ.] Apud veteres
 etiam (ἐνχέσθαι) pro imprecari coepit etiam
 sunt. Suidas. Hemst.

γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτῳς, εἰ καὶ ἡμῖν παρατεί-
 νοιτο ὑπὸ σῆ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἄλλ' οἱ μὲν
 παλαιοί, ὧ Χάρων, εἴσθ' αὖ οἷοι παρεγίνοντο,
 ἀνδρεῖσι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, τραυμα-
 τία οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκῳ τὶς ὑπὸ τῆ
 παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ
 τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σπλάγνα
 ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεινεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἤκυσ-
 σιν ἐπιβελεύοντες ἀλλήλοισι, ὡς εἰκότασι. ΧΑ.
 πάντῳ γὰρ περιπέθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. ἔκῃ
 εὖ ἐγὼ δόξαμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαι-
 τῶν τὰ ἐφειλόμενα παρὰ σῆ.

παρ. MERC. Praestat ita se rem habere, et-
 iam si nobis protendatur a te debitum. Veteres
 tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent,
 strenui omnes, sanguinis pleni et saucii pleri-
 que: nunc autem vel veneno quis a filio sub-
 latus, aut ab vxore, aut ex luxu tumefactus
 ventre et cruribus: pallidi quippe omnes et igna-
 vi, neque similes istis: eorum autem plurimi
 propter opes veniunt insidiati sibi inuicem, ut
 quidem videntur. CHAR. Valde scilicet ex-
 petendae sunt. MERC. Proinde neque ego
 videri possum peccare, qui paulo acerbius flagi-
 tem debita a te.

ΠΛΥΤΩΝΟΣ καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Τὸν γέροντα εἶθ' αὖ, τὸν πάνυ γεγη-
ρακότα λέγω, τὸν πλάσιον Εὐκρά-
την, ὃ παῖδες μὲν ἔκ εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ
σφραγίζοντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. ναι, τὸν Σι-
κυώνιον Φῆς. τί ἔν; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρ-
μῇ, ζῆν ἔκσον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ
βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τεσσαῦτα, εἶγε
εἶον τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τὲς δέ γε κόλπῳ
αὐτῷ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τὲς
ἄλλας, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ.
ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιῷτον. ΠΛ. ἔμεινεν,
ἀλλὰ

Plutonis et Mercurii.

PLVT. Senem nosti, illum inquam valde pro-
vectum aetate, diuitem Eucratem,
cui liberi quidem non sunt, haereditatem vero
qui veniuntur quinquaginta mille. M E R C.
Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid au-
tem? PLVT. Eum, Mercuri, vivere sine, ad
nonaginta annos, quos vixit, admensus toti-
dem alios, siquidem fieri possit, et plures et-
iam. Verum adulatorum eius, Charinum iuue-
nem, Damonem et ceteros detrahe per ordi-
nem omnes. M E R C. Alienum plane vide-
ri queat hoc tale. PLVT. Neutiquam;
sed

ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες
 εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων
 ἀντιποιῶνται ἄδεν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων
 ἐς ἡμιώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι
 ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνγε τῷ Φανέρῳ· καὶ νο-
 σῆντος, ἃ μὲν βελεύονται, πᾶσι πρόδηλα·
 θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνῶνται, ἣν ῥαῖση· καὶ
 ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. διὰ
 ταῦτα ὁ μὲν ἔσω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτω-
 σαν αὐτῷ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανῆργοι ὄντες· πολ-
 λὰ καὶ κρείνους εὖ μάλα διαβηκολεῖ αὐτὸς, καὶ
 ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι ἑοικῶς ἔρρω-
 ται

sed iustissimum: quam enim illi tandem ob cau-
 sam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
 dicandis inhiant nulla generis propinquitate
 coniuncti? Quod autem omnium est flagitio-
 sissimum, talia quum optent, tamen eum obser-
 vant in propatulo quidem; et quando aegrotat,
 quae consilia agitent, omnibus sunt manifesta:
 neque tamen eo minus se hostia facturos esse
 pollicentur, si melius habuerit: et plane varia
 quaedam est et versuta hominum istorum adu-
 latio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi
 vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. ΜΕΡ. Ridicula patientur, male subdoli qui
 sunt: multum et ille perbelle deludit eos, et spe
 vana laetatur: imo etiam semper moribundo similis
 B 2 valetu-

ταὶ πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. εἰ δὲ ἤδη τὸν κλῆ-
ρον ἐν σφίσι διηγεμέναι βέσκοντα 12), (ὧν
μακρίαν πρὸς ἐκὺτὰς τιθέντες. ΠΛ. ἔκῃ ὁ
μὲν ἀποδυσάμενος τὸ ἡῆρας, ὥσπερ Ἰάλεως,
αἰγυροσάτω· εἰ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τὸν
ἐννευροπλοῦντα πλῆτον ἀπολαμβάνοντες, ἡκέτω-
σαν ἤδη κακῇ κακῶς ἀποδυνάστες. ΕΡ. ἀμέ-
λῃσιν, ὦ Πλάτων· μετελεύσονται γὰρ σοὶ ἤδη
αὐτὰς κατ' ἐξα ἑξῆς· ἐπτα δέ, εἰμαί, εἰσι.

ΠΛ.

valetudine est multo quam iuvenes firmiore; hi
vero iam sorte inter se diuisa securi pascuntur
vitam beatam sibi adscribentes. P L V T. Ergo
igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repu-
bescat: illi autem a media spe, somniatis opi-
bus relictis, detruhi-ism veniant mali male
mortui. M E R C. At tu securo sis animo, Plu-
to: arcessam enim iam tibi eos singulos or-
dine: septem, opinor, sunt. P L V T.

Detra-

12. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βέσκοντα] Hi
vero iam sorte inter se diuisi pascuntur
securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes,
rationibus suis adscribentes, ea τῇ τιθένται
potestate, quam ad Dialogum superiorem
expoſuimus: βέσκον vero de hominibus
etiam usurpari, sed saepe cum contemptu
quodam et contumelia, ut significetur eos
pecoribus similes et abiectissimos esse, docet
Dukerus ad Thucydid. p. 476. n. 37. Hemst.

ΠΛ. κατέσπα· ὁ δὲ παρεπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τι γέροντος αὐτοῖς πρωτόβουτος γεγόμενος.

Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro
sene denno primae pubertatis iuuenis factus.

VI.

Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.

ΤΕΡΨ. Τῆτο, ὦ Πλῆτων, οἴκισιν, ἐμὲ μὲν
τεσνάνη τριάκοντα ἔτη γεγονότα
τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα γέροντα Θύκριτον
ζῆν ἔτι; ΠΛ. διακιστάμεν μὲν ἔν, ὦ Τερψίων,
εἴη, ὁ μὲν ζῇ μηδέτις εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν
Φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβά-
λεις αὐτῷ, περιμένων τὸν κῶρον. ΤΕΡ. ἔ-
γὰρ ἐγὼ γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι
τῷ πλῆτι αὐτὸν δυνάμεται, ἀποθνήσκειν τῷ βίῳ,
παρὰ

Terpsionis et Plutonis.

ΤΕΡΡ. Istane res, o Pluto, iusta; ut ego vita
discedam triginta natus annos, ubi,
qui nonaginta superauit, senex Thucritus uiuit
adhuc? P L V T. Iustissima quippe, Terpsion;
siquidem hic uiuat neminem optans emori ami-
corum: tu contra per omne tempus insidiabaris
ipsi, auide expectans haereditatem. T E R P:
Non enim oportebat, qui senex esset, neque
amplius uti diuitiis ipse possit, abire vita,
B 3 locum.

παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Π Λ. καινὰ , ᾧ
Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλῆτῳ
χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν·
τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡ. Οὐκ ἔν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατά-
ξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι
τὸν πρεσβύτερον πρότερον , καὶ μετὰ τῷτον,
ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι
δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόν-
τας τρεῖς ἔτι λοιπὰς ἔχοντα , μόγῃς ὀρῶντα,
οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα , κορυζῆς μὲν
τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τὰς ὀφθαλμὰς μεσὸν ὄντα,
ἔδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα , ἔμψυχόν τινε τάφον,
ὑπὸ

locumque cedere iunioribus? PLVT. Tu qui-
dem, o Terpsion, nouae legis es auctor, vt is,
qui amplius diuitiis vti nequeat ad voluptatem,
moriatur: hoc autem secus a Fato et Natura
constitutum est.

2. TERP. Quin illam igitur incuso iniquae
constitutionis: nam conueniebat hanc rem ordi-
ne quodammodo fieri, senior vt prius abiret, et
deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem
pacto rationem in contrarium verti, neque in
vita remanere decrepitem, cui dentes tres ad-
modum sint residui, vix videntem, seruulis qua-
tuor corpore curuato innixum, qui pituita na-
sum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil am-
plius suaue sentiat, animatum quoddam sepul-
chrum,

ὑπὸ τῶν νέων καταγελῶμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστως, καὶ ἐξέρωμενεσχάτως νεκνίσκας· ἄνω γὰρ ποταμῶν τὸ τό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίκας ἐθελάπενον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βῆν πολυλάκεις ἐκφέρει.

ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς 13); τοιγαρὲν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκεῖ-

chrum, ab adolescentibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimi que iuvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam obseruarent: nunc autem quod proverbio vulgatur, Currus bouem saepe effert.

3. PLVT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut alienis inhiatis, et orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis

B 4

ab

13. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτὰς] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu

ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς
πολλοῖς

ab iis defossi; resque illa plerisque iucun-
dissima

sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exiit; hic fori Attici usus. Εἰσποιήσασθαι vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed et iudex talem adoptionem, si forte venerit in controuersiam, sententia sua confirmans. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτὸν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio Φέρων. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat. Hinc iam porro eiusmodi verbis adnectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem et commendandi speciem praeferat: frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt. Nunc quando haec potestas ad vultures haeredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere. Ex his liquido appāere arbitror, quam elegans sit et apposita *Luciani* verborum sententia: *Vos autem, mālīm! quid est causae, cur alienis*

πολλοῖς ἡδίζον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους
ἀποθανεῖν εὐχέσθε, τοσάτῳ ἅπασιν ἡδὺ προα-
ποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καινὴν γὰρ τινα ταύ-
την τέχνην ἐπιεινότηκατε, γρᾶν καὶ γερόντων
ἐρῶντες· καὶ μάλιχα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔν-
τεκνοι ὑμῖν ἀνέραςοι. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν
ἐρωμένων συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τῷ ἐρω-
τος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐ-
τοὺς

diffima accidit: nam quantum illos obire optatis,
tantum omnibus est gratum, si vos ante moria-
mini. Nouam profecto illam artem excogitastis,
vetularum et senum amorem, tum maxime, si
prole careant; nam quibus liberi sunt, illi amo-
re vestro vacant. Quanquam multi iam eorum,
qui non amantur, intellecta vestri amoris calli-
ditate, etsi liberos habeant, illos odisse se
B 5 fingunt,

*nis inbieris, ac subdole irrepentes vos orbis se-
nibus adoptandos ingeratis. Nolim tamen ita
quis existimet, quasi variatas illas signifi-
candi figuras in participio Φέρων solo resi-
dere censerem: hoc dixi, ab vno motus
incitatoris capite, prout diuersis orationum
formis ac verbis aliis aptatur, prodire di-
versos, structura diducente, potestatis ele-
ganter immutatae riuulos, quorum eursum
ac virtutem consequi non licet, nisi circum-
scriptione quadam vtaris ad interiores sen-
tentiae recessus excutiendos. Hemst.*

τὰς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσιν.
εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπελευσθήσαν μὲν οἱ
πάλαι δορυφορήσαντες 14)· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ
Φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατῶσι πάντων.
οἱ δὲ ὑποπρίσσι τὰς ὀδόντας ἀποσφυγίτες 15).

TER.

fingunt, vt et ipsi amatores nanciscantur: ve-
rum tamen in testamentis excludi solent, qui
iam olim satellitum more fuerant sectati; libe-
ri autem et natura, sicuti iustum est, potiun-
tur omnibus: isti, vero infrendunt dentibus
emuncti.

4. TER.

14. Δορυφορήσαντες] Qui diuitem spe tabu-
larum honorifice semper fuerant persecuti,
et perpetuo quasi satellitio stipauerant. H.

15. Ἀποσφυγίτες] Antequam explorati quid
constitui possit, enodanda venit paulo dili-
gentius natura verbi et propria significandi
dos. Illam veteres posuerunt non in igne
luculento, qui late flammam conspicuam
spargat, sed in eo, qui caecis intra visce-
ra corporum alimentis nutritus sensim ser-
pit proxima corripuens, fumoque se tantum
prodit. His consideratis arduum non est
definire *Luciani* verborum sensum aliquem
haud plane absurdum: *Hi autem densibus*
infrendunt interno ac caeco dolore macerati:
verum quantumlibet congruere videatur,
non desunt argumenta, quae huic lectioni
status controuersiam optimo iure moueant.

Omitto

TER. Ἀλλ' ἤδη ταῦτα Φῆς. ἐμὲ γὰρ Θέκρι-
τος πῶσα κατέφαγεν, αἰεὶ τε σιγῆσαι δοκῶν;
καὶ

4. TER. Vera sunt, quae dicis: ecce enim
Thucritus a me profecta quot dona consumsit
semper

Omitto vsum Aoristi secundi, nusquam cer-
te alibi mihi observatum. Primum indoli
τῷ σμύχειν non ita videtur convenire ἀπὸ,
vt in vnum vocabulum commode coalescat:
vtique scripsisset potius ὑποσφυγέστες cre-
berrimae' consuetudinis auctoritate muni-
tum. Deinde cur non ὑποσφυγόμενοι;
aptius sane multoque magis ad hunc locum
appositum. Tandem magnum est corrupte-
lae latentis documentum interpretatio κα-
ταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quod-
cumque in *Luciano* repererat, apposuit, hoc
quidem vulgatum ἀποσφυγέστες reperisse
nequaquam credi potest. Criticen ergo re-
stat vt aduocemus, si quid auxilii soluendo
nodo conferre possit: blanditur enimvero
Kusteri coniectura, qui rescribendum mo-
nuit ἀποσφυγέστες. Quanquam nunc rarius
inueniatur, *Polluci* tamen nihil est causae,
cur fidem denegemus adfirmanti I, 78.
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει
ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον. *Hesych.* Ἀπο-
μύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν. quod po-
sterius sine dubio pertinuit ad illustrandum
aliquem Comici locum, vbi miris praesti-
giis delusus senex auro emungebatur. Con-
gruit

καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὁποσένων, καὶ μύχιόν τι,
καθάπερ ἐξ ὧν νεοττὸς ἀτελής, ὑποκρῶζων,
ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἶόμενος ἐπιβήσειν αὐ-
τὸν τῆς σορᾶ, ἐπεμπὲν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερ-
βάλλοι-

semper mox morituro similis, et, quando intra-
rem, altum gemens, ex imoque pectore; quasi
ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans.
Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam
inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne
me

gruit Latinorum *emungere*, quod est per do-
lum et astutis technis defraudare. Quamob-
rem eleganter ἀπομυγέντες, ab eo, qui te-
stamento nequissimos vultures excluserat, de-
lusi atque emuncti. Verum hoc pacto nec
dum apparet, quid *Scholiasen* deduxerit ad
suum illud κατὰ γελασθέντες. Igitur ἀπο-
μυγέντες vel alia virtute, illudendi nimirum
subfannandique, accepit, vel in exemplari
suo legisse censendus est ἐπιμυγέντες. Nunc
si *Scholiasen* secutus probaueris ἐπιμυγέντες,
sensus orietur a priori nonnihil diuersus :
neque enim ad testatorem amplius, a quo
fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos
pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς
πολλοῖς ἡδισον γίνεται, quorum plenis ca-
chinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi
vero denses prae dolore collidunt a cunctis ob-
destitutam haereditatis per insidias adpetitae
spem irrisi ac ludibrio habiti. Hemist-

βάλλωντό με οἱ ἀντερᾶσαι τῇ μεγαλοδωρεᾷ·
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φρεντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην,
ἀριθμῶν ἑκάστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γὰρ
μοι καὶ τῷ ἀποθανεῖν αἷτια γεγέννηται, ἀγρυπ-
νία, καὶ Φρεντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτόν μοι δό-
λεαρ καταπιῶν, ἐφεισῆκει θαπτομένῳ πρῶην
ἐπιγελῶν.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θέκριτε, ζώης ἐπιμήκισον,
πλητῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν·
μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις
πάντας ἰτὲς κόλακας. ΤΕΡ. τῷτο μὲν, ὦ
Πλέτων, καὶ ἐμοὶ ἡδισον ἤδη, εἰ καὶ Χαριά-
δης προτεθνήσκειται Θεκρίτῃ. ΠΛ. Θάρρει, ὦ
Τερψίων·

me superarent aemuli amatores magnitudine mu-
nerum; ac plerumque ex curis insomnis iace-
bam dinumerans singula, disponensque: imo
haec ipsa mihi mortis extitit causa, insomnia in-
quam, et curae; hic vero, tanta mihi esca de-
glutita, adstabat, quum terrae mandarer pridie
multo cum risu.

5. PLVT. Euge, Thucrite, vitam producas
quam longissime, diuitiis simul abundans, et ra-
les deridens; neque ante tu quidem moriaris,
quam fueris prosecutus omnes istos adultores.
ΤΕΡΡ. Id quidem, o Pluto, et mihi iam gra-
tissimum erit, si etiam Chariades ante Thucritum
sit moriturus. PLVT. Bono sis animo, Terpsion;
etenim

Τερψίων· καὶ Φεῖδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν 16). ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκισον, ὦ Θούκριτε.

etenim et Phidon, et Melantus, et plane cuncti eum praeuertent sub iisdem curis huc deduci. ΤΕΡ. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

16. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν] Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc aduenient earundem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducantibus. *Hemst.*

VII.

ΖηνοΦάντης καὶ Καλλιδημίδης.

ΖΗΝ. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίᾳ, πλέον τῷ ἱκανῷ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν,

Zenophantae et Callidemidae.

ZEN. Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem quum parasitus essem Diniae, et plus quam satis erat ingurgitassẽm, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. C A L. Aderam,

DIALOGI MORTVORVM 31

παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο: εἰς-θα γὰρ καὶ σὺ πρὸ Πτοιοδώρου τὸν γέροντα. ZHN. τὸν ἄτεκνον, τὸν πλῆσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἡδεῖν συνόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι 17). ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μή-

Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam praeter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptoeodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac diuitem, quocum te plerumque noueram vna esse. CAL. Illum ipsum semper obseruabam promittentem, me relicto haerede, se moriturum. Quum autem illa res in longissi-

17. Ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Berglerus quum ad Alciphr. I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis et Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam haereditatem ambiebat, dicit, ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me viuo moriatur, sine superstite me. Phrasis est sane valde familiaris ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισὶ, sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶ, relictis, superstitibus filiis obire. Hemst.

ἐς μῆλινον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κληῖρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἶνοχόον· ἐπειδὴν τάχις αὖ Πτοιοδώρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβάλοντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῆναι αὐτῷ· εἰ δὲ τῆτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί ἔν ἐγένετο; πάντῃ γὰρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λασάμενοι ἤκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἐτέρην ἐμοί, σφαλεῖς ἔκ οἷδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν

longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad haereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi serum apoculis, simulatque Ptoeodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

2. C A L. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venena-

DIALOGI MORTVORVM 33

μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἐπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τῆτο; γελοῖς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν ἔκ εἴδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελοῖν. ΖΗΝ. ἀσεῖα γὰρ, ὦ Καλλιόδημίδη, πέπονθας· ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεῖς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ εἰσυχὸς εἰργασαί. ΖΗΝ. πλὴν ἀλλ' ἔδεδεσέ τήν ἐπίτομον ἐχρῆν. τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςερον, εἰ καὶ ἐλίγω βραδύτερος ἦν.

venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ΖΕΝ. Quippe festium hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista? ΚΑΛ. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, et ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patrasset. ΖΕΝ. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi haereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

C

VIII. Κνή-

VIII.

Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.

ΚΝΗ. Τῆτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νε-
 βρὸς τὸν λέοντα 18). ΔΑΜ. τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. πονθάνη ὁ, τι
 ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκέραιον καταλέλοιπα
 κατασοφισθεῖς ὁ ἄδελφος, ἐς ἐβελόμην ἂν μά-
 λιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπών. ΔΑΜ. πῶς τῆτ'
 ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλῆσιον
 ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· καὶ κεί-
 νος ἐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν περσίσίετο. ἔδοξε
 δὴ

Cnemonis et Damnippi.

CNE. Hoc illud est, quod prouerbio dici-
 tur, Hinnulus leonem. D A M. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indignar rogas? haeredem inuitus reliqui, arte circumuentus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis. D A M. Quinam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde diuitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud in-
 super

18. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Est in eo prouer-
 bio inexpectati euentus atque ante non
 prouisi significatio. Hemst.

δὴ μοι καὶ σοφὸν τὲτ' εἶναι, θεσθαὶ διαθήκας
 εἰς τὸ Φανερόν, ἐν αἷς ἐκεῖνῳ καταλείπειν τὰ
 μὰ πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί ἔν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝΗ.
 ὃ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἐαυτῷ διαθή-
 καις, ἐκ οἷδα· ἐγὼ γὰρ ἄφνω ἀπέθανον, τῷ
 τέλει μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος
 ἔχει τὰ μὰ, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον
 τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑΜ. ἐμόνον,
 ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλιέα· ὥς σε σέφισμα
 κατὰ σκαυτῷ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰ-
 μώζω τοίγαρ ἔν.

super videbatur mihi callidum esse, si profer-
 rem testamentum in publicum, quo illum scri-
 pseram haeredem bonorum meorum omnium,
 ut ille vicissim me acmularetur, idemque face-
 ret. ΔΑΜ. Quid igitur ille? ΚΝΕ. Quid
 suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
 ignoro: Ego sane repente sum mortuus, cecidit
 mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus
 habet mea, quasi lupus quidam marinus hamo
 simul cum esca deorsum abrepto. ΔΑΜ. Ne-
 que hoc tantum; sed et ipso te piscatore. Ita-
 que dolos aduersum te instruxisti. ΚΝΕ. Ita
 quidem videor, proptereaue gemo.

IX.

Σιμύλῃς καὶ Πολυστράτης.

ΣΙΜ. **Η**κεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμῶν, ἔτη οἶμαι ἔργον ἄποδόντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκόων. ΠΟΛ. ἐκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοις, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐξίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σε ὄντας, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδισα, εἰ καὶ σοὶ παρὰ δέξον τέτο δόξει. ΣΙΜ. παρὰ δέξον, εἰ γέγων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἀτεχνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασα.

ΠΟΛ.

Simyli et Polystrati.

SIM. **A**duenis aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum absuit. POL. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu verulus et inbecillus, et praeterea liberis carens delectari fructu vitae potuisti.

2. POL.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ γυναῖ-
 κες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας,
 καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. κχι-
 νὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἤπι-
 σάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει 19) μοι, ὦ γει-
 ναιε, παρ' ἄλλων τὰ γὰρ· καὶ ἔωθεν μὲν εὖ-
 θύς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ
 παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν
 τῆς γῆς κάλλιπα. ΣΙΜ. ἐτυράνησας, ὦ Πο-
 λύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλ' ἐρασὰς
 εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἐρασὰς σὺ τη-
 λικῆτος

2. P O L. Primum omnia poteram: deinde ad-
 erant etiam pueri formosuli sane multi, et mu-
 lieres tenerrimae, et unguenta, et vinum fra-
 grans, et mensae vel Siculis deliciores. S I M.
 Noua narras: equidem te valde parcum cogno-
 veram. P O L. At adfluebant mihi, vir optime,
 ab aliis haec commoda. Summo mane statim ad-
 ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum
 postea omnis generis dona adserebantur, ex quo-
 cumque terrarum angulo praestantissima. S I M.
 An regnasti, Polystrate, post meum obitum? P O L.
 Neutiquam: verum amatores habebam ingenti
 numero. S I M. Ridere libet: amatores tu ea

C 3

aeta-

19. 'Επέρρει] Dicitur ἐπιέρρειν de abundanti
 scaturigine, qua, ni moles obiiciantur,
 campi ipsi inundentur. du Soul.

λικῆτος ὢν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; ΠΟΛ.
 ἢ Δία τὰς ἀρίστas γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέ-
 ροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ἔρῃς, ὄντα, καὶ
 λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερῆδοντο
 θερραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ἐν τινὰ
 ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. ΣΙΜ. μῶν καὶ σὺ
 τινὰ ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίῳ δις-
 πόρθμευσας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε ἴσον εἶ-
 ναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξίερασεν;
 ΠΟΛ. ἔκ· ἀλλὰ τοιῷτος ὢν, περιπόθητος ἦν.
 ΣΙΜ. αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως ἔτσιν
 πολὺς ὢν, ὁ περὶ τὰς ἀτέκνας καὶ πλεσίχας γέ-
 ροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σε τὸ κάλλος,
 ᾧ θαυ-

aetate, dentes quatuor habens? P O L. Ita me
 Iupiter amet, primarios quidem civitatis: illi
 me vetulum, ier, vti vides, caluum, lippum
 praeterea, et senili mucro fluentem mirifica vo-
 luptate colebant; isque eorum erat beatus,
 quemcumque solum adspicerem. S I M. Num
 et tu, vt Phaonem ferunt, Venerem ex Chio
 transuexisti, quae tum tibi optanti dederit esse
 iuuenem et pulcrum denuo, atque amabilem?
 P O L. Haudquaquam; sed vel talis summe de-
 siderabar. S I M. Aenigmata loqueris.

3. P O L. Atqui manifestus est amor hicce
 tam frequens, qui orbis senibus et locuplebibus
 insidiatur. S I M. Nunc intelligo tuam illam,

Vir

ὦ Θανμάσις, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, καὶ εὐίχων ἔργων ἀποτέλματα, μοιονεχὶ προσκυνέμενοι ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμεν ὅς πολλαίαι, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλιῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβόλουντο ἐν τῇ περὶ ἐμῆ Φιλότητι. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν πᾶσι ἐβλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; ΠΟΛ. εἰς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὃ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κελαευτικώτερον παρεσκεύαζεν ἑαυτὸν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμώζειν ἅπασιν φράσας.

ΣΙΜ.

vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. P O L. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius adspemabam, et excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, et alius alium praecedere conabantur studio et obsequiis erga me. S I M. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti? P O L. Palam singulos illorum haeredes me relicturum esse dicebamus: credebant scilicet, eo-que magis ad adulationem se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas mecum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

C 4

4. SIM.

ΣΙΜ. Τίνα ὁ αἰ τελευταῖα τὸν κληρονόμον ἔσχον; ἤπερ τίνε τῶν ἀπὸ τῆ γένε; ΠΟΛ. ἔμα Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μειραχίων τῶν ὠραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἄτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκεῖνων ἀξιώτερος κληρονόμειν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος 20), ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκκληρονόμησέ με· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαϊς ἀριθμεῖται, ὑπερυψηλμένος μὲν

4. SIM. Quem ultimae scriptum haeredem habuerunt? num quid aliquem genere propinquum? P O L. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid aetatis circiter, Polystrate? P O L. Annos admodum viginti natum. SIM. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur. P O L. Vel sic tamen multum illis dignior, qui haereditatem cerneret, quantumvis barbarus, et nequam; quem ipsi iam optimates adseclantur. Is igitur haeres meus fuit, et nunc summo loco natis adnumeratur ille mento
rafo

20. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] Usurpari solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges.
Hemst.

DIALOGI MORTVORVM 41

μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρος δὲ εὐ-
γενέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεύς
συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔμοι μέ-
λει, καὶ στρατηγισάτω τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ·
ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

rafo delicatulus, et barbare loquens, qui tamen
Codro nobilior, Nireo formosior, Vlyxe pru-
dentior esse perhibetur. SIM. Nihil hoc ad
me: vel Imperator sit Graeciae, dummodo ne
isti haereditatem capiant.

X.

Χάρωνος, καὶ Ἑρμῆ, καὶ νεκρῶν
διαφύρων.

ΧΑΡ. **Α**κούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα.
μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκά-
φιδιον,

Charontis et Mercurii, et Mor-
tutorum diuersorum.

Interlocutores, Charon, Mercurius, Mor-
tui, Menippus, Charmoleus, Lampi-
chus, Damafias, Philosophus,
Rhetor.

CHAR. **A**uscultate, quo statu nostrae sint res:
paruula vobis, vt videtis, est sca-
phula,

Φιδιον καὶ ὑπὸ σκαθρὸν ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πορ-
 λὰ, καὶ ἦν τριπλῇ ἐπὶ θάτερα, οἰχόμεται πε-
 ρίτραπέν· ὑμεῖς δὲ τρεῖς τοῦτοι ἅμα ἦκατε, πολλὰ
 ἐπιφέρουμενοι ἑκάστου ἦν ἔν μετὰ τέτων ἐμβ-
 τε, δεῖν μὴ ὑπερὸν μετὰνύσετε· καὶ μάστιχα
 ἐπὸςοι γεῖν ἔκ ἐπίσταθε. ΝΕΚ. πῶς ἔν ποιή-
 σαντες εὐπλόησομεν; ΧΑΡ. ἐ,ὦ ὑμῖν Φρέσσι
 γυμνὰς ἐπιβαίνειν γρῆ, τὰ περιττὰ τῶτα πάν-
 τα ἐπὶ τῆς ἡϊότος κατὰ.ιπόντας, μόλις γὰρ
 ἂν καὶ ἔτω δέξαιτο ὑμεῖς τὸ πορρμεῖον. σοὶ
 δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελίσσει τὸ ἀπὸ τέτα μὲδέντα π-
 ραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἔν μὴ φίλος ἦ, καὶ τὰ
 ἐπιπλά, ὥσπερ. ἐφην, ἀποβαλὼν. παρὰ
 δὲ τὴν ἀποβάθραν ἔσως διακρίνωσκε αὐτοὺς,
 καὶ

phula, et nonnihil vetustate labefacta, rimisque
 crebris perfuit: si inclinaverit in alterutram
 partem, pellum ibit eueria: vos autem toti simul
 aduenitis multis onasti sarcinis singuli. Cum
 istis itaque rebus si ingressi fueritis, metuo ne
 postmodum poeniteat, vos maxime, qui nare
 non nouistis. ΜΟΡΤ. Quid ergo facto opus est,
 ut prospera nauigatione viamur? CHΑR. Equi-
 dem dicam: nudos ingredi oportet, supernacuis
 istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic
 ceperit vos nauicula haec vectoria. Tibi autem,
 Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut
 admittas, qui non fuerit onere vacuus, et supelle-
 cilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque na-
 valem

καὶ ἀναλαμβάνετε, γυμνὰς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
E.P. εὖ λέγεις· καὶ ἔτω ποιήσωμεν.

Οὗτοςί τις ὁ πρῶτός ἐστι; M.E.N. Μένιππος
ἔγωγε. ἀλλ' ἰδὲ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ
βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρί-
βωνα δὲ ἔδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. E.P. ἔμβαι-
τε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριξε, καὶ τὴν πρεσβείαν
ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῆς, ὡς ἐπι-
σκοπῆς ἅπαντας.

Ὁ καλὸς δ' ἔστος, τίς ἐστι; X.A.P. Χαρμόλεως
ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· ἔ τὸ Φίλημα διτά-
λαντον ἦν. E.P. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλ-
λος, καὶ τὰ χεῖλη αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ
τὴν

valem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque
scapham conscendere cogito. M.E.R.C. Recte
mones; eoque modo faciamus.

2. Hicce primus quis est? M.E.N. Menippus
ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculus-
que in paludem sumto abiecta: pallium autem
recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. M.E.R.C.
Inscende, Menippe, virorum optime, primani-
que sedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut
inspicias omnes.

3. Pulcer hicce quis est? C.H.A.R. Char-
molaus Megaris, amabilis ille, cuius osculum
binis talentis aestimabatur. M.E.R.C. At enim
exue formam, et labia cum ipsis osculis, et
comam.

τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν πα-
ρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέριμα ὅλον. ἔχει καλῶς,
εὖζωνος εἰ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα ἔτοσι, καὶ τὸ διάδη-
μα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑΜ.
Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος. ΕΡ. τί ἔν, ὦ
Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί
ἔν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἡκεῖν τύραννον ἄν-
δρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νεκρὸν δὲ μά-
λα· ὥςτε ἀπόθε ταῦτά. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι ἐπλῆ-
τος ἀπὲρ ῥίπτω. ΕΡ. καὶ τὸν τύφον ἀπόρρι-
ψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροχίαν· βαρῆ-
σει γὰρ τὸ πορφύρειον συνεμπесόντα. ΛΑΜ.
ἔκῃν

comam promissam, ruborisque florem genis in-
fidentem, cutemque totam. Recte habet: ac-
cinctus es: iam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veste et diadema-
te, vultu truculentus, quis tandem es? LAMP.
Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid
ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?
LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nu-
dum venire virum tyrannum? MERC. Haud
quidem tyrannum, sed mortuum omnino: qua-
re depone ista. LAMP. En tibi diuitiae sunt ab-
iectae. MERC. Praeterea fastum abiice, Lam-
piche, et despectionem aliorum: onerabunt enim
naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP.
At

ἐκὼν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν· με ἔχειν; καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ἔδωκ' ἄλλα καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἰεν. τί ἐτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα; ὡς ἔρξ. ΕΡ. καὶ τὴν αἰσότητα, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ἐργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδὲ σοι φίλος εἰμι. ΕΡ. ἔμβρινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. γὰρ εἰσικας, εἶδα γὰρ σε πολλὰκις ἐν ταῖς παλαισφαῖς ἰδών. ΔΑΜ. νκί, ὦ Ἑρμῆ· ἄλλὰ παρὰδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ἔ γυμνόν, ὦ βέλτισε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥς ἀπόδυθι αὐτάς; ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεῖς.

At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MER C. Neutiquam: verum et ista mitte. LA M P. Fiat: quid porro? nam, vti vides, cuncta dimisi. MER C. Etiam crudelitatem; et amentiam, et contumeliam, et iram, ista, inquam, omnia dimitte. LA M P. Ecce me tibi plane nudum. M E R C. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carniū mole grauis, qui es? DAM. Damascias athleta. MER C. Ita sane videris; noui enim, vt qui te saepe viderim in palaestris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carniū obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum

θεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τὰς σεφάνες τέττας ἀπόρ-
 ρήσον, καὶ τὰ κηρύγματά. ΔΑΜ. ἰδὲ σοὶ γυ-
 μνῆς, ὡς ὄρεῖς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοσάσιος
 τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ἔτῳς ἄμεινον ἀβαρῆ
 εἶναι, ὥς ἐμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸν πλεῖτον ἀποθέμενος, ὦ Κρά-
 των, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
 Φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν
 προγόνων ἀξιώματα· κατὰλιπε δὲ καὶ γένος,
 καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
 εὐεσγέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων
 ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ
 ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
 νεύομε-

tantum pede imposito. Imo etiā coronas istas
 abiice, et praeconia. D A M. Ecce me tibi ve-
 re nudum, vt vides, ceterisque mortuis aequa-
 lem pondere. M E R C. Sic praestat esse leuem:
 itaque nauiculam conscende.

6. Tu quoque diuitiis positus, o Crato, et
 mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum por-
 ta tegumenta funebria, nec maiorum dignita-
 tes: relinque vero et genus et gloriam, et si
 quando ciuitas publico te praeconio decorauit
 bene meritum, et statuarum inscriptiones: nec
 quod magnum monumentum tui honoris causa
 exaggerarint dicito; grauant enim ista vel com-
 memo-

νεύμενα. ΧΑΡ. ἔχ' ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ·
τί γὰρ εἴν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνσπλος, τί βέλει; ἢ
τί τὸ τρέπαιον; Τῆτο φέρεις, ΣΤΡΑΤ. ὅτι ἐνί-
κησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἤρισευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτί-
μησέ με. ΕΡ. ἄΦες ἐν γῇ τὸ τρέπαιον· ἐν
ἄδῃ γὰρ εἰρήνη, καὶ ἐδὲν ὅπλων δεύσει.

Ὁ σεμνὸς δὲ ἔτος ἀπὸ γε τῶ σχήματος, καὶ
βρενθυόμενος 21), ὅτ' αὖς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ
τῶν

memorata. C H A R. Inuitus equidem, abii-
ciam tamen: nam quid faciam?

7. M E R C. Papae: tu autem in armis totus
quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?
S T R A T. Quia vici, Mercuri, belloque res
praeclaras gessi, et praemiis me ciuitas honora-
vit. M E R C. Mitte humi tropaeum: in orco
pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero seuerus, de habitu quidem,
fastumque praefereus, superciliis arrectis, in
medi-

21. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referen-
dum est hoc verbum, quae raro ab ipsis
veteribus usurpata, quippe notae plebeiae,
recentioris aevi scriptores frequentius ex-
coluerunt. Facilius autem in βρενθύεσθαι
significandi vim exemplorum ope decla-
res, quam abstrusam originem aperias.
Mihi videtur in βρεΐθος primaria fuisse vir-
tus tumoris et ἔγκη, quae quasi materies
subiecta

τῶν Φρεντίδων, τίς ἐστίν, ὁ τὸν βαθὺν πώγω-
να καθευμένος; ΜΕΝ. Φιλόσοφος τις, ὃ Ἑρ-
μῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥς
ἀπόδυσον καὶ τέτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γε-
λοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. κατὰ-
θε σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα. ὦ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει,
ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν,
καὶ

meditando defixus quis est, iste qui prolixam
barbam demisit? ΜΕΝ. Philosophus aliquis,
Mercuri: quin potius incantator, et prodigio-
rum plenus: idcirco istum quoque exuere se
iube: videbis enim multa et ridicula sub pallio
abscondita. ΜΕΡC. Depone tu habitum pri-
mum; tum ista omnia. Iupiter! quantam ina-
nem ostentationem gerit, quantam inscitiam,
et rixandi libidinem, et vanam gloriam, quae-
stiones

subiecta se porrigit ad diuersos significandi
ductus. Βρεῖνθος certe apud Aizen. XIII.
p. 611. E. pro fastu tumido et arrogantia
contemptoria ponitur. Fuerit etiam lectum
alicubi ἢ βρενθὺς, nisi me fallit in Hesychio
corrigendo coniectura, βρενθὺς, πυθμὴν,
τύμβος, καὶ ἔρνεον, ὃ καὶ βρεῖνθος. Hinc
prono aluco defluunt βρενθύνεσθαι et βρεν-
θύνεσθαι; non secus atque a πληθὺς exi-
stunt πληθύνειν et πληθύνειν. Hcmst.

καὶ ἐρωτήσεις ἀπέρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις,
καὶ ἐννεΐας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπε-
νίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρσιν ἐκ ἐλίγον, καὶ
ὑθλεις, καὶ μικρωλογίαν· νῆ Δίᾳ καὶ χρυσίον
γε τατί, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναίσχυν-
τίαν, καὶ ἐργήν, καὶ τρυφήν, καὶ μαλακίαν·
ὃ λέγει· θε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις
αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπέθε, καὶ τὸν τύ-
φον, καὶ τὸ εἶσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων.
ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμφαίνοις, ποία
πειτηκέντορες δέξαιτο ἂν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθε-
μαι τοῖνυν αὐτά, ἐπεὶ περ ἔτω κελεύεις.

MEN.

stiones impeditas, disputationes spinosas, et
sententias perplexe inuolutas: imo etiam inu-
tilem laborem valde multum, nugasque non
paucas, et quisquilias, ac minutas disceptation-
culas: quin et per Iouem nummulos istos au-
reos, et praeterea suauiter viuendi volupra-
tem, impudentiam, iram, luxum et mollitiem;
neque enim me fallunt, quantumcumque stu-
diose praetegas ea. Tum porro mendacium de-
pone, atque inflatam arrogantiam, eamque
de te opinionem quasi melior iis aliis: etenim
si cum istis omnibus conscendas, quae te
quinquaginta remorum nauis accipiat? PHIL.
Depono igitur ista quandoquidem ita iubes.

D

9. MEN.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωντα τῆτον ἀπο-
 θέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βεβρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον,
 ὡς ἔρῃς· πέντε μινῶν τρίχες εἰςὶ τέλαχισον.
 ER. εὖ λέγεις· ἀπόθῃ καὶ τῆτον. ΦΙΛ. καὶ
 τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ER. Μένιππος ἐτοσί-
 λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν (22), ἀποκό-
 ψει αὐτὸν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμε-
 ρος (23). MEN. ἔκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά
 μοι

9. M E N. At barbam istam quoque depo-
 nat, Mercuri, gravem sane et hirtam, ut vi-
 des: quinque minas pili minimum pendunt.
 M E R C. Recte mones; et istam remoue.
 P H I L. Quis autem erit, qui derondeat?
 M E R C. Menippus ille, capta securi nauti-
 ca, praecidet eam pro codice usus scala na-
 vali. M E N. Minime, Mercuri: verum ferram
 mihi

22. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν] Pro πέλεκυν
 ναυπηγικῆν· est illa loquendi forma propria
 fere Atticorum. Hemst.

23. Ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος]
 Aut legendum est ἐπικόπων, aut ἐπικό-
 πον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus. Sic
 autem vocabatur τράπεζα μαγειρικῇ, in
 qua secabant in frustra carnes allandas, vel
 coquendas. Vtrumque veteres videntur
 usurpasse ἐπικόπον, et ἐπικόπανον, sed ta-
 men non vetustissimi; recentiora enim sunt
 vocabula. Sane non nisi apud novae Co-
 moediae

DIALOGI MORTVORVM 51

μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῆτο. E.P. ὁ πέ-
 λευς ἰκανός. M.E.N. εὖ γε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινά-
 βραν. βάλει μικρὸν ἀφέλωμα καὶ τῶν ἐφρύων;
 E.P. μάλισα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύ-
 τας ἐπῆρκεν, ἔκ. οἷδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυ-
 τόν. τί τῆτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρχμα, καὶ
 πρὸς θάνατον ἀποδειλιῶς; ἐμβηθι δ' ἔν. M.E.N.
 ἐν ἔτι τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. E.P.
 τί, ὦ Μένιππε; M.E.N. κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ,
 πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ.
 ἔκ. ἔν

mihī porrige: nam hoc quidem magis ridicu-
 lum. M.E.R.C. Securis est satis idonea. Euge;
 homini nunc quidem similior euasisti, deiectis
 ibi sordibus hincinis. M.E.N. Vinne paulum et-
 iam deniam de superciliis? M.E.R.C. Omnino:
 super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cu-
 ius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc?
 etiam lacrimaris, scelerate, et ad mortem expaue-
 scis? quin ocyus inscende. M.E.N. Vnum adhuc
 grauissimum sub ala tenet. M.E.R.C. Quidnam,
 Menippe? M.E.N. Adulationem, Mercuri, quae
 multum in vita utilitatis ipsi adtulit. P.H.I.L.

D 2

Quin

moediae scriptores ἐπικόπανον reperiri,
 Pollux tradit. Ἀναβάθρα est siue *scala*,
 qua in nauem altiore, aut *tabula*, qua in
 lintrem aut scapham peruenire commode
 possumus. Graenius.

ἄκῆν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθε τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γειναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων γελᾷς. E P. μηδ' αὖτως· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, καὶ Φά γε καὶ πάλιν εὐφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατὰπλεον χρέσιμα.

Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθε τῶν ῥημάτων τὴν τοσούτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βρεβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων. P H. ἦν ἰδοὺ, ἀποτίθεμαι. E P. εὖ ἔχει. ὥςτε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγνώριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰσίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

Τί

Quin tu igitur, Menippe, depone mentis et linguae libertatem, illudque doloris expers et generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. M E R C. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe leuia, portatuque facilia, et ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam et infinitam adfluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. R H E T. Ecce enim uero, pono. M E R C. Bene habet: solue itaque rerinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clauum. Bene nobis fit.

11. Quid

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλις αὖ Φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ὦμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕΝ. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ εἶοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιών, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατεilahσας, περίβισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἔωθεν ἐξαπατῶν τὰς νύκτας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ἐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕΝ. πῶς, ὅς ἐσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

Ἀλλὰ

II. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba fuit cuastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod mortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungeri. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput involutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum accipiet: haec vrunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non dolens te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinaui ad mortem citante nemine.

Ἄλλ' ἀ μεταξὺ λόγιον, ἔκρυγή τις ἀκέεται,
 ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βρώντων; ΕΡ. ναί, ὦ
 Μένιππε, ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς
 τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γελῶσι πάν-
 τες ἐπὶ τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐ-
 τῷ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παι-
 δία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως καὶ κεῖνα ὑπὸ τῶν παί-
 δων βάλλεται ἀφ' ὀνόμοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ
 Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν Σικυῶνι
 ἐπιταφίᾳ λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτῳ τῷ
 καὶ νῇ Δία γε, ἡ Δαμασίε μήτηρ κωκύουσα ἐξάσ-
 χει τῷ θρήνῳ σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίῳ·
 σὲ δὲ ὀδεῖς, ὦ Μένιππε, ὁ ἀκρύει, καὶ ἡ συ-
 χίαν δὲ κεῖσθαι μόνος.

M E N.

12. Verum interea dum caedimus sermones,
 nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra
 vociferantium? M E R C. Sane, Menippe, ne-
 que ab una tantum regione: etenim hi in con-
 cionem coeuntes laeti rident cuncti ob Lampi-
 chi mortem: eiusque vxor comprehensa tene-
 tur a mulieribus, et infantes teneri pariter et
 ipsi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii
 Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui
 funebri oratione cohonestat exsequias huius Cra-
 tonis. Atque etiam profecto Damasiae mater
 gemitus ciens praeit lessum cum feminis in fu-
 nere Damasiae: te vero nullus, o Menippe,
 lacrimis prosequitur, quieteque iaces solus.

13. M E N.

MEN. Οὐδ' αὖτις, ἀλλ' ἀκρόσῃ τῶν κυνῶν μετ' ἐλπίον ὠρυομένων οἰκτιζον ἐπ' ἐμοί, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τῷ πτεροῖς, ὅπότε ἂν συνελθόντες θάπτιωσί με. E. P. γεννάδης εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλευκάμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθδίαν ἐκείνην προΐοντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθημεὺς ἄλλας μετελευσόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῇ, προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἔν ἐτι καὶ μέλλετο; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίνας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὰς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

13. MEN. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis concrepantes, quando frequentes sepelient me. MERC. Portem te praestas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero et portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis nauigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoueamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: et poenas aiunt esse graues, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam vniuscuiusque vita.

XI.

Κράτιτος καὶ Διογένης.

ΚΡΑΤ. **Μ**οίριχον τὸν πλῆσιον ἐγίνωσκας, ὦ Διόγενης, τὸν πάνυ πλῆσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκιάδας ἔχοντα; ἔστι ἀνεψιὸς Ἀριστεάς, πλῆσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, "Ἢ μὲν ἀνέειρ", ἢ ἐγὼ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθέρῳ ἀλλήλους; ΚΡΑ. τῷ κλήρῳ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιωτάη ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεῖς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθῃ.

Cratetis et Diogenis.

CRAT. **M**oerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum diuitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naues, cuius consobrinus Aristetas, et ipse diues, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Muris obsequiis captabant alter alterius haereditatem aetate aequales; et testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristetas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristetas, si an-

Θοί αὐτῶν. ταῦτα μὲν ἐγγράπτο. οἱ δὲ ἐστιάπτεον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κλακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄσρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ. καὶ τὰ τὰ γὰρ πρὶν ἐπὶ τῷ τῶν, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟ. Τί ἔν περας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῶσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ κληροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ἃ δὲ πώποτε προμαντευόμενος ἔτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν,

si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese inuicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, siue ab astris coniectarent futura, siue ex somniis, siue Chaldaeorum imbuti disciplina, quin et ipse Pythius modo Aristaeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; haereditates autem ad Eunomium et Thrasyclem inopinato peruenerunt, utrosque cognatos, nullo vnquam mentis praesagio diuinantes haec ita fore: Moerichus enim et Aristaeas quum Sicyone traicerent

ῥαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πληγίῳ περιπεσόν-
τες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ
ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δέ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, εἰδέντοι-
τον ἐνενοῶμεν περὶ ἀλλήλων. ἔτε πῶποτε εὖ-
ξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομή-
σαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῆς (εἶχεν δὲ πᾶν κρη-
τερὰν ἐκ κοτίνης ποιησάμενος) ἔτε, οἶμαί, σὺ,
ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος
ἐμῆ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδακα, καὶ τὴν πή-
ραν χοίνικας δύο θέρων ἔχουσιν. ΚΡΑ. εἰδέν
γάρ μοι τέτων εἶδει· ἀλλ' εἰδὲ σοί, ὦ Διόγενες.
ἀ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκκληρονομή-
σας, καὶ ἐγὼ σὲ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνό-
τερα

Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapy-
gem incidissent, euerfa' naui perierunt. DIO G.
Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil
tale cogitabamus de nobis inuicem: neque vn-
quam optavi Antisthenem emori, vt haeredita-
tem nanciscerer eius baculi: habebat autem ad-
modum robustum; quem ex oleastro ipse conse-
cerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas haeres
esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque
choenices lupinorum duos habentis. CRAT.
Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Dio-
genes: quam enim decebat tu ab Antisthene ad-
eptus es haereditatem, ego a te, multo maiorem
grauio-

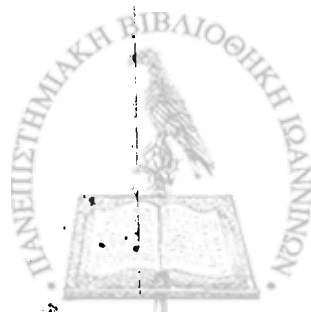
τερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς· ΔΙΟ. τίνα ταῦτα
Φῆς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν,
παρρησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νῆΔία, μέμνη-
μαι τῆτον διαδεξάμενος τὸν πλάτωνα παρ' Ἀν-
τισθένης, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.

ΚΡΑ. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἤμελυν τῶν τοιούτων
κτημάτων, καὶ ἑδείς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρο-
νομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες
ἔβλεπον 24). ΔΙΟ. εἰκότως· ἃ γὰρ εἶχον;
ἐνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεξέρυη-
κότες

graviorisque momenti quam Persarum imperium,
DIOG. Quae tu bona dicis? CRAT. Sapien-
tiam, frugalitatem paruo contentam, veritatem,
loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG.
Memini profecto eas me opes accepisse ab An-
isthene, tibi que etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant eiusmodi
possessions, nemoque nos adsecratur talis
haereditatis spe; siquidem auro omnes inhia-
rent. DIOG. Quippe; neque enim habebant,
ubi recondere accepta a nobis talia bona, dis-
fluen-

24. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] Non
hic tantum, verum et alibi βλέπειν vel
ὀρᾶν est affectare, petere, cupere, adiuncta
praepositione ἐς vel πρὸς, sed et aliquan-
do omissa. Iensius.

κότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν
 βελαντίων. ὥς εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς
 αὐτὰς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέ-
 πιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, τῷ πυθμένος σέ-
 γειν ἔδυναμένῃ· οἷόν τι πάσχεισιν αἱ τῷ Δα-
 ναῷ αὐτὰι παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πί-
 θον ἐπαντλῆσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδῶσι, καὶ
 ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ.
 ἔκῃν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν, κἀνταῦθα τὸν πλεόν·
 οἱ δὲ ὀβολὸν ἥξεισι κομίζοντες· καὶ τῷτον ἄχρι
 τῷ πορθμέως.

fluentes prae luxu, veluti rupta vetustate mar-
 supia. Proinde si quis vel immitteret in eos si-
 ve sapientiam, siue libertatem loquendi, siue ve-
 ritatem, excidebat protenus et diffuebat, quum
 fundus ingesta continere nequiret, quale quid-
 dam accidit Danaï filiabus istis, quae in perfo-
 ratum dolium haustam aquam infundunt: au-
 rum vero dentibus vnguibusque et omni ma-
 china custodiebant. C R A T. Propterea nos
 quidem habebimus hic quoque nostras diuitias:
 hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque
 ad portitorem vsque tantum.

DIALOGI MORTVORVM 61

XII.

Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος,
καὶ Σηλπίωνος.

ΑΛΕΞ. **Ε**μὲ δεῖ προκεκρίσθαι σ' , ὦ Λίβυ·
ἀμείνων γάρ εἰμι. Α Ν. ἄρμενεν,
ἀλλ' ἐμέ. Α Λ. ἔκ' ἐν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ.
τίνες δ' ἐσέ; Α Λ. ἔτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχη-
δόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππεύς. ΜΙΝ.
νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέρω· ἀλλὰ περὶ τίνος
ὑμῶν ἡ ἔρις; Α Λ. περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ
ἔτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμῶν. ἐγὼ δὲ,
ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τοῦτου μόνον,
ἀλλὰ

Luciani Scipio.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEX. **M**e par est praeponi tibi, Afer: me-
lior enim sum. Α Ν. Neutiquam;
verum me. ΑΛΕΧ. Ergo Minos causam dis-
ceptet. ΜΙΝ. Quinam estis? ΑΛΕΧ. Hic
Annibal Carthaginientis: ego Alexander Phi-
lippi filius. ΜΙΝ. Profecto clari utriusque: sed
qua de re orta vobis lis est? ΑΛΕΧ. De pri-
mae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem extitisse Imperatorem me. Ego vero,
quemadmodum omnes norunt, non illi solum,
sed

ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμῷ Φημί διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἔκ᾽ ἐν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τῷτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα Φωνὴν ἐξέμαθον· ὥσε ἔδὲ ταύτη πλέον ἔτος ἐνέγκαιτό μ᾽, Φημί δὲ τέτῳς μάλισα ἐπαίνε ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναιμιν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγον ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς· καὶ τέῳ γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν

sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices vterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem vnum, Mīnos, mē iuvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte prae me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quorumcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habitis. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum praefui; belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occiden-

τῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα
 ἔρη ὑπερβύς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἅπαντα
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τσσαύτας
 πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην,
 καὶ μέχρι τῶν προασειῶν τῆς πρεχέσης πό-
 λεως ἦλθον· καὶ τσέτης ἀπέκτεινα μιᾷς ἡμέ-
 ρας, ὥς τε τὰς δακτυλίδας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπο-
 μετρήσας, καὶ τὰς ποταμὸς γεφυρῶσαι νεκροῖς.
 καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, ἔτε Ἀμμωνος υἱὸς
 ὀνομαζόμενος, ἔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος,
 ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος
 εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτά-
 τοις ἀντεξεταζόμενος 25), καὶ στρατιώταις τοῖς
 μαχι-

occidentales deuici, superatisque magnis mon-
 tibus, quae circa Padum sunt, omnia sum de-
 populatus, et sedibus emoui tot vrbes; campe-
 strem Italiam subieci; ad suburbia usque pri-
 mariae vrbis perueni; tot interfeci vno die, vt
 annulos eorum modiis sim mensus, inque fluuiis
 cadauerum pontes struxerim. Haec omnia gessi,
 qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus
 esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar;
 sed me hominem esse fassus, cumque ducibus
 prudentissimis comparatus, et cum militibus
 pugna-

25. Ἀντεξεταζόμενος] Valet, tanquam parem
 componi, et cum alio congredi; quare de iu-
 diciis etiam vsurpatur. Hemst.

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδης καὶ Ἀρμενίης καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, ἡρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ. ἐπειὶ ὅν ἐν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσω τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτησεν, ἀποσὰς τῶν πατρώων προσκυνεῖσθαι ἤξιε, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τὰς Φίλῃς, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ 26). ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρί-

δος,

pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, et audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit et multis partibus ampliavit vsus secundo fortunae impetu, at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum et Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam et effeminatam viuendi rationem degenerauit: tum impie trucidabat inter conuiuia amicos, comprehendebatque ad mortem duccendos. Ego contra praefui aequo iure patriae,

26. Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Est συλλαμβάνειν τινὰ, *aliquem capere*, *comprehendere*.

Ergo

δος, καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων
 μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης 27),
 ταχέως ὑπήκασα, καὶ ἰδιώτην ἑμαυτὸν παρέ-
 σchein, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως
 τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἐπραξα βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ
 ἔτε Ὅμηρον, ὥσπερ ἔτος, ῥαψωδῶν, ἔτε ὑπ'
 Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ
 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος. ταῦτά ἐσιν, ἃ
 ἐγώ

atque ubi me domum arcessebat, hostibus ma-
 gna classe adortis Africam, e vestigio parui,
 meque priuatum praebui: condemnatus tuli
 animo moderato casum. Haec feci barbarus
 et expers disciplinae Gracciae, neque Homeri,
 prout hicce, carmina recitando decantans,
 nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus,
 at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus
 ego

Ergo συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ est
 ad verbum, aliquem comprehendere ad mor-
 tem, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mor-
 tis supplicio afficiatur. *Bos.*

27. Ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης] Discedit
 haec structura a certa scribendi consuetudi-
 ne: ferri poterat πλευσάντων ἐπὶ τῆς Λι-
 βύης· si teneas ἐπιπλευσάντων, ut sane
 retinendum est, omnino retingi decet, τῇ
 Λιβύῃ. *Hemst.*

E

ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων Φημί εἶναι. εἰ δ' ἔστι
καλλίων ἄλλος, δίδωμι διαδήματι τὴν κεφαλὴν
διδέδεσθαι, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ
καὶ μὴν διὰ τῶν ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίᾳ καὶ
σερατηγικῇ ἀνδρείᾳ, τῇ γνώμῃ πλεον ἢ περ τῇ
τύχῃ κεχευμένῃ. ΜΙΝ. ὁ μὲν εἶρηκεν καὶ ἀγεν-
νῇ τὴν λόγον, καὶ ὡς Λιβυὴν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐ-
τῶ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

ΑΛ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-
δρα ἔγωγε φασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ Φήμη διδάσκει
σε, οἷός μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δ' ἔτι ληστὴς
ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ δι-
νεῖται· ὥς τέρος ὢν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγ-
ματα,

ego Alexandro praestare me fero: ille autem si
pulchrior est, quia diademate caput habet reuin-
ctum, apud Macedonas ista forte maiestatem ha-
bent; attamen idcirco praeferendus non existi-
metur viro strenuo, atque artibus imperatoriis
instructo, qui solerti prudentia plus, quam for-
tuna fuerit usus. ΜΙΝ. Hic certe dixit mas-
culam orationem, nec qualem ab Afro expectasses,
pro se: tu, Alexander, quid ad illa respondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam au-
daci: satis enim te fama docuerit, qualis ego
rex, hic contra qualis fuerit latro; vide tamen,
an paruo intervallo illum superarim, qui
iuuenis adhuc ad rerum administrationem ad-
gressus

ματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον,
καὶ τὰς Φονέας τῷ πατρὸς μετῴηθον, κατα-
Φοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ,
στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, ἔκ ἡξίω-
σα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν
ἄρχειν ὅπως ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶ-
σαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἠγησάμενος,
εἰ μὴ ἀπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγας ἄγων ἐσέ-
βαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκρά-
τησα μεγάλη μάχη· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν,
καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν πο-
σὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθεν ἐπὶ Ἴσσον, ἔνθα
Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ
ἄγων.

Καὶ

gressus imperium turbatum continui, et per-
cussos parentis supplicio sum ultus: tum per-
cussis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum
suffragiis lectus indignum existimaui, si soli
Macedonum regno incubans contentus essem
imperio a patre mihi relicto: sed vniversum
mente terrarum orbem complexus, intoleran-
dumque putans, nisi omnium forem dominus,
paucis mecum ductis militibus inuasi Asiam;
ad Granicum magno praelio fui superior; Ly-
diaque capta, Ionia et Phrygia, in summa pro-
xima quaeque subiiciens perueni ad Istum, vbi
Darius expectabat cum immensa copiarum mul-
titudine,

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴτε ὅσους
 ὑμῶν τεκνέες ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ κατέπεμψα. Φη-
 σὶ γὰρ ὁ πρεσβυεύς μὴ διατρέσσω αὐτοῖς τότε
 τὸ σκῆφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπλέχμενος τὰς
 πρυμνὰς αὐτῶν διαπλέσσω. καὶ ταῦτα δὲ
 ἔπραττον αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ τιτρώσκε-
 σθαι ἀξίων. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μη-
 δὲ τὰ ἐν Ἀεβήλοις διηγέσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέ-
 χρις ἰδὼν ἦλθον, καὶ τὸν Ὀκεανὸν ὄρον ἐποι-
 σάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τὰς ἐξέθαντας αὐτῶν
 εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ
 ἐκ εὐλαταφρονήτης ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τά-
 ναιν, ἐνίκησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ· καὶ τὰς Φί-
 λας εὖ ἐποίησα, καὶ τὰς ἐχθρὰς ἡμιτάμην. εἰ
 δὲ καὶ

5. Exinde, Minos, vos non praeterit, quot
 vobis mortuos vno die hac demiserim : portitor
 quidem adfirmat, non fuisse ipsis tunc cym-
 bam, sed ratibus iunctis multos eorum traiecisse.
 Equidem ista agebam ipse me ante alios peri-
 culis offerens, vulnerarique pulcrum ducens.
 Et ne tibi quae Tyri sunt gesta, quaeque Ar-
 belis enarrem, ad Indos usque penetraui,
 Oceanumque limitem feci imperii, elephan-
 tos eorum cepi, Porum subegi : Scythas etiam,
 minime contemnendos viros, transgressus
 Tanaim magna deuici equestri pugna : ami-
 cis benefeci, inimicos ultus som. Quod si
 Deus

DIALOGI MORTVORVM 69

ὃς καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ
ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ
τοιᾶτόν τι πιθεύσαντες περὶ ἐμᾶ.

Τὸ δ' ἔν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
ἀπέθανον, ἔτος δὲ ἐν Φυγῇ ὧν παρὰ Παρ-
σία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανεργότα-
τον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
τῶν Ἰταλῶν, ἐῷ λέγειν, ὅτι ἐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ
πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· νόμιμον δέ,
ἢ προφανές εἶδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνεΐδισε τὴν
τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ, οἷα ἐπείσει ἐν
Καπύῃ, ἐτάρχεις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέ-
μου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυναθῶν 28).
ἐγὼ

Deus etiam videbar hominibus, veniam illi me-
rentur ob magnitudinem rerum, gestarum tale
quiddam de me sibi persuadentes.

6. Denique ego regnans diem obiī: hicce pa-
tria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum
erat, fraudulentissimum crudelissimumque ho-
minem. Nam quomodo superarit Italos, mitto
dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfī-
dia et dolis; nihil autem in praeliis iustum at-
que apertum. Quandoquidem vero mihi ex-
probrauit luxuriam, oblitus mihi videtur,
qualia fecerit Capuae, meretriculis adfixus,
et belli opportunitates in deliciis disperdens.

E 3

Ego

28. Καθηδυναθῶν.] Est elegans loquendi
formu-

ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ
τὴν ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα,
Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ
μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' ἐκ ἀξιομάχα
έδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δε-
σπότην ὁμολογῶντα. εἶρχα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως,
δίκασε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμῷ ἀκέρῃ.

ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθ-
ελὼν

Ego autem nisi parui factis orbis occidui rebus
in Orientem irruissem, quid grande praestit-
issem Italia incruente capta, Libyaque, et cun-
ctis ad Gades usque subactis? at illae partes bel-
lo mihi dignae non videbantur, ut quae ultro
iam metu iugum subirent, ac dominum fateren-
tur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa
de multis sufficiunt.

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quo-
que audiueris. MIN. At quis tu, viro-
rum optime, aut vnde domo dicturus eris?

SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi
Car-

formula τὰς τῶ πολέμου καὶ τῶ κατὰ
θεῖν, luxu et voluptatibus amocatum belli op-
portunitates perdere atque e manibus amittere:
eamque potestatem pluribus verbis confert
adhuc praepositio κατὰ. Hemst.

DIALOGI 'MORTVORVM 71.

ελών Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγά-
λαις μάχαις. MIN. τί ἐν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ.
'Αλέξανδρε μὲν ἥττιον εἶναι, τᾷ δ' 'Αννίβου
ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν
καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς ἔν ἐκ ἀναίσχυν-
τος ἔτος, ὃς πρὸς 'Αλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ὃ
ἂν Σκηπίων ἐγὼ, ὁ πενικηκῶς αὐτὸν, παρα-
βάλλεσθαι ἀξιώ; MIN. νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς,
ὃ Σκηπίων· ὥς πρῶτας μὲν κεκρίσθω 'Αλέ-
ξανδρος, μετ' αὐτὸν δέ, σύ· εἴτα, εἰ δοκεῖ,
τρίτος 'Αννίβας, ἔδὲ ἔτος εὐκαταφρόνητος ὢν.

Carthaginem, Afrosque deuici magnis praeliis.
M I N. Quid igitur porro tu dices? S C I P.
Alexandro quidem me concedere, verum An-
nibalem anteire, vt qui victum illum pepuli,
fugamque turpem capessere coëgi: quomodo
non impudens igitur hiccē, qui cum Alexandro
contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum
superaui, comparari sustineo. MIN. Ita me
Iupiter amet, aequum loquere, Scipio: quare
primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi
secundus esto: postea, si videtur, Annibal, no
ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

Διογένης καὶ Ἀλεξάνδρου.

ΔΙΟΓ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνη-
κας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ.
ὀρᾷς, ὦ Διόγενες· εἴ παρὰδοξον δέ, εἰ ἄνθρω-
πος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. εἴκῃν ὁ Ἀμμων ἐψεύ-
δετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίπ-
πῳ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππῳ δευτέρῳ· εἴ γὰρ
ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν. ΔΙΟ. καὶ μὴν
καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δρά-
κοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ·
εἶτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξη-
πατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σε εἶναι. ΑΛ.
καὶ γὰρ

Diogenis et Alexandri.

DIOG. Quid hoc, Alexander? et tu mortuus
es perinde atque nos omnes? ALEX.
Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum,
si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur
Ammon mentiebatur te praedicans suum esse
filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX.
Quippe Philippi: neque enim Ammone geni-
tus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olym-
piade similia quaedam ferebantur, draconem
cum ea rem habere et conspici in lecto; tum ita
te fuisse progenitum, Philippum vero deceptum,
qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX.

Et

καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὄρω, ὅτι
 ἔδὲν ὑγιᾶς ἔτε ἢ μήτηρ, ἔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων
 προσφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐ-
 τῶν ἐκ ἀρχῆς σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ
 πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησον
 θεὸν εἶναι σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἶπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν κα-
 ταλέλοιπας; ΑΛ. ἐκ οἶδα, ὦ Διόγετες· ἐγὰρ
 ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τῆτο μὲ-
 νον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον
 ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελαῖς, ὦ Διόγετες;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει
 ἢ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ πρὸς αὐτὴν αἰρέμενοι, καὶ
 στρατη-

Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc
 video nihil veri nec matrem, neque Ammoni-
 um vates dixisse. DIO G. Verum mendacium
 eorum non inutile tibi, Alexander, ad res ge-
 rendas fuit: multi enim metu succumbebant,
 Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium
 reliquisti? ALEX. Nescio sane Diogenes: nam
 nihil antequam moreretur mandavi quicquam de
 eo, nisi hoc solum, quod animam agens Per-
 diccae annulum tradidi. Interea tu quid fides,
 Diogenes? DIO G. Quid scilicet aliud, quam
 in memoriam reuocaui, qualia faceret Graecia, re-
 suscepto iam modo imperio adulati, praefectum-
 E 5 que

στρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους· ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς
δώδεκα θεοῖς προσιθέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομέ-
μενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἄλλ' εἰπέ μοι, πᾶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν;
ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεν τρίτην τυχὴν
ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπι-
στῆς, ἣν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν φορύβων
τιῶν ἐν ποσίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θά-
ψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν
ᾧδε ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν,
ἢ Ὀσίριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ
θεοῦτά τε, μὴ ἐλπίσης· εἰ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν
τινα

que capientes et imperatorem aduersum barba-
ros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant,
templaque et sacra faciebant tanquam serpen-
tis filio.

3. At quaeso, ubi te Macedones sepeliuerunt?
A L E X. Etiamnum Babylone iaceo tertium
istum diem: promittit autem Ptolemaeus satel-
les, si quando otium agat a turbis, quae nunc
urguent, se in Aegyptum me delatum humatu-
rum ibi, ut vnus nam Aegyptiorum Deorum.
D I O G. Non ego rideam, Alexander, quum
te video in Orco quoque delipientem, sperantem-
que fore, ut Anubis aut Osiris euadas: at tu ta-
men ista, diuinissime, ne speres: fas enim non est,
fursum

τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ
 εἰς τὸ εἶσιω τῷ ἑομίσ παρελθόντων· ἔγὰρ ἄμε-
 λής ὁ Λίακός, ἔδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ, πῶς
 Φέρεις, ἰπότη' ἂν ἐννοήσης ὅσην εὐδαιμονίαν
 ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφίξαι, σωματοφύλακας,
 καὶ ὑπασπιστάς, καὶ πατράπας, καὶ χρυσόντε-
 σῆτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα· καὶ Βαβυλῶνα,
 καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν,
 καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα,
 διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορ-
 φυρίδα ἐμπεπορπημένον· ἔλυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε;
 ἔδ' εἰ

sursum redire quemquam eorum, qui semel tra-
 iecerunt hanc paludem, et citra ostium illud
 sese penetrarunt; neque enim Aeacus est ne-
 gligens, nec talis Cerberus, quem facile con-
 temnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te,
 quo animo feras, quum cogitando percenses,
 quanta felicitate in terra relicta huc adueneris;
 corporis custodes inquam, satellites, satrapas,
 auri tantum numerum, populos adorantes, Ba-
 bylonem, Bactra, immanes belluas, honorem,
 et gloriam; idque praeterea, insignem esse curru
 vectum, religatum taenia candida caput, purpu-
 ream vestem fibula substrictam gerentem: non illa
 te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris,
 inepte?

ἐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε
μὴ οἶσθαι βέβρια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολλάκων ἐπι-
τριπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστο-
τέλης εἰδέναι, ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμῶ, οἷα δὲ
ἐπέσελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτό με τῇ περὶ παι-
δείαν Φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν ἄρτι
μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τῆτο μέρος ἐν τὰγα-
θῶ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλεῆτον.
καὶ γὰρ αὖ καὶ τῆτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς
μὴ ἀσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόνης, ὦ
Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλ-
λὰ τῆτό γε ἀπολέλαινα αὐτῶ τῆς σοφίας, τὸ
λυπεῖ-

inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles
non putare certā, quippe fortunae dona?

5 ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum
perditissimus? me solum sine ad Aristotelem
quae spectant scire, quam multa petierit a me,
quales literas miserit, quam fuerit abusus meo
doctrinarum ambitioso studio, dum blande assen-
tatur, landatque nunc ob pulcritudinem, quasi
et illa pars sit boni; nunc ob res gestas et diui-
tias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut
nullo pudore deterritus oblatas a me opes accipe-
ret: praestigiator, Diogenes, plane, et mirus ar-
tifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapien-
tia,

λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μέγιστοis ἀγαθοῖς ἐκείνοis, ἀ-
κατηριζήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἄλλ' οἷσθ' ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοί
τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέ-
βερος εἴ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ
χαλδὼν ἐπισπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ
πολλάκις. ἔτω γὰρ ἀν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστο-
τέλεις ἀγαθοῖς ἀνιήμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλείτον
ἐκεῖνον ὄρω, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλας πολλὰς
ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διάσπασαίντο, καὶ ἀμύ-
ναιντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτές. ὥς τὴν ἐτέραν
σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

tia, ut doleam amissis, quasi maximis bonis,
rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias; reme-
dium enim tibi doloris suggeram, quandoqui-
dem hicce loci helleborus non nascitur. Tu
ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe,
iterumque bibe et saepius; sic enim desines
propter Aristotelis bonorum amissionem dolore
cruciari. Verum et Clitum illum video, et
Callisthenem aliosque multos in te irruentes,
ut discerpant, atque vlciscantur iniurias a te il-
lātas. Quare tu alteram illam viam ingredere,
et bibe saepius, ut dixi.

XIV.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

ΦΙΛ. **Ν**ῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔκ ἂν ἔξαρνος
γένοιτο, μὴ ἔκ ἐμοῦ υἱὸς εἶναι· οὐ
γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. ΑΛ. ἔδ'
αὐτὸς ἠγνόειν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τῷ Ἀμύν-
του υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς
χρήσιμον 29) ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι.
ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρ-
έχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προ-
φητῶν;

Alexandri et Philippi.

PHIL. **N**unc sane, Alexander, inficias haud
iueris te filium esse meum; nequa-
quam enim mortuus fores, siquidem Ammonis
esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me
Philippi Amynta nati filium esse: sed interpreta-
bar in meam partem oraculum, conducibile ra-
tus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? condu-
cibile tibi videbatur praeberet temer decipiendum
a pro-

29. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς
superuacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel
denique scribi non absurde posse ὡς χρησι-
μώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὡς, quem si-
ne orationis detrimento facile relinquere
queat. Hemst.

Φητῶν; ἈΛ. ἔ τῷτο· ἄλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
πλάγησάν με, καὶ ἐδεῖς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμε-
νοι θεῷ μάχεσθαι· ὥς ῥῶον ἐκράτην αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιωμαίων ἀν-
δρῶν, ὅς δειλοῖς αἰεὶ συνηρέχθης, τοξάρια, καὶ
πελτάρια, καὶ γέρρα εἰσὺῖνα περβεβλημένοις;
Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φω-
κίων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτι-
κόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τὰς Ἡλείων
ἀκοντισὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελτασικόν, ἢ
Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριεὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσα-
σθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περ-
σῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώ-
πων

a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed bar-
bari stupore perculsi me formidabant, nullus-
que amplius resistebat, arbitrati cum Deo se
pugnare.

2. PHIL. At quos tu deuicisti bello vinci
dignos viros, qui cum ignavis semper manum
conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta
denique viminea prae se proiciunt? Graecos su-
perare labor erat, Boeotos, Phocenses, et Athe-
nienfes: tum Arcades grauis armaturae, Thes-
salum equitatum, Eleorum iaculatores, Manti-
nensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios,
quin etiam Paeonas subiicere, hoc praeclarum:
Medos autem, Persas et Chaldaeos auro nitentes
homi-

πων καὶ ἀβρῶν, ἔκτισθα, ὡς πρὸς σὲ μύριοι
μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, ἔδ' εἰς
χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν
ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

ΑΛ. Ἄλλ' οἱ Σκύθαί γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ
Ἰνδῶν ἐλέφαντες ἐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον.
καὶ ὅμως ἔ' διασῆσας αὐτὰς, ἔδ' ἐπιδουλοῦσιν
ὠνήμενος τὰς νίκας, ἐκράτην αὐτῶν· ἔδ' ἐπιώρ-
κησα πώποτε, ἢ ὑποσχομένοσ ἐψευσάμην, ἢ
ἄπισον ἔπραξά τι τῶ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τὰς Ἑλ-
ληνας δέ, τὰς μὲν ἀναιμωτὶ παρῆλαβον· Θη-
βαίους δέ ἴσως ἀκέρεις ὅπως μετέλθον. ΦΙΛ.
οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ
μοι,

homines ac molles non meministi ante te a de-
cem illis millibus, qui cum Clearcho in Persi-
dem sunt profecti; esse superatos, quum ne ma-
nus quidem gradumque conferre sustinerent, sed
antequam telum ad eos perueniret, in fugam se
darent.

3. ALEX. Attamen Scythae, pater, et Indo-
rum elephantum haud sane contemnendū; quos equi-
dem, non factione mora diuisos, nec eimā proditio-
ne victoria, superavi tamen: neque peieravi um-
quam, promissamue fidem sefelli, aut perfidum
aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro,
hos sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem
sorte inaudiui quibus suppliciis sim persecutus.
PHIL. Noui isthaec omnia: Clitus enim renuncia-
uit

μοι, ἐν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπ-
νῶντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις
ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν γλαμύδα κατα-
βαλὼν, κἀνδυν, ὥς Φασι, μετενεῖδυσ, καὶ τιά-
ραν ὀρθὴν ἐπέθες, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μα-
κεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίως· καὶ, τὸ
πάντων γελοϊότατον, ἐμιμᾷ τὰ τῶν νενικημέ-
νων. ἔῳ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἐπραξας, λέγει
συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ γά-
μους τοιέτους γαμῶν, καὶ Ἡφαισίωνα ὑπεραγα-
πῶν. Ἐν ἐπήνεσας μόνον ἀκῆσας, ὅτι ἀπέσχες
τῆς τῷ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς εὐσης, καὶ
τῆς

vit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coe-
nam trucidasti, quia me ad tuas res gestas com-
paratum laudare instituerit.

4. Tu praeterca Macedonica chlamyde pro-
iecta, mutato, ut aiunt, in candyn Persicam
habitu, et tiaram rectam capiti imposuisti, et
adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis
volebas, quodque omnium erat maxime ridi-
culum, aemulabare mores devictorum; nam
omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in
eandem caueam cum leonibus includis eruditos
viros, nuptiasque tales celebras, et Hephaestio-
nem ultra modum diligis: id unicum laudavi tan-
tummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore
formosa,

τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμε-
λήθη· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, ἔκ ἐπαι-
νεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκκῃς πρῶτον κατὰ λα-
σθα εἰς τὸ ἐντὸς τῆς τεύχεος, καὶ τοσαῦτα λα-
βεῖν τραύματα; ΦΙΛ. ἔκ ἐπαινω τῆτο, ὦ
Ἀλέξανδρε· ἔκ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τι-
τρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυ-
νεύειν τῆς κρατῆς· ἀλλ' ὅτι σοι τοῖστο ἦκιστα
συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρω-
θεύης, καὶ βλέπειν σε φορέσθην τῆς πολέμου ἐκ-
κομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰώζοντα ἐπὶ
τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὀφθαλμοῖς·
καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχε-
το,

formosa, eiusque matre, et natarum curam ha-
buisse: haec enim regia sunt.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda prom-
tum animum, pater, non laudas, nec quod in
Oxydracis primus desiluerim intra murum, tor-
que acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Ale-
xander; non quod pulcrum esse non putem etiam
vulnerari aliquando regem, et pro exercitu peri-
cula suscipere; sed quod tibi tale inceptum mini-
me conducebat: deus enim quum videretur, si
quando vulnerareris, viderentque te portatum
praelio esserri, cruore manantem, ingemiscentem
vulnere, haec utique ridendi materies erat futura
spectantibus; et Ammon impostor, falsusque vates
argue-

το, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἐγέλασεν ὄρων τὸν τῷ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γάρ, ὅποτε ἤδη τέθνηκας, ἐκ σείει πολλὰς εἶναι τὰς τῆν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομῶντας, ὄρωντας τὸν νεκρὸν τῷ θεῷ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα κατὰ νόμον σωμάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφησ, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τῷτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφῆρεῖτο τῶν κατορθωμένων· πᾶν γὰρ ἐδῶκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμῆ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσιῳ ἐνάμιλλον τιθέασί

arguebatur; prophetae vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Iouis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem diuinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium. Praeterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus et infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines; sed cum Hercule et Baccho comparant:

θέασί με. καίτοι τὴν Ἀορὸν ἐκείνην, ἔθ' ἐτέρῃ ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.
 ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις,
 ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν;
 καὶ ἐκ ἀσχύνης, ὦ Ἀλέξανδρε, ἔδδ' τὸν τύφον
 ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤ-
 δὴ τεκρὸς ὢν.

rant: quin imo Aornum, illam inaccessam au-
 bus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego
 solus subegi. PHIL. Viden' ista te tanquam
 Ammonis filium dicere, qui Herculi et Baccho
 equiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexan-
 der, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces,
 et iam intelliges te mortuum esse?

XV.

Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχου.

ANT. Οἶα πρῶτόν, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀ-
 δυσσεά σοι εἴρηται. περὶ τῆς θανά-
 τος ὡς ἀγεινῇ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλων ἀμ-
 φοῖν, Χείρωνος τε καὶ Φοίνικος; ἡρσιώμην γὰρ,
 ὅποτε

Achillis et Antilochi.

ANT. Qualia pridie, Achilles, ad Vlysssem
 a te sunt dicta de morte, quam
 humilis animi minimeque digna virisque prae-
 ceptoribus Chirone et Phoenice! auscultabam
 enim

DIALOGI MORTVORVM 85

ἐπὶ τῇ ἐφ' ἧς βέλτεσθαι ἐπ' ἀρχῆς ὧν θητεύειν
παρὰ τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίοςτος πολὺς
εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν.
ταῦτά μὲν ἐν ἀγεννῇ τινὶ φρύγα δειλόν, καὶ
πέρα τῆς καλῶς ἐχοντός Φιλόζωον ἰσως ἐχρῆν
λέγειν τὸν Πηλεΐδης δὲ υἱόν, τὸν Φιλοκινδυνό-
τατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ ἔτι περὶ αὐ-
τῆς διανοέσθαι πολλὴν αἰσχύνῃ, καὶ ἐναντίον
τῆς πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῇ βίῳ· ὅς, ἐξὸν
ἀκλεῆς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,
ἐλὼν προείλετο τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θά-
νατον.

A X. ὦ παῖ Νέστωρ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπει-
ρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὧν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκεί-
νων

enim, quando dicētabas malle te in terrā vitam
degentem mercenariam operam praestare cuiuspiam
inopum, cui victus copia non abundet, quam
omnibus imperare mortuis: ista abiectum ali-
quem ignavūque Phrygem, ultra quam deco-
rum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at
Pelei filium, heroum omnium promissime se pe-
riculis offerentem tam demissa de se cogitare pu-
dendum plache, et multimodis discrepans a rebus
in vita gestis: ut qui, quum liceret inglorium in
Phthiotide diuturnūque regnum possidere, ultro
praetulisti coniunctam cum pulcra laude mortem.

2. A C H. Nestoris fili, tunc equidem in-
expertus rerum inferarum, ignarusque virum

νων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύσηνον ἐκεῖνο δο-
ξάριον προετίμων. τῷ βίχ· νῦν δὲ συνίημι ἤδη,
ὥς ἐκεῖνη μὲν ἀνωΦελής, εἰ καὶ ὅτι μάλισα οἱ
ἀνω ἐκψωδήσῃ· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμία·
καὶ ἔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὧ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ
ἰσχὺς πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ
αὐτῷ ζῳφῶ ὁμοιοι, καὶ κατ' ἑδὲν ἀλλήλων δια-
φέροντες· καὶ ἔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδί-
σσι με, ἔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰση-
γορία δὲ ἀκριβής, καὶ νεκρὸς ὁμοῖος, ἡμῖν κα-
κός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ ἄχ-
θομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἔν' ἂν τις πάθοι, ὧ Ἀχιλ-
λεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀπο-
θνήσκειν

ex duobus praestaret, miseram istam gloriolam,
anteponebam vitae: nunc vero iam tandem in-
telligo, illam esse infructuosam, quicquid etiam
superigarriant, inter mortuos autem aequalia ho-
noris iura: neque forma illa, Antiloche, nec ro-
bur adest; sed iacemus omnes sub eadem caligine
similes, et nulla parte alter ab altero diuersi: ne-
que Troianorum umbrae pertimescunt me, ne-
que Achiuorum obseruant: verum, aequalitas
iuris exacta, mortuique similes, ignaui fuerint
an sortes. Ista me torquent, et grauiter fero,
qui mercenariam vitam non agam.

3. ΑΝΤ. Attamen quid facias, Achilles?
hoc enim ita visum fuit naturae, vt omnino mo-
riantur

ἐνήσκειν ἅπαντας. ὥς ἐ χρηρὲς ἐμμένειν τῷ νόμῳ,
καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως
τε ὀρεῖς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμέν οἶδε·
μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεταί πάν-
τως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῆς
σφάραγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι·
ὀρεῖς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλ-
λους θαυμαστὰς ἀνδρας, οἳ ἐκ ἂν, οἶμαι, δέξαι-
το 30) ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτὰς ἀναπέμψῃς θη-
τεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν;

ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ
οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον
ἀνιᾷ·

riantur omnes. Quamobrem legi obtemperan-
dum est, neque oportet grauari iussa: atque et-
iam vides, sodalium quot circa te simus; Ulysses
autem iamiam adierit omnino: adfert quippe
solatium societas rei malae, et quod eam
non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem et
Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant sursum in vitam redire, si
quis eos emiserit mercedem merituros apud in-
opes pauperculosque homines.

4. ΑCH. Qualis sodalem decet est haec admo-
nitio: me tamen nescio quomodo memoria rerum

F 4

per

30. Δέξαιντο] Qui non velint, non cupiant:
quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam
conditionem non accipiant. Hemst.

ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρας ἐςέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝΤ. ἔκ, ἀλλ' ἀμείνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελές τ᾽ λέγειν ὀρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ἔφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

per vitam actarum angit; ni fallor, et vestrum unumquemque: quod si minus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ΑΝΤ. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse proloquendi fructum videmus: silere igitur, et ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

Διογένης καὶ Ἡρακλέους.

ΔΙΟΓ. Οὐχ Ἡρακλῆς ἔσθ' ἐστίν; ἔμενον ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς

Diogenis et Herculis.

DIOG. Non Hercules est hicce? haud sane alius, me Hercule: arcus, claua, leonina pellis, statura; plane ipse Hercules est.

κλῆς ἐσίν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὧν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῶ. ΗΡΑ. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν ἔραυνῳ τοῖς θεοῖς συνέβησι, καὶ ἔχει 31) καλλιόφυρον Ἡβην· ἐγὼ δ' εἰδωλὸν εἰμὶ αὐτῷ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἰδωλὸν τῷ θεῷ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα θεὸν εἶναι, τεθνήσκαι δὲ τῷ ἡμίσει; ΗΡΑ. γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟ. Μην θάνω. ἀντ' ἀνδρὸν σέ τ' αὖ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀντ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου

est. Et diem obiit supremum, Iouis filius qui sit? Quaeso te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, et habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum. DIOG. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altera dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

2. DIOG. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice

F 5

mor-

31. "Ἐχειν"] Sicuti Latinis habere. Hesych. "Ἐχεν, ἐγεγαμήκει. Heimst.

ἐκείνῃ νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοῖς τὸ τι ΔΙΟ. πῶς
 ἂν ἀκριβῆς ὦν ὁ Λίχκος ἔκ ἐγνώ σε μὴ ὄντα
 ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβελιμῶν Ἡρα-
 κλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.
 ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥς αὐτὸς
 ἐκείνους εἶναι. ὅρα γὰρ μὴ τὸ ἐναντίον ἐσὶ· σὺ
 μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἰδῶλον γεγάμικε τὴν
 Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, καὶ ἄλως· καὶ εἰ μὴ παύ-
 ση σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷα θεὸς εἰ-
 δῶλον εἰμι. ΔΙΟ. τὸ μὲν τόξον γυμνόν, καὶ
 προχέρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι Φεβρίμην σε, ἄ-
 παξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τὸ σὲ Ἡρα-
 κλέα;

mortuus es. H E R C. Sic fere se res habet.
 D I O G. Qui ergo factum, ut, quantumvis di-
 ligentissimam curam adhibeat, Aeacus non anim-
 aduerterit te non esse istum, et receperit sup-
 positum Herculem huc aduenientem? H E R C.
 Exacte scilicet similis eram. D I O G. Vera lo-
 queris: exacte quidem, ut ille ipse esses: ca-
 ve ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercu-
 les, illud autem simulacrum duxerit Heben
 apud Deos.

3. H E R C. Audaculus es, et loquax: quod si
 non destiteris cavillari me, iam senties, qualis
 Dei sim simulacrum. D I O G. Arcus quidem ex-
 promptus, et ad manum: sed ego quid te metuum
 semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum
 Hercu-

ἡλέεας; ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἰδωλον ὦν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, δικαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεὸς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἰδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ὅδ' ἀπάρει; ΗΡΑ. ἔχρην μὲν μηδ' ἀποκρίνυσθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρετχελῆντα· ὅμως δ' ἔν καὶ τῷτ' ἄκχεσεν· ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρυώνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τῷτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τῷ Διὸς, ἐν ἔρανῳ συνέσι τοῖς θεοῖς·

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρυῶνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ Διὶ· ὥς ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι.

Herculem, quum is vivebat, aderasne ipsi tuus etiam eius effigies? an potius vnus eratis in vita; postquam vero mortem obiistis segregati, ille ad Deos euolauit, tu simulacrum, vt par erat, huc ad inferos aduenisti? HERC. Ne respondere quidem oportebat homini de industria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum est, idque omne sum ego: quod autem Iouis erat, in coelo inter Deos agit.

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Ioue: quippe nobis latuerat, geminos esse vos eadem matre proгна-

την. ΗΡΑ. εχ, ε' μάλιστα· ε' γαρ πότες αμ-
Φω ημεν. ΔΙΟ. εχ ε'σι μετ'εσ' τετο εχθιστ,
συνδέτεσ' δ'· ο'στας Ηρακλέα. ε'στος ε'μ' αμ-
πυ ιπποκέντη κωρ: τις ητε, ε'ς ε' συντεθωσ-
τες, ε'νθ'αυτος και ε'σος. ΗΡΑ. ε' γαρ και
π'ητες ε'τω σ'σι δ'αεσι σ'σμεσ'σ'σ' ε' ε'σ'σ',
ψυχ'ε και σ'ματος; ε'ςε τί το κωδ'σ' ε'σ'η, τ'η
μ'ε' ψυχ'η ε' ε'σ'σ' ε'σ'σ', η'περ η' ε' Διός, τ'ς
δε ε'σ'σ'σ' ε'σ'ε παρ'α τ'ς ε'σ'σ'ε;

ΔΙΟ. 'Αλλ', ε' ε'σ'σ'ε 'Αμφίτρονι'σ'σ',
κωδ'ε ε'σ' τ'σ'σ' ε'σ'ε, ε' σ'μα η'σ'σ'· τ'ς ε'
ε'σ'σ'σ'σ' ε'σ'σ'σ' ε'· ε'ςε κωδ'σ'ε: τ'σ'σ'σ'σ'
η'σ'σ'σ'σ' τ'η 'Ηρακλέα. ΗΡΑ. π'σ'ε τ'σ'
π'λ'ετ;

prognatos. H E R C. Neutiquam, inepte: is
ipse ambo eramus. D I O G. Haudquaquam est
ad intelligendam facile, duos esse Hercules eos-
que in unum confusos: nisi forte quasi Hippo-
centaurus aliquis eratis. in unum coacti homo
et Deus. H E R C. Non ergo omnes sic tibi vi-
dentur componi ex binis animæ et corpore?
quid igitur impedit, quo minus anima sit in coe-
lis, quæ erat ex Ioue, ego autem mortalis illa
pars apud mortuos?

5. D I O G. Sed optime Amphitryoniades,
per ista commode dixisses, si corpus fores:
nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut
periculum sit, ne triplicem iam conficiis
Herculem. H E R C. Quid ita triplicem?

D I O G.

πλῆν; ΔΙΟ. ὥδέ πως· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν ἔ-
 ραιῳ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶ-
 μα ἐν Οἴτῃ κόνις ἥδη γενόμενον, τρεῖς δὲ ταῦ-
 τα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα
 τρίτον ἐπινεχῆσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Θρασυ-
 τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;
 ΔΙΟ. Διογένης τῷ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς
 δὲ ἔμα Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ
 τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρῳ, καὶ τῆς
 τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

DIOG. Hunc fere in modum: si vnus aliquis
 in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum ver-
 saris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta-
 iam in cineres solutum, tria nimirum ista ha-
 bentur: atque adeo vide, quem tertium patrem
 inuenturus sis corpori. HERC. Te hominem
 audacem et sophistam: quis tandem es? DIOG.
 Diogenis Sinopenfis vmbra: ipse autem non
 protecto inter Deos immortales, sed cum ma-
 nium praestantissimis versor, Homerum tamque
 frigidus eius fabulationes deridens.

Μενίππυ καὶ Τάντάλῳ.

MEN. Τί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν
 ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐσῶς; TAN.
 ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δίφῳ.
 MEN. ἔτῳς ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν,
 ἢ καὶ τῇ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρὶ; TAN.
 ἔδεν Ὀφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ
 ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθηταί με· ἦν δέ
 ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ σῆμα-
 τι, ἔφθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ
 τῶν δακτύλων διαρρέυνεν ἔκ οἷδ' ὅπως αὐθις ἀ-
 πολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. MEN. τερά-
 σιον

Menippi et Tantali.

MEN. Quid ploras, Tantale? quidue temet
 ipse commiseraris ad lacum adstans?
 TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN.
 Itane piger es, ut ne corpore quidem inclina-
 to bibas, siue magis etiam hauriendo caua ma-
 nu? TAN. Nihil iuvat, si pronus procum-
 bam: fugit enim aqua, ubi accedentem me sen-
 serit: quod si quandoque haurero, orique ad-
 mouero, simul ac rigavi extrema labia, statim
 per digitos dilapsa nescio quomodo iterum de-
 stituit siccam manum meam. MEN. Porten-
 tosum

DIALOGI MORTVORVM 95

σίον τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιεῖν; εἴ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἄλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδία, πρὶν τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶης, ἡ πίνοις; ΤΑΝ. τῷτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μὲν τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα ἔσαν.

ΜΕΝ. Ἀλλὰ τῷτο μὲν ἔγωγε πισεύσσωμεν, ἐπεὶ φῆς τῷ δίψει κοιλίῃζεσθαι. τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσαι; ἡ δέδιαις, μὴ ἐνδείῃ τῇ ποτὶ ἀποθανῆς; εἴ γὰρ ἄλλον μετὰ τῷτον ἄδην, ἡ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. ὁρῶς μὲν λέγεις. καὶ τῷτο δ' ἔν μέρος τῆς
κατα-

tosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui et esuriendi et sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas? ΤΑΝ. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti adficiatur anima mea velut corpus.

2. ΜΕΝ. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais sitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi molesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. ΤΑΝ. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars poenae,

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.
 ΜΕΝ. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς
 ποτὲ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτῃ γε ἐλλεβόρῃ νῆ
 Δία, ὅς τις τέναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττώντων
 κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ἔ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ
 τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. ἔδὲ τὸν ἐλ-
 λέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναινομαι πιεῖν, γένοι-
 τό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάρρει, ὦ Τάνταλε,
 ὡς ἔτε σὺ, ἔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύ-
 νατον γάρ· καίτοι ἔ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐν
 καταδίκης διψῶσι, τῷ ὕδατος αὐτὰς ἔχ ὑπο-
 μένοντος.

poenae, ut desiderem bibere nullius potus in-
 digus. ΜΕΝ. Ineptis, Tantale, et reuera po-
 tu indigere videris, mero scilicet, ita me Iupi-
 ter amet, helleboro, qui contraria ratione at-
 que illi, quos rabiosi canes momorderint, adfe-
 ctus sis, non aquam sed sitim abhorrens. ΤΑΝ.
 Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bi-
 bere: hoc mihi modo contingat. ΜΕΝ. Bono
 esto animo; Tantale: nam nec tu, neque alius
 quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri ne-
 quit. Haud omnes sane, quemadmodum tu,
 ex inflicta poena sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

Μενίππυ καὶ Ἑρμῆ.

MEN. Πού δέ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαί, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με ἑλθὺν ὄντα.

ERM. ἐσχολή μοι, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Τάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα. καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα.

MEN. ὅσα μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά. ERM. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστὶν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ εἰκας κατὰ φρονεῖν. MEN. ὁμῶς

Menippi et Mercurii.

MEN. Vbi autem pulcri sunt et pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi praebe, quippe hospiti et nouo aduenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, et Narcissus, et Nireus et Achilles, et Tyro, et Helena, et Leda; summatim, vetustae formae omnes. MEN. Ego ossa tantum video et crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur, ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris. MEN.

G

Attamen

ομω; τὴν Ἑλένην μετ' ὀφείλον· ἡ γὰρ ἂν διὰ τὴν οὐκ
ἔγωγε. E P M. περὶ τὸ κερτεῖον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

MEN. Εἴτα αἱ χίμαιραι νῆες 32) διὰ τὰς ἐ-
πληρώθησαν ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ το-
σῶτοι ἔπεσον Ἕλληνες τε καὶ βαρβαροί, καὶ το-
σῶται πόλεις ἀναστάντες γέγονον; E P M.
ἀλλ' ἔκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναικα·
ἔφυγες γὰρ αὖ καὶ σὺ ἀνευέστητος εἶναι. Τοιγὰρ
ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ὠλεῖα πάσχει·
ἐπεὶ καὶ τὰ αἰδοῦντα ἑκτὸς οὐκ εἰς τις βλέπει ἀπο-
βεβηκέντα τὴν βαρβάρην, ἀμυρφα δαλνόντι αὐ-
τῷ

Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego
quidem non dignouerim. M E R C. Illud cra-
nium est Heienæ.

3. MEN. Et mille navium classis propter il-
lud instructa fuit ex tota Graecia, totque ceci-
derunt Graeci et barbari, urbiumque tantus nu-
merus internecone periit? M E R C. At non vi-
disti, Menippe, mulierem viuam: scilicet ipse
dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas
pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur
amisso colore, forma nimirum ipsi carere vi-
debun-

32. Εἴτα αἱ χίμαιραι νῆες] Notae particulae vis
atque elegancia praesertim scriptoribus At-
ticis valde familiaris. Apud Latinos eadem
potestas residet in ex. Hemst.

τῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθρῶπι, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐσιν. ΜΕΝ. ἔκέν τῆτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ἔτως ὀλιγοχρονία, καὶ ῥαδίως ἀπανθῆντος πονῶντες. ΕΡΜ. ἐσχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμενος τόπον, εἰθα ἂν ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σεαυτὸν 33). ἐγὼ δὲ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἤδη μετελεύσομαι.

debuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcherrimi sunt. ΜΕΝ. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achiuos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescente se laborare. ΜΕΡC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

33. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταρρίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα, ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter se proiiciunt, vel corpora humi prosternunt, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: aut si quis duriore cultu et vitae genere commode corpus componere non curret. Recte vero κεῖσο hoc enim umbris Noster tribuit p. 400. v. 5. κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ῥόφῳ ὅμοιοι. Hemst.

XIX.

Αἰακῷ, Πρωτεσίλαῷ, Μενελάῳ
καὶ Πάριδος.

ΑΙΑΚ. Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλέ-
νην προσέστων; ΠΡΩ. ἔτι διὰ ταύ-
την, ὦ Αἰακῆ, ἀπέθανον, ἡμιτελῆ μὲν τὸν δό-
μον καταλιπὼν, χήραν τὴν νεόγαμον γυναί-
κα. ΑΙΑ. αὐτιῷ τοῖον τὸν Μενελάον, ὅστις
ὑμᾶς ὑπὲρ τοιούτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.
ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αὐτίκα τέον. ΜΕΝ.
ἂν ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πα-
ριδ, ὃς ἐμῷ τῷ ξένῳ τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα
τὰ δίκαια ὥχετο ἀρπάσας. ἔτος γὰρ ἔχ' ὑπὸ
τοῖν τεύχεσιν.

Aeaci, Protefilai, Menelai,
ac Paridis.

ΑΕΑC. Quid strangulas, o Protefilae, Hele-
nam, impetu in eam facto? PROT.
Quod propter eam, Aeace, interii imperfecta
domo relicta, et vidua, quae modo fuerat nupta,
uxore. ΑΕΑC. Incusa igitur Menelaum, qui
ros talis mulieris causa in Troiam duxit. PROT.
Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.
ΜΕΝ. Non ego, vir optime, sed iustius Pa-
ris, qui mei hospitis uxore praeter omne ius
ac fas rapta se proripuit: hic enim non a te
solo

DIALOGI MORTVORVM 101

σὲ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ
βαρβάρων ἄξιός ἀγχεσθαι, τοσέτοις θανάτῳ
αἴτιος γεγενημένος. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔγωγε. σέ-
τοιγαρὲν, ὦ Δύσπαρι, ἐκ ἀφῆσω ποτὲ ἀπὸ
τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιοῶν, ὦ Πρωτε-
σίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνιόν ὄντα σοι· ἐρωτί-
κός γάρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατ-
έσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκέσιόν τί ἐσι, καί τις
ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύ-
νατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἶθε ἔν μοι τὸν Ἐρωτα
ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγὼ σοι
καὶ περὶ τῷ Ἐρωτος ἀποκρινῶμαι, τὰ δίκαια.
Φήσκει γὰρ αὐτός μὲν τῷ ἔρῳ τῷ Πάριδι ἴσως
γεγενῆ-

solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris di-
gnus est strangulari, ut qui tot hominibus mor-
tis extiterit causa. PROT. Ita quidem prae-
stat; atque adeo te, inominate Pari, non dimit-
tam unquam e manibus. PAR. Iniusta seceris,
Protesilae, idque in eum, qui artem eandem
ac tu colit; nam et ipse sum deditus amori, ab
eodemque Deo occupatus: scis autem inuolun-
tarium esse quiddam, Deumque aliquem nos
agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Vtinam ergo mihi
Amorem hic comprehendere detur! AEAC.
At ego apud te causam Amoris etiam agam:
dixerit enim, amandi se Paridi fortasse ex-

γεγενῆσθαι αἰτίος, τῷ θανάτῳ δέ σοι ἄδεια
 ἄλλον, ὢ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθί-
 μενος τῆς νεογάμης γυναικὸς, ἐπεὶ προσεΦέρε-
 σθε τῇ Τρώαδι, ἔτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπνε-
 νοημένως προέπηδης τῶν ἄλλων, δόξης ἐρα-
 σθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθα-
 νες. ΠΡΩ. ἔκῃν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτῷ σοι, ὢ Αἴα-
 κες, ἀποκρινέμαι δικαιότερα. ἐ γὰρ ἐγὼ τού-
 των αἰτίος; ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ἔτως ἐπικεκλῶσθαι. ΑΙΑΚ. ἄεθῶς. τί ἔν-
 τέρες αὐτῶ;

titisse causam; mortis vero tibi neminem alium,
 Protefilae, quam temet ipsum, qui oblitus no-
 vae nuptae vxoris, vbi appellebatis ad Troa-
 dem, tam audacter et desperate ante alios e-
 siluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam pri-
 mus in escensu occubuisti. P R O T. Enimue-
 ro pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora:
 non enim ego istorum causa, sed fatum, fata-
 lisque staminis ab initio vitam hominum tem-
 perantis necessitas. A E A C. Recte: quid igitur
 istos accusas?

XX.

Μενίππυ καὶ Αἰακῷ.

MEN. Πρὸς τῷ Πλῦτωνος, ὦ Αἰακῷ, περιήγη-
 σαί μοι 34) τὰ ἐν ᾧδῃ πάντα. ΑΙΑΚ. ἔ
 ῥάδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοὶ
 κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔτοσί μὲν ὅτι Κέρβε-
 ρός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τῷτον, ὅς
 σθ.

Menippi et Aeaci.

MEN. Per Plutonem, Aeacei, quaeso co-
 mes mihi monstra, quae in Orco
 sunt, omnia. AEAC. Haud proum est, Me-
 uippe, omnia: quaecumque tamen praeci-
 pua summatim percurri possunt, disce: hunc
 esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui
 G 4 te

34. Περιήγησάι μοι] significat περιηγεῖσθαι
 proprie officium, quod peregrinis praestari
 solet, per omnes partes circumducendi, quae-
 que visu digna sunt, monstrandi atque enar-
 randi. Indo περιηγηταί, qui per vrbes
 Graeciae, plerasque priscarum historiarum
 monumentis claras, se peregrinis comites ap-
 plicabant, et ostendendi singula narrandique
 operam tenui lucello vendebant. Ab hac ori-
 gine potro περιηγεῖσθαι est, accurate singu-
 los rei gestae partes narraudo prosequi. Hemst.

σε διεπέρασε· καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυρι-
 Φλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα
 ταῦτα, καὶ σέ, ὅτι πύλωρεῖς· καὶ τὸν βασι-
 λέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑριννῦς· τὰς δ' ἀνθρώπους
 μοι τὰς πάλαυ δείξον, καὶ μάλιστα τὰς ἐπισή-
 μους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. ἔτος μὲν Ἀγαμέμνων, ἔ-
 τος δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον,
 ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης,
 καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

ΜΕΝ. Βαβχί, Ὅμηρε, οἷός σοι τῶν ῥαψωδιῶν
 τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρρίπται ἄγνωστα, καὶ
 ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμε-
 νηγὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. ἔτος δὲ, ὦ Αἰακὲ,
 τίς ἐσι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖ-
 σος,

te transuexit: et lacum et Pyriphlegethontem
 iam vidisti, quando haec loca intrabas. ΜΕΝ.
 Scio ista, et te custodem esse portae infernalis:
 regem porro vidi et Erinnyas. Verum homines
 mihi veteres illos ostende; atque in primis eo-
 rum insignes. ΑΕΑC. Hic Agamemnon; ille
 Achilles; iste propius aliquanto. Idomeneus:
 tum Vlysses, deinde Ajax, et Diomedes, et
 praestantissimi Graecorum.

2. ΜΕΝ. Papae, Homere: qualia tibi exi-
 pia carminum tuorum decora humi iacent abie-
 cta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugaeque
 magnae, imbecilla verè capita. Hicce autem, Aea-
 ce, quis est? ΑΕΑC. Cyrus est: hic autem Croe-
 sus;

σες; καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὃ δ' ὑπὲρ
 τὰς, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕΝ. εἴτα
 σέ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλάς ἐφρίττε ζευγνῶντα
 μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρεῶν πλεῖν
 ἐπιθυμῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι· τὸν
 Σαρδανάπαλιν δέ, ὦ Λίακὲ, πατάξαι μοι κα-
 τὰ κέρους ἐπίτρεψον. ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· δια-
 θρύψεις γὰρ αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.
 ΜΕΝ. ἔκῃν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως
 ἀνδρογύνῃ ὄντι 35).

ΑΙΑΚ.

lus; atque apud eum Sardanapalus; qui super
 istos, Midas; ille vero Xerxes. ΜΕΝ. Et te,
 purgamentum hominis, horrescebat Graecia
 iungentem Hellespontum, perque montes na-
 vigare desiderantem? Qualis autem et Croesus
 est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in ca-
 put impingam, permitte mihi. ΑΕΑC. Neuti-
 quam: distringes enim cranium ipsius molle ac
 muliebre. ΜΕΝ. Enimuero conspuam omni-
 no esseminatum istum.

G 5

3. ΑΕΑC.

35. Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῃ ὄν-
 τι] Nego verbum illud Medium προσπτύσ-
 σεσθαι vel προσπτύξασθαι ex ingenio lin-
 guae Graecae recte Dativio coniungi: ge-
 nuinam structurae rationem dabit Noster
 p. 221. v. 72. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κε-
 ρὸν ἔκλεψε προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νίκῃ· nunquam aliter Homerus, Euripides
 ceteri-

ΑΙΑΚ. Βέλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τὰς σοφάς;
 ΜΕΝ. νῆ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτος ἔτις σοι
 ὁ Πυθαγόρας ἐσί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Εὐφορβε,
 ἢ Ἀπολλόν, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥΘ. νῆ καὶ
 σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἐν ἔτι χρυσὸς ὁ
 μῆρός ἐσί σοι; ΠΥΘ. εἴ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω
 εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμης,
 ὦ γα-

3. A E A C. Vin tibi demonstrem etiam sa-
 pientes? M E N. Ita per Iouem. A E A C. Pri-
 mus hicce tibi Pythagoras est. M E N. Salue,
 Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomi-
 ne velis appellari. P Y T H. Sane tu quoque
 Menippe. M E N. Non tibi aureum femur an-
 plius est? P Y T H. Non quidem: verum age vi-
 deam, si quid tibi ad edendum paratum pera haber.
 M E N.

ceterique scriptores. Ergo *Lucianum* ut li-
 beremus indecenti orationis structura, re-
 ficiendum est emendatione proclivi *πρὸς*
πτύσσει, vel, *πρὸς πτύσσει μὲν γὰρ πάντως*
ἀνδρῶν ὄντι. Grauem habet contume-
 liam, acerbissimique notam contemptus ple-
 rorumque populorum moribus *πρὸς πτύσειν*
τινι, *οὐ* alicui *conspuere*. Hinc *πρὸς πτύσειν*
τινὶ πρῶγματι, *quatenusque rem abominari*,
despectam longe a se adspernari, et, quod
 Latini dicunt, *consputare*. Iam si animum
 attendas ad *Luciani* sales, locique rationem,
 optime congruere lectionem hanc patebit.
Henst.

ὦ γὰρ· ὥς·ε·ε· τῷ·το· σοι ἐδώδιμον. ΠΤΘ.
δὲς·μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς· δόγματα. ἔμα-
θον γάρ, ὡς· ἀδέν· ἴσον κύαντοι, καὶ κεφαλαί-
τερήων ἐνθάδε.

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκείδης, καὶ
Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτῆς, Πίττακος καὶ
οἱ ἄλλοι· ἐπτα δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ.
ἄλυτοι ἔσσι, ὦ Αἰάκε, μόνοι καὶ Φαῖδροι τῶν
ἄλλων. ὁ δὲ σποδῆ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας
ἄρτος, ὁ ταῖς Φλυκταίναις 36) ὅλος ἐξηνθηκώς,
τίς

ΜΕΝ. Fabas, optime, quae quidem edules ti-
bi non sunt. ΡΥΤΗ. Praebetantum: alia sunt
apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic
esse simile fabis et capitibus parentum.

4. ΑΕΑC. Hicce autem Solon Execestidae fi-
lius, et Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceteri-
que: septem vero sunt cuncti, uti vides. ΜΕΝ.
Hi tristitiae immunes, Aeace, soli ceterorum, at-
que hilares. Iste vero cinere plenus velut subci-
nericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis
est?

36. Ὁ ταῖς Φλυκταίναις etc.] Φλυκταίνας
pustulae sunt et corporis et panis sub cine-
ribus cocti ardore ignis excitatae. Venuste
Noster tale verbum posuit, quod Empedo-
cli non minus, quam subcineritio pani con-
ueniret. Hemst.

τίς ἐσιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίφθορος ἀπὸ τῆς Αἵτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπε βέλτισε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τὰς κρητῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τίς, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἔμὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυς· ταῦτά σε ἀπηνθάκωσεν αὐταῖς κρηπίσιν ἐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἄλλ'· ἔδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἶακ, πᾶς ποτε ἄρα ἐσιν; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβελόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἶπε ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὄρῃς τὸν Φαλακρόν; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥς τε πάντων ἂν εἴη τῶ-

το

est? A E A C. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. ΜΕΝ. O optime tu, acreis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres? ΕΜΠ. Atra quaedam bilis, Menippe, ΜΕΝ. Nullo pacto; sed vana gloria, et superbiae rumor, et multa stultitia: haec te scilicet exustularunt cum ipsis crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commentum iuuit; patuit enim esse te mortuum? Socrates vero, Aeace, vbi tandem est? A E A C. Cum Nestore et Palamede ille nugatur plerumque. ΜΕΝ. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. A E A C. Viden istum calvum? ΜΕΝ. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fuerit indi-

indi-

τὸ τὸ γνῶρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω
ΜΕΝ. καὶ τῷ ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μενίππε; ΜΕΝ. καὶ
μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ ἐν Ἀθή-
ναις; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέ-
γουσι. καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βα-
δίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροί Φιλόσοφοι.
ΣΩΚ. μάλα πολλὰς εἶδρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ εἰ-
ρακας, οἶμαι; οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος,
καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρον· ὁ
δὲ τὰς ἐν Σικελίᾳ τυράννας θεραπεύειν ἐμάθων.
ΣΩΚ. περὶ ἐμῶν δὲ τί φρονεῖσιν; ΜΕΝ. εὐδαί-
μων, ὦ Σώκρατες; ἄνθρωπος εἴ τάγε τοιαῦτα·
πάντες ἐν σε θαυμάσιον οἶοντα ἄνδρα γεγενῆ-
σθαι;

indiciū. ΛΕΑΚ. At simum istum dico. ΜΕΝ.
Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

5. ΣΩΚΡ. Mene quaeris, Menippe? ΜΕΝ.
Maxime, Socrates. ΣΩΚΡ. Quid agitur Athe-
nis? ΜΕΝ. Multi iuvenum philosophari se
praedicant: et habitus quidem atque incessus
si spectauerit aliquis, summi philosophi. ΣΩΚΡ.
Valde multos vidi. ΜΕΝ. At vidisti, opinor,
qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato:
ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrā-
nos edoctus. ΣΩΚΡ. De me verò quid sentiunt?
ΜΕΝ. Felix, Socrates, es homo ista quidem
parte: omnes adeo te admirabilem existimant
virum.

σθαί, καὶ πάντα ἐγνωνέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γάρ, οἶμαι, τάληθές λέγειν.) ἐδὲν εἰδότε. ΣΩΚ. καὶ αὐτὸς ἔΦασκον ταῦτα πρὸς αὐτὸς· οἱ δὲ εἰρωνεῖαν ὥντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

· ΜΕΝ. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τῷ Κλεινίῳ. ΜΕΝ. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα μέτει τὴν σκαυτῆ τέχνην 37); καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἄν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατὰκει-
σο, εἰ δοκεῖ. ΜΕΝ. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ,

virum fuisse, et cuncta scivisse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

· 6. ΜΕΝ. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, et Phaedrus, Cliniae-que filius. ΜΕΝ. Bene factum, Socrates, ut qui et hicce colas artem tuam, neque despicias pulcros. SOCR. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos recumbe, si vide-
tur. ΜΕΝ. Nequaquam: ad Croesum enim

37. Τέχνην] Τέχνην Socratis intelligit παιδε-
ρασίαν sive puerorum formosorum amorem;
quod crimen admirabili viro saepe quidem,
sed falsissime fuit obiectum. Hemst.

DIALOGI MORTVORVM III

γὰρ, καὶ Σαρδανάπαλόν' ἄπειμι, πλησίον οἰκόντων αὐτῶν. εἴκα γέν' ἔκ' εὐλίγα γελᾶσθαι, οἰμωζόντων ἀκέων. ΑΙΑΚ. καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ὑμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγῶν. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦτις ὄψει, ὦ Μενίππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

enim et Sardanapalum ab eo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. A E A C. Iamque ego ab eo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vides; Menippe. M E N. Abi modo: haec enim ipsa sunt satis, Aeace.

XXI.

Μενίππε καὶ Κερβέρῳ.

ΜΕΝ. Ω Κέρβερε', συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύνων καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὅποτε κατήει πρὸς ὑμᾶς: εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν.

Menippi et Cerberi.

ΜΕΝ. C erbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis et ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὅπως ἐθέλοις. ΚΕΡ. πρῶτον μὲν, ὦ Μένιππε, παντὶ ἅπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' αὐτὸν δεδιέναι τὸν θάνατον δόκων· καὶ τὐτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῆς σομῆς ἐστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὴν χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐτι διαμυέλλοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω κατέσπασα τῆς ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἐκυτῆ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἄνθρωπος ἦν; καὶ ἐκ ἀληθείας κατέφρονει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ. οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα, κατεθρασύνετο, ὥς δῆθεν ἐκ ἄκων πεισόμενος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum velis. C E R. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti et imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatus infernae domus, et vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morsu correptum detraxi pede, sicut infantes eiulabat, suos liberos deslebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec reuera contemnebat mortem? C E R. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quali scilicet non inuitus subito-

νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἑλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. μόνος, ὧ Μένιππε, ἀξίως τῆς γένεως, καὶ Διογένης πρὸ σῆ· ὅτι μὴ ἀναγκασόμενοι ἐσῆεите, μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθέλῃσι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. ΜΕΝ. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? ΚΕΡ. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** πόδος, ὧ κατάρχατε, τὰ πορθμῖα.
ΜΕΝ. βόα, εἰ τῆτό σοι ἡδίων, ὧ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. ΜΕΝ.
Vociferare, si id tibi adlubescit,
H Charon.

κτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι,
 ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένι-
 πιπε, παντ' ἄπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσ-
 ῶπῳ προσιέναι, καὶ ἐπ' ἅνυ δεδιέναι τὸν θάνα-
 τὸν δοκῶν· καὶ τῆτ' ἐμφῆναι τῷ ἑξω τῆ 50-
 μίᾳ ἐξῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκλυσεν εἰσω
 τῆ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζέφον, καὶ γὰρ ἔτι
 διζυμένοντα αὐτὸν δακνὼν τῷ κωνεῖῳ κατέσπα-
 σά τῆ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ
 τὰ ἐκυτῆ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο.
 ΜΕΝ. Οὐκ ἔν σοφιστῆς ὁ ἀνθρώπος ἦν, καὶ
 ἐκ ἀληθείας κατεφρόνει τοῦ πράγματος; ΚΕΡ.
 οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶρα,
 κατεθρασύνετο, ὡς δὴ δὲν ἐκ ἄκων πεισόμε-
 νος,

trare solum, sed et humano more loqui, quum
 velis. C E R. E longinquo, Menippe, omni-
 modis videbatur constanti et imperterritito vultu
 accedere, neque valde reformidare mortem,
 idque ipsum significare iis, qui extra ostium sta-
 bant, velle. Verum postquam se demisit intra hia-
 tum infernae domus, et vidit caliginem, atque ego
 cunctantem adhuc cicutae morfu correptum de-
 traxi pede, sicut infantes einlabat, suos liberos
 dessebat, in omnesque formas mutabatur.

2. ΜΕΝ. Ergo subdolan erat hic hōmo sophi-
 sta, nec reuera contemnebat mortem? C E R.
 Minimē: sed vbi necessariam animaduertit, au-
 dacter sese offerebat, quasi scilicet non inuitus
 subitu-

·νος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τῆς σομίας τολμηροί, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕΝ. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τῆς γένεως, καὶ Διογένης πρὸ σῆς· ὅτι μὴ ἀναγκάζομενοι ἐσθῆιτε, μὴδ' ὠθέμενοι, ἀλλ' ἐθέλῃσιοι, γελῶντες, εἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. ΜΕΝ. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? ΚΕΡ. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabaris, neque impulsus, sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

Χάρωνος καὶ Μενίππου.

ΧΑΡ. **Α** πόδος, ὦ κατάρχτε, τὰ πορθμῖα.
ΜΕΝ. βόα, εἰ τῆτό σοι ἡδίων, ὦ Χάρων.

Charontis, Menippi, et Mercurii.

CHAR. **R**edde, scelerate, portorium. ΜΕΝ.
Vociferare, si id tibi adlubescit,
H Charon.

Χάρων. ΧΑΡ. ἀπόδος Φημί, ἀν-θ' ὧν σε διε-
πορθμευσάμην. ΜΕΝ. ἐκ ὧν λάβοις παρὰ τῷ
μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔσι δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
ΜΕΝ. εἰ μὲν καὶ ἄλλές τις, ἐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ
ἐκ ἔχω. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἄγξω σε πρὶν τὸν Πλά-
τωνα, ὃ μισθὸν, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὶ γὰρ
τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ.
μάτην ἐν ἔσῃ πεπλευκῶς τοσούτον πλεῖν. ΜΕΝ.
ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀποδύτω, ὅς με παρ-
δωκέ σοι.

ΕΡ. Νῆ Δία ὁραίμην, εἰ μέλλω γέ καὶ ὑπερ-
εκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑΡ. ἐκ ἀποσῆσμαι
σε. ΜΕΝ. τέττε γέ ἐνεκα νεώλκήσας τὸ πορθ-
μεῖον

Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod
te transuexi. MEN. Haud acceperis ab eo,
qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui
obolum non habeat? MEN. An alius aliquis,
haud scio: de me vero, non habeo. CHAR.
Enimvero sauces tibi praecludam, detestande,
nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi
percussum dissoluam cranium. CHAR. Fru-
stra igitur nauigaueris tam longam nauigationem.
MEN. Mercurius pro me tibi soluat, qui me
tradidit tibi.

2. MERC. Per Iouem, belle mecum agatur, si
mortuorum etiam vice soluendum mihi sit. CHAR.
Missum te non faciam. MEN. Quod ad istam
quidem rem adtinet, vel subducto nauigio adsi-
duus

DIALOGI MORTVORVM II 5

μεῖον παρήμενε· πλὴν ἄλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς
 ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κομίζεῖν
 δέον; ΜΕΝ. ἡδεῖν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. τί ἔν;
 ἐχρῆν διὰ τῆτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μένος
 ἔν αὐχίσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. εὖ
 προῖκα, ὦ βέλτισε· καὶ γὰρ ἤντλητα, καὶ τῆς
 κώπης ἐπελαβόμεν, καὶ ἐκ ἐκλαίου μόνος τῶν
 ἄλλων ἐπιβητῶν. ΧΑΡ. ἐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 προθυμία· τὸν ἐβολὸν ἀποδῶναί σε δεῖ· ἐ γὰρ
 θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΜΕΝ. Οὐκ ἔν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν
 βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς
 ἐπὶ τέτω παρὰ τῷ Λίακῃ προσλάβω. ΜΕΝ.
 μὴ ἐνέχλει οὖν. ΧΑΡ. δείξον τί ἐν τῇ πήρᾳ
 ἔχεις.

duus esto flagitator: attamen quod non habeo,
 qui tandem accipias? CHAR. Tu nesciebas obo-
 lum esse tibi apportandum? MEN. Sciebam equi-
 dem, nec tamen habebam: quid ergo? propter
 eane oportebat non mori? CHAR. Solus igitur
 gloriabere gratis te nauigasse? MEN. Non gra-
 tis, vir optime: etenim antliam duxi, et remum,
 et vnus omnium vectorum non plorabam. CHAR.
 Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolue-
 re te decet: neque enim fas est aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rursus abduc in vi-
 tam. CHAR. Pulcre sane; vt plagas insuper ea-
 propter ab Aeaco accipiam. MEN. Ergo desiste
 negotium facessere. CHAR. Ostende, quid in pe-

ἔχεις ΜΕΝ. θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑ-
κატῆς τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τέτοιον ἔμῳ,
ὦ Ἐμῷ, τὸν κῶνα ἤχηες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει
παρὰ τὸν πλῆν, τῶν ἐπιβιβατῶν ἀπάγεται κατα-
γελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, σι-
μωζόντων ἐκείνῳ. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων,
ἐποῖον ἄνδρα διεπρόρρημευσας; ἐλευθερὸν ἀκρι-
βοῦς, καὶ δεινὸς αὐτῷ μέλει 38). ἔτις ἐστὶν ὁ Μέ-
νιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν ἂν σε λάρω ποτέ. ΜΕΝ.
ἂν λάβης, ὦ βέλτιστε· δις δὲ καὶ ἂν λάβῃς.

ra geras. ΜΕΝ. Lūpinos, si lubet, et Heca-
tae coenam. CHAR. Vnde istum nobis, Mer-
curi, canem adduxisti? et qualia fabulabatur in-
ter nauigandum, vectores omnes deridens, et
iocis incessens, solus cantans iis gementibus.
MERC. Nescis, Charon, qualem virum trans-
vexeris? liberum exacte, quique neminem cu-
rer. Hicce est Menippus. CHAR. At si te vn-
quam prehendero. ΜΕΝ. Si prehenderis, vir
optime: bis quidem me non capias.

38. Καὶ δεινὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro muta-
to genere vel rem vel personam indicat:
posterius mihi placuit: eum explicandi mo-
dum postulat solius veritatis memor Cyni-
ci persona, cuius dicendi libertatem nulla
hominum conditio, nulli dignitatum gra-
dus refraenabant. Hemst.

ναικὸς δὲ, ἦν νεόγυνον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν, ὡς αὐτὴν ἀπεπλέων· εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ τῆς Ἑκτορος. ὁ δὲ ἐν ἔρωι τῆς γυναικὸς ἔμετρίως ἀποκταίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βάλουμαι καὶ πρὸς εὐλίγον ὀφθαλμοὺς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν 39). ΠΛ. ἔκῃν περιμένειν· ἀφί-

vxoris, quam nouam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque naui me proripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor vxoris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denno.

2. PLVT. Non tu bibisti, Protefilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lerthaei liquoris vehementiae magnitudine vincebat. PLVT. Quin ergo mane atque expecta:

39. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Ὑπέρογκον dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormen habent, atque immoderata sunt: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se conuertunt, eandem vocem poni, sic tamen, vt in illa potestate semper, aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. *Hemst.*

ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη ποτὲ, καὶ ἔδέν σε ἀνελ-
θεῖν δεήσει. ΠΡ. ἀλλ' ἐ φέρω τὴν διατριβὴν,
ὦ Πλάτων· ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἴ-
σθα οἷον τὰ ἐρᾶν ἐσιν. ΠΛ. εἴτα τί σε ὀνήσει
μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
ὀδυρέμενον; ΠΡΩΤ. οἶμαι πείσειν καὶ κείνην
ἀπολκθεῖν παρ' ὑμᾶς· ὥς ἐ ανθ' ἐνὸς δύο νεκρῶς
λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. ἐ θέμις γενέσθαι
ταῦτα, ἔδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλάτων· Ὀρφεῖ
γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκτην
παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ με "Αλκῆσιν παρε-
πέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις
δᾶ

pecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad
superos euadas, necesse habebis. PROT. At
non sero moram, Pluto: amore nimirum et tu
ipse iam captus fuisti, et nouisti, quale sit ama-
re. PLVT. Et quid te iuuabit vnum diem re-
uiuiscere, quum post paulo sis eadem lamenta-
turus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut
comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro
vno duos mortuos recipies breui. PLVT. Ista
fieri fas non est; neque facta fuerunt vnquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto:
nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydi-
cen tradidisti, et consanguineae meae Alcesti
commeatum dedisti Herculi gratificati. PLVT.

δὲ ἔτῳ κραιόν γυμνὸν ὦν καὶ ἄμορφον τῇ κα-
 λῇ σε ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη
 προσήσεται σε, ἔδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φο-
 βήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεταί σε· καὶ
 μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ.
 ἔκῃν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τῆτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρ-
 μῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρω-
 τεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ 40),
 νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
 ἦν

Tune voles cranium ita nudum et forma desti-
 tutum in conspectum formosae tuae sponsae ve-
 nire? quomodo autem admitter te, quem digno-
 scere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, te-
 que fugiet; et frustra tam longam ad superos
 viam relegeris. P R O S. Quin tu, mari-
 te, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, vt, postquam luci redditus
 erit Protefilaus, eum potenti virga contra-
 ctum iuuenem statim efficiat pulcrum, qualis
 erat

40. Καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ] *Lucianus* nihil
 ab optimorum scriptorum vſu alienum fe-
 cit, quum hic interpoluit ἐν τῇ ῥάβδῳ.
 Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti
 non tantum quando ablatius instrumenti,
 sed et alius quicumque ponendus erat: ideo
 non raro fit, vt in eodem orationis contex-
 tu additum omisſumque reperiatur. *Hemſt.*

DIALOGI MORTVORVM 121:

ἦν ἐκ τῆ πασῆ. ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνη·
συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τῆτον αὐθις ποιήσεν νυμ-
φίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

erat ex thalamo nuptiali. PLUT. Quoniam
hoc Proserpinae quoque placet, duc illum ad
superos iterum, Mercuri, et redde sponsum.
Tu, Protesilae, memineris, vnus diei acce-
pisse te comiteum.

XXIV.

Διογένης καὶ Μαυσώλης.

ΔΙΟΓ. Ω Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα Φρονεῖς, καὶ
πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥ. καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ,
ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ
Λυδῶν ἐνίων, καὶ νῆσος δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν,·
καὶ ἄχρι Μιλήτης ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰω-
νίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας.
καὶ

Diogenis et Mausoli.

DIOG. Tu Car, ob quam rem magnum spiras,
omnibusque nobis praeferrī postu-
las? MAVS. Primum ob regnum, Sinopensis,
ut qui rex fuerim Cariae vniuersae, imperauerim
etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam sube-
gerim, et Miletum vsque progressus pleraque Io-
niae debellarim. Deinde quia pulcer eram et ma-
gnus,

καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι
ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνήμα παυμέγεθες ἔχω ἐπι-
κειμένον, ἡλίκον ἐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' ἔδὲ ἔτως
ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῃ τῇ καλλίστῃ, οἷον
ἔδὲ νεῶν εὖρῃ τις ἂν ῥαδίως. ἔδοκῶ σοι δι-
καίως ἐπὶ τέτοις μέγα Φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φῆς, καὶ τῷ κάλ-
λει, καὶ τῷ βάρει τῇ τάφῃ; ΜΑΤ. νῆ Δί'
ἐπὶ τέτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε,
ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, ἔτε ἡ μορφή πάρ-
εσιν. εἰ γὰρ τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας
πéρι, ἔκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον

gnus, belloque strenuus. Tum, quod maxi-
mum est, quia Halicarnassi monumentum ingens
habeo mihi impositum, quantum mortuus alius
nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam
expolitum, equis virisque exactissime adsimila-
tis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum
quidem facile quis inuenerit. Non tibi videor
iure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, et formam,
et pondus sepulcri? M A V S. Omnino ob
ista. DIOG. Sed, formose Mausole, ne-
que robur illud amplius, nec forma tibi ad-
est. Quare si capiamus iudicem de pulcritu-
dine, dicere nequeas, cur tuum cranium
antepo-

νίον προτιμηθεῖν ἂν τῷ ἐμῷ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμ-
 Φω, καὶ γυμνά· καὶ τὰς ἐδόντας ἐμείως προ-
 Φαίνομεν, καὶ τὰς ἐφθαλμὰς ἀφηρήμεθα, καὶ
 τὰς ῥίνας ἀποσσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ
 οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι
 μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλστιμεῖσθαι
 πρὸς τὰς ξείνας, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐ-
 τοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπο-
 λαύεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τῷτο Φῆς, ὅτι μᾶλ-
 λον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικύτοις λίθοις
 πιεζόμενος.

ΜΑΤ. Ἀνόνητα ἔν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ
 ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ.
 ἔκ ἰσότιμος, ὦ γενναίότατε· ἔγχαρ. Μαύσω-
 λος

anteponendum sit meo: vtraque calua et nuda:
 dentes perinde nobis prominent; oculis sumus
 spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro.
 autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnas-
 sensibus forte conducant ad ostentandum, et
 ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens ali-
 quod aedificium esse scilicet penes se. Tu au-
 tem, vir optime, non video quo tibi monu-
 mentum prosit; nisi hoc dixeris, te maius quam
 nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. ΜΑΥΣ. Instructuosa igitur ista mihi fue-
 rint omnia, et pari honore aequabitur Mau-
 solus ac Diogenes? ΔΙΟΓ. Non pari,
 vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus
 etenim

λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ
 γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤετο· Διογένης δὲ κα-
 ταγελάζεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλι-
 καρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτῷ ὑπὸ Ἀρτεμίδας τῆς γυ-
 ναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διο-
 γένης δὲ, τῷ μὲν σώματος εἰ καὶ τινὰ τάφον
 ἔχει, οὐκ οἶδεν· ἔδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τέττα·
 λόγον δὲ ταῖς ἀρίστοις περὶ αὐτῷ καταλέλοιπεν,
 ἀνδρὲς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὣς Κερῶν
 ἀνδραποδωδέσσετε, τῷ σὲ μνήμητος, καὶ ἐν
 βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

etenim lamentabitur, recordatus eorum. quae
 in terra praesto fuerunt, in quibus felicitatem
 esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit
 ipsum. Et ille monumentum quidem suum Ha-
 licarnassi memorabit ab Artemisia vxore simul
 et sorore constructum. Diogenes autem cor-
 pusculi sepulcrum aliquod an habeat, est ne-
 scius, siquidem nihil eam rem curarit: verum
 perpetuam sapientissimis viris sui commemora-
 tionem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit
 sublimiorem tuo, Carum abiectionissimum manci-
 pium, monumento, inque tutiore loco conditam.

XXV.

Νιρέως, Θερσίτης καὶ Μενίππος.

NIR. Ἰδὲ δὴ Μένιππος ἄτοσι δικάσει, πότε-
ρος εὐμορφότερός ἐστιν· εἰπὲς, ὦ Μέ-
νιππε, ἔ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνας δὲ
καὶ ἐσέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τῷτο εἰδέ-
ναι. NIR. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης. MEN. πό-
τερος ἂν ὁ Νιρεὺς, καὶ πρότερος ὁ Θερσίτης; ἔ-
δέπω γὰρ τῷτο ὀήλον. ΘΕΡ. ἐν μὲν ἤδη τῷτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι, καὶ ἔδὲν τηλικῶτον
διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς
ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσειπών·
ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός, ἔδὲν χείρων ἐφά-
νην

Nirei, Therfitae, et Menippi.

NIR. Ecce enim, Menippus hicce iudicabit,
vter sit formosior. Dic, Menippe,
non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam ellis?
nam prius, opinor, illud scire conimodum est.
NIR. Nireus et Thersites. MEN. Vter ergo
Nireus, vter Thersites: nondum enim hoc mani-
festum. THER. Iam vnum hoc in rem meam te-
neo, quod similis sim tibi, et nihil tanto ope-
re praecellas; quantum te Homerus iste caecus
laudavit, omnium formosissimum appellans:
sed ille ego, cui caput in acutum desinens,
et rari crines, nihilo inferior visus sum iu-
dici.

νην τῷ δικαστῇ. ἔρα σὺ δέ, ὦ Μένιππε, ἔντι-
να καὶ εὐμορφότερον ἦγῃ. NIP. ἐμέ γε τὸν
Ἀγλαίας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ
Ἰλίου ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' ἐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς εἶμαι,
κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσ' ὅμοια, τὸ δέ
κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς
Θερσίτης κρανίης, ὅτι εὐθρυπτον τὸ σὸν· ἀλα-
πιδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. NIP.
καὶ μὲν ἔρε Ὅμηρον, ὅποῖος ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. MEN. ὀνείρατά μοι
λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα
δὲ οἱ τότε ἴσασιν. NIP. ἔκ' ἐν ἐγὼ ἐνταῦθα
εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; MEN. ἔτε
σὺ,

dici. Expende vero, Menippe, quemnam for-
mosiorem ducas? NIP. Me certe filium Aglaidae
et Charopis, qui pulcerrimus homo sub Ilium
veni.

2. MEN. Non quidem sub terram, ut puto;
pulcerrimus venisti; sed ossa similia; cranium
autem ea re sola nimirum discernatur a Therstidae
cranio, quod fractu facile sit tuum: molle enim
illud et minime virile geris. NIP. Verumtamen
sciscitare Homerum, qualis essem, quum inter A-
chiuos militabam. MEN. Somnia mihi narras:
ego quippe, quae conspicio, et nunc habes; ista,
qui tunc vixerunt, nouerint. NIP. Non ego hic-
ce sum formosior aliis; Menippe? MEN. Nec
tu,

σὺ, ἔτε ἄλλος εὐμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδε,
καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τῷτο
ἱκανόν.

tu, neque alius est formosus: nam aequo iure
in Orco versantur, et similes omnes. THER.
Mihi quidem hoc fuffecerit.

XXVI.

Μενίππυ καὶ Χείρωνος.

MEN. **Ἦ**κησα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπι-
θυμήσεις ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκησας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα,
ὡς ὄρᾳς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. MEN.
τίς δέ σέ ἔρως τῷ θανάτῳ ἔσχεν, ἀνεράσας τοῖς
πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ
ἀσύνητον ὄντα. ἔκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς
ἀθανα-

Menippi et Chironis.

MEN. **A**udiui, Chiron, te, quamvis Deus fo-
res, cupuisse mori. CHIR. Audi-
visti vera, Menippe: et mortem, ut vides, ubi,
quum immortalis esse potuissem. MEN. Quid est,
cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non
amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud
insipientem: non erat amplius iucundum frui
immor-

ἀθανασίας. ΜΕΝ. ἔχ' ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὅρῳ
 τὸ Φῶς; ΧΕΙΡ. ἔκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ
 ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι καὶ ἔχ' ἀπλῆν ἡγῆμαι
 εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ 41), καὶ ἀπολαύων τῶν
 ὁμοίων, ἡλίου, Φωτός, Τρεφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ
 αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα πάντα ἐξῆς ἑκάστην,
 ὥσπερ ἀκολουθεῖντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλή-
 σθη γὰρ αὐτῶν. ἔ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλ-
 λά καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.
 ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν αἰδῷ
 δὲ

immortalitate. ΜΕΝ. Non incundum erat vi-
 vum videre lucem? CHIR. Non, Menippe:
 etenim iucundi naturam ego quidem varium esse
 quiddam et non simplex duco: quum autem sem-
 per viverem, fruererque rebus iisdem, sole, lu-
 ce, alimentis; tum et tempestates anni eadem,
 et quae fierent cuncta per seriem singula velut
 alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus
 sum iis: non enim in eo, quod semper idem est,
 sed in perpetua rerum mutatione posita est volu-
 ptas. ΜΕΝ. Vere, Chiron. At quo animo hunc
 rerum

41. 'Εγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ'] Est in hac oratione ἀ-
 ναικία· dicturus erat, 'Εγὼ δὲ --- Τρε-
 Φῆς, ἐνεπλήσθη γὰρ αὐτῶν hanc seriem in-
 terrumpunt, quae post Τρεφῆς addita le-
 guntur: quomobrem γὰρ idem, quod saepe,
 manus habet, ut priorem structuram
 repeti patefaciat. Hemst.

δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προερχόμενος αὐτὰ ἔχεις;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν Φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε ἔδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνθρωπος, ἔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπίδεεῖς τῶν πάντων ἐσμέν.

ΜΕΝ. ὄρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ 42), καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περισῇ.

ΧΕΙΡ. πῶς τᾶτο φῆς; ΜΕΝ. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ.

rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc aduenisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe: est enim aequus et par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. ΜΕΝ. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, et in orbem tibi sermo redeat. CHIR. Quid ita? ΜΕΝ. Nimirum si eorum, quae in vi-

42. Περιπίπτῃς σεαυτῷ]. Est περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis et probationibus utitur, quibus in se conuersis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi conuincatur: hoc sane eius est, qui aduerso capite pignantia locutus sibi contradicit. *Hemst.*

τῷ βίῳ τὸ ἑμοιον αἰεὶ· καὶ ταῦτόν ἐγείνεται σοι
 προσκερῆς, καὶ ἐνταῦθα ἑμοια ὄντα προσκερῆ
 ἑμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζή-
 τεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶ-
 μαί ἀδύνατον. ΧΕΙΡ. τί ἔν ἂν πάθει τις,
 ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. ὅπερ οἶμαι καὶ Φασί, συν-
 ετὸν ὄντα ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῆσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶεσθαι.

in vīta sunt, par semper et idem status satiera-
 rem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis
 rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
 que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in
 aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR.
 Quid ergo faciat aliquis, Menippe? ΜΕΝ. Sci-
 licet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit pru-
 dens, acceptis fruatur contentusque sit praesenti-
 bus, nihilque eorum tale existimet, quod tole-
 rari nequeat.

XXVII.

Διογένης, Ἀντισθένης, καὶ Κράτητος.

ΔΙΟΓ. Ἀντίσθενης, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγ-
 μεν· ὥς τί ἔκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς
 καθε-

Diogenis, Antisthenis, et Cratetis.

DIOG. Antisthenes et Crates, ocium agimus:
 quare quid vetat, quominus abea-
 mus

DIALOGI MORTVORVM 131.

καθ' ὅδ' περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τὰς κατιόν-
 τας, οἷσί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
 ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ
 θέμα ἡδὺ γένοιτο, τὰς μὲν δακρύοντας αὐτῶν.
 ὄρῃν, τὰς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεσθῆναι· εἷς δὲ
 μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθῆντος,
 τῷ Ἑρμῇ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίως ἀν-
 τερείδοντας, εἰδέν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰρ καὶ
 διηγέσσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ἐπότε κατήειν, κατὰ
 τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησάμην, ὦ Κράτης· ἔοι-
 κας γὰρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαι-
 νον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδωρός
 τε ὁ

mus recta ad descensum Auerni ambulaturi, vi-
 furique eos, qui deorsum veniunt, quales tan-
 dem sint, et quid eorum unusquisque faciat?
 ΑΝΤ. Eamus eo, Diogenes: etenim spectacu-
 lum fuerit iucundum hos eorum lacrimantes vi-
 dere, illos supplicantes, ut dimittantur, quos-
 dam aegre descendentes, et quamvis in caput
 proturbet Mercurius, tamen resistentes, et su-
 pino corpore renitentes sine vlla proficiendi spe.
 ΚΡΑΤ. Ego enim vero persequar vobis, quae
 vidi, quum descenderem, per viam. ΔΙΟΓ.
 Narra quaeso, Crates: nam videre quaedam
 perridicula dicturus.

2. ΚΡΑΤ. Et alii quidem multi vna nobis-
 cum descenderant, et in iis insignes Ismenodo-

τε ὁ πλάσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μη-
δίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν
ἐν Ἰσμηνοῶσι, ἐπεφύετο γὰρ ὑπὸ λησῶν
παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, εἰμα. Βα-
δίζων, ἔβαινε τε, καὶ τὸ τριζύμα ἐν ταῖς χερσὶν
εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ κατελειπί-
πει, ἀνέκλειτο, καὶ ἐκυστῶ ἐπεμέμφετο τῆς
τόλμης, ἐς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ
περὶ τὰς Ἐλευθερίας χωρὶς πανέργημα ὄντα ὑπὸ
τῶν πειλέων, διδούων, δύο μόνους σικέτας
ἐπήγετο· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς,
καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῷ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, ἡγεμὼν γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δι'
ἄκ' ἄσμενος τὴν ἔψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθε-
το,

rus ille dives noster, et Arfaces Mediae prae-
fectus, et Oroetes Armenius. Ilmenodorus er-
go (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Ci-
thaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens)
gемеbar, vulnusque in manibus habebat: rum
inantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat,
suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi
Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca
proxima bellis prorsus evastata transeunda, bi-
nos tantum servos secum duxerit; idque quum
phialas quinque aureas et cymbia quatuor se-
cum haberet.

3. Arfaces autem iam aetate pronecta, et sane
non illiberali facie, barbaricum in morem indi-
gnaba-

το, καὶ ἡγανάκτει περὶ βυδίζων, καὶ ἡξίε τὸν ἵππον αὐτοῦ προσχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτοῦ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφοτέροισι δια-
 παρέντες ὑπὸ Θρακῆς τινος πελταστῆ, ἐν τῇ
 ἐπὶ τῷ Ἀράξει πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλο-
 κῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσακῆς ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖ-
 το, πολὺ τῶν ἄλλων πρὸς πεζορμήσας· ὑποστὰς
 δὲ ὁ Θραξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσεύεται
 τὸν Ἀρσάκε κακτόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τὴν σά-
 ρισσαν αὐτόν τε διαπεύρει, καὶ τὸν ἵππον.

ΑΝΤ. Πῶς οἶσιν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πλη-
 γῇ τῷτο γενέσθαι; ΚΡΑΤ. ῥᾶσα, ὦ Ἀντί-
 σθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχυν τινα
 κακτόν πρὸς βεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ
 πέλτῃ

gnabatur, aegreque ferebat se pedibus ire, ac
 postulabat equum sibi adduci: simul enim cum
 eo equus obierat, dum vno ictu vterque cade-
 rent perfossi a Thrace quodam peltasta in con-
 gressu cum Cappadoces ad fluvium Araxem.
 Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narra-
 bat, longe ante alios prouectus: Thrax autem
 impetum excipiens pelta, submisso corpore,
 amolitur Arsacae contum: tum ipse e vestigio
 obiecta sarissa eum simul et equum transfigit.

4. ΑΝΤ. Qui potest, Crates, vno ictu hoc
 confici? ΚΡΑΤ. Facillime, Antisthenes;
 hic enim iruebat, viginti cubitorum con-
 to proiecto; Thrax vero, postquam pelta
 I 3 demo-

πέλτη ἀπεκρῆσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρ-
 ἤλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχε-
 ται τῇ σφίσει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει
 τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σῆρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα· διελαύνεται δὲ
 καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βεβῶνα διαμπαῖς ἄχρις
 ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὀρᾷς οἷοντι ἐγένετο; εἰ τῷ ἀν-
 δρὸς, ἀλλὰ τῷ ἵππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγα-
 νάκει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ
 ἡξίει ἵππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε Ὀροίτης εἰς ἰδιώτης, καὶ πάντῃ ἀπα-
 λὸς τῷ πάδε, καὶ εἰς ἐξάντα γαμά, εἴχ' ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχεσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥς-
 περ

demonit istum, sic ut cuspis eum praeteriret,
 tum genu nixus excipit sarissa praelata impe-
 tum, et vulnerat equum sub pectus, qui prae
 ardore, cursusque vehementia semet ipse in te-
 lum induebat: eadem Arsaces opera transfodi-
 tur per inguen penitus usque sub ipsas nates.
 Vides quid, quoque modo acciderit, non viri,
 sed equi potius facinus. Attamen moleste fere-
 bat, pari se cum aliis esse loco, volebatque
 eques descendere.

5. Oroetes autem privatae fortunae homo,
 pedibusque debilis admodum ne stare quidem
 humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc
 ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint
 ab equis;

περ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκνωθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
δητὶ μάλιστα βαδίζουσιν. ὥς ἐπεὶ καταβαλὼν
ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ἔδομιν μὴχανῇ ἀνίστασθαι
ἤθελεν, ὁ βέλτηςος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκ-
μισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

A N T. Καὶ γὰρ δὲ, ὅτε κατήειν, ἔδ' ἀνέμιξα
ἑμυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμώζοντας αἰ-
τὲς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέ-
λαβον χώραν, ὥς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι.
παρὰ τὸν πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυ-
τίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμεν ἐν αὐτοῖς.

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθαινες,
τοιούτων ἐτύχστε ξυνοδοιπόρων· ἑμεῖ δὲ Βλε-
ψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπης
ὁ Ἀκαρ-

ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis
pedibus, vix progrediuntur. Quare quum pro-
stratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,
optimus Mercurius in humeros sublatum portavit
vsque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

6. A N T. At ego, quum descenderem, ne
inmiscui quidem me ceteris, sed relictis ploran-
tibus illis, ubi adcurreram ad cymbam, ante
alios occupavi locum, quo commodè navigarem:
in traiectu vero hi quidem lacrimabantur et nau-
seabant, ego contra valde oblectabar iis.

7. D I O G. Tu Crates, tuque Antisthe-
nes istiusmodi nacli fuistis itineris socios: me-
cum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis

ὁ Ἀκαρναν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέσιος
 ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ
 τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμ-
 πης, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφά-
 ξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἁθλῖος ἐλέγε-
 το ἀπεσκληκέναι 43), καὶ ἐδήλα ὥχρος ἐς ὑπερ-
 βολήν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
 μενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ἐν τρέ-
 πον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμέ-
 νῳ τὸν υἱὲν, ἐκ ἁδίκᾳ μέντοι ἔπαθες, ἔφην,
 ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Da-
 mis ille dives Corintho vna descenderunt: Da-
 mis scilicet per filium veneno sublarus: Lam-
 pis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata:
 Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse;
 idque satis indicabat, vt qui pallidus mirum in
 modum, atque attenuatus exactissime conspice-
 retur: ego vero, quamquam scirem, exquire-
 bam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusan-
 ti filium, atqui non iniusta passus es, inquam,
 ab

43. ἁθλῖος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἁθ-
 λῖος scribendum est, vt paulo post ὁ μά-
 ταιος, vel ἁθλίως· alterutrum venustas
 orationis Graecae flagitat. Proprie vero
 λιμῷ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenua-
 tum corpus contabefacit; atque adeo fame
 miserum in modum emori. Hemst.

ὕπ' αὐτῷ, δς τάλαντα ἔχων ὁμῶ 44) χιλία,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐπενεγκονταέτης ὢν, ἐκτω-
καιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὰς παρεῖ-
χες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ καὶ κείῃνος,
καὶ κατηρῶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτίῳ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δέ εἰς; εἰς τὰς μὲν πολεμίας εὐδὲ πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζετο πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δέ τῷ τυχόντος παιδισκαγίῃ,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σεναγμῶν ἐάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ
κατηγύρει Φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι
χρή-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gемebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequеbatur) quid in-
simulas amorem, non temet ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium inibas ante alios, a vulgari meretrícula,
lacrimisque fictis et suspiriis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adinet, se ipsum
accusabat primus multae dementiae, quod

I 5

opes

44. Ὅμῳ] Frequens apud Atticos ὁμῳ nu-
meris adiunctum, et significans *circiter, ad-
modum*. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τοπικόν est Atticis, siue aduerbium
locale; neque minus, ut solet hoc genus,
χρόνῳ δηλωτικόν. Hemst.

ὁ Ἀκαρινᾶν, ξενυχὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλέσιος
ἐκ Κορίνθου, συγκατήσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ
τῆ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμ-
πης, δι' ἔρωτα Μυρτίης τῆς ἐταίρας ἀποσφά-
ξας ἐκυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγε-
το ἀπεσκληκέναι 43), καὶ ἐδήλα ὥχρος ἐς ὑπερ-
βολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινό-
μενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ἐν τρέ-
πον ἀποδάναι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμέ-
νω τὸν υἱόν, ἔκ ἁδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφη,
ὑπ'

Acarnan mercenarii militis praefectus, et Da-
mis ille diues Corintho vna descenderunt: Da-
mis scilicet per filium veneno sublatu: Lam-
pis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata:
Blepsias autem fame miser dicebatur extabuisse;
idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in
modum, atque attenuatus exactissime conspice-
retur: ego vero, quamquam scirem, exquire-
bam, quo pacto obiisset. Tum Damidi accusan-
ti filium, atqui non iniusta passus es, inquam,
ab

43. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθ-
λιος scribendum est, ut paulo post ὁ μά-
ταιος, vel ἄθλίως· alterutrum venustas
orationis Graecae flagitat. Proprie vero
λιμῶ ἀπεσκληκέναι· nam fames extenua-
tum corpus contabefacit; atque adeo fame
miserrimum in modum emori. Hemst.

ὕπ' αὐτῷ, ὃς τάλαιτα ἔχων ὁμῶ 44) χηλῶ,
καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐνηνεγκονταέτης ὢν, ἐκτω-
καίδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολὰς παρεῖ-
χες. σὺ δέ, ὦ Ἀκαρνάν (ἔσενε γὰρ καὶ κεῖνος,
καὶ κατηρῶτο τῇ Μυρτίῳ) τί αἰτιῶ τὸν ἔρω-
τα, σαυτὸν δὲ ἔ; ἔς τας μὲν πολεμίας εὐδὲ πώ-
ποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἠγωνίζετο πρὸ
τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκαρίῳ,
καὶ δακρύων ἐπιπλάσων, καὶ σεναγμῶν ἐάλως
ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ
κατηγύρει Φθάσας πολλὴν τὴν αἰνοίαν, ὅτι
χρη-

ab eo tu, qui talenta quum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viueres nonaginta natus an-
nos, octodecim annorum iuueni quatuor obolos
praebebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim et
iste, dirisque Myrtium prosequabatur) quid in-
simulas amorem, non te met ipsum? qui hostes
nunquam exhorruisti, sed periculi securus prae-
lium iuibas ante alios, a vulgari meretricula,
lacrimisque fletis et suspiriis captus es vir tam
fortis. Nam quod ad Blepsiam adinet, se ipsum
accusabat primus multae dementiae, quod
I 5 opes

44. Ὅμῳ] Frequens apud Atticos ὁμῶ nu-
meris adiunctum, et significans *circiter, ad-
modum*. Habet autem ideo potestatem eam,
quia τεπικόν est Atticis, siue aduerbium
locale; neque minus, ut solet hoc genus,
χρόνῳ δηλωτικόν. *Hemst.*

χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδέν προσήκῃσι κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε ἐκ τὴν τυγχέσκειν τερπωλὴν παρ᾽ ἑσέων τότε ζέοντες.

Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ σομίῳ ἐσμέν· ἀπεβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πρόρρωθεν τὰς ἀφικνυμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τέτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τῆτο; ἄρα τὸ Φίλτρον αὐτὰς ἔχει τῆ βίῃ;

Τῆτον ἔν τὸν ὑπέρβλητον ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικῆτος ἀποθανόντων; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφι-

opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis haeredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praeberunt tunc gementes.

8. Sed iam ad Orci ostium sumus: contueri oportet et prospicere e longinquo venientes. Papae: multi sane diuersique, et omnes lacrimarum pleni praeter istos recens natos et infantes: quin et valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitae amor?

9. Illum equidem aetatis prouectissimae hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex

quum

Ἀφικνήμενος; ἤπερ βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ἔδα-
 μῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. ἔδὲ τῷ-
 το. ΔΙΟ. ἄρα ἐν ἐπλάτεις, εἴτα ἀνιῶ σε τὸ
 πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι. ΠΤΩ.
 ἔδὲν τοιᾶτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ
 ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμῃ καὶ
 ὀρμιᾷς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκ-
 νός τε, καὶ προσέτι χολὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέ-
 πων. ΔΙΟ. εἴτα τοιᾶτος ὢν ζῆν ἤθελες;
 ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθ-
 νάναι δεινόν, καὶ Φευκτέον. ΔΙΟ. παραπαίεις,
 ὦ γέρον, καὶ μεिरακιδεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ
 ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τῷ πορϑμέως. τί ἔν ἄν

715

quum hic adueneris? an forte rex eras?
 MEN D. Haudquaquam. DIO G. At certe
 satrapa. MEN D. Neque istud. DIO G. Num
 ergo diuitiis adfluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod multo luxu relicto mortem ob-
 ieris. MEN D. Nihil tale: sed annos quidem
 attingi propemodum nonaginta: vitam vero in-
 opem calamo piscatorio ac linea sustentabam in-
 signiter egenus, prole carens, praeterea clau-
 dus, hebetique visu. DIO G. Tum tu talis
 viuere sustinuisti? MEN D. Sanequam: iu-
 cunda quippe erat lux; mori contra graue ac
 fugiendum. DIO G. Deliras, senex, et iuue-
 niliter atque inepte sato aduersaris, quum ta-
 men annis ipsum Charontem aequas. Quid iam
 dicat

τις ἔτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικῶ-
 τοι Φιλόζωοι εἰσὶν; ἔς ἐχρῶν διώκειν τὸν θά-
 νατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν Φάρμακοι.
 ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπιδῇται ὡς
 ἀπόδρασιν βελεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ σῆμιον
 εἰλημένους.

dicat aliquis de iuuenibus, vbi id aetatis homi-
 nes vitam amplexantur, quos oportebat conse-
 crari mortem, tanquam senilium malorum re-
 medium? Verum abeamus, ne quis nos su-
 spectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
 hoc ostium obuersantes.

XXVIII.

Μενίππυ καὶ Τειρεσίᾳ.

MEN. Ω Τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ,
 ἔκείτι διαγνῶναι ῥᾶδιον· ἀπασι
 γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ἔμματα κενά· μόνον δὲ αἱ
 χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, ἔκ' ἐτ' ἀνείπειν ἔχοις,
 τίς

Menippi et Tiresiae.

MEN. Tiresia, caecusne sis, non amplius di-
 gnoscere facile: cunctis enim nobis
 perinde oculi sunt vacui: solum restant ocu-
 lorum caua loca. Ceterum dicere nequeas,
 vter

τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι
 μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμΦότερα ἐγένε' ὁ μόνος,
 ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκέσας οἶδα. πρὸς
 τῶν θεῶν τριγαρεῖν εἶπέ μοι, ὅποτε' ἐπειρά-
 θης ἡδίοτος τῶν βίων, ὅποτε' ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ
 γυναικεῖος; ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν παραπσι, ὦ
 Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ.
 καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ ἔτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ἔτε παρ' ἐπαλξιν
 ἐστάναι, ἔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, ἔτ' ἐν
 δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς
 Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν σικτείρεσθαι τὸ γυ-
 ναικεῖον, ὡς ἀθλίως ἔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα
 τὸν

utrer Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse;
 et utrumque te solum, marem et feminam, ex
 poetis audiuisse memini. Per Deos itaque te ob-
 testor, expone mihi, utrum expertus fueris sua-
 vius vitae genus, quum mas foret, an femina?
 ΤΙΡ. Potior erat magno intervallo, Menippe,
 vita feminini sexus, quippe magis negotiorum
 expertus: tum dominantur in viros mulieres, ne-
 que eas bello vacare necesse est, neque ad mu-
 ritorum pinnae stantes excubare, neque in con-
 cionibus altercari, neque in iudiciis versari.

2. ΜΕΝ. Non tu audiisti, Tiresia, Euri-
 pidae Medeam, qualia dixerit deplorans mu-
 liebre secus tanquam miseras, atque intoleran-
 dum.

τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γὰρ με τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ᾗσθα, ἢ σείρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; ΤΕΙΡ. τί τῆτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; ΜΕΝ. ἄδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλήν ἀποκριναί, εἴ σοι ῥάδιον. ΤΕΙΡ. ἔ σείρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. ΜΕΝ. ἱκανὸν τῆτο· εἰ γὰρ καὶ μήτρην εἶχες, ἐβελόμην εἰδέναί. ΤΕΙΡ. εἶχον δηλαδὴ. ΜΕΝ. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφάνισθη, καὶ τὸ μῦρον τὸ γυναικεῖον ἀπεφρέγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνά ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; ΤΕΙΡ. ἔχῳ,

dum ex puerperiis dolorem sustinentes. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medae iambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis et partus expers degisti in illo vitae statu? ΤΙΡ. Quid illud, Menippe, rogitas? ΜΕΝ. Nihil explicatu difficile, Τειρεσία: quin responde, si tibi promptum. ΤΙΡ. Haud sterilis eram, neque tamen peperī. ΜΕΝ. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. ΤΙΡ. Habebam scilicet. ΜΕΝ. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebri obstructa fuit, mammae emarcuerunt, et virile membrum succreuit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus euasisti? ΤΙΡ. Non video,

ὁρῶ, τί σοι βέλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἔν
μοι ἀπιζεῖν, εἰ ταῦθ' ἔτως ἐγένετο. ΜΕΝ.
ἔχρη γὰρ ἀπιζεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις·
ἀλλὰ καθάπέρ τινα βλάκην μὴ ἐξετάζοντα, εἴ-
τε οὐνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

ΤΕΙΡ. Σὺ ἔν γ' οὐδ' ἄλλα πιστεύεις ἔτι γενέ-
σθαι, ὅπ' ἂν ἀκέσσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ὅτι
ἐγένοντο τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Αἰδό-
να, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τῷ Λυκάονος θυγα-
τέρα; ΜΕΝ. ἦν πρὸς κακείναις ἐντύχῳ, εἴσο-
μαι ὅς τι καὶ λέγῃσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅπ' ἔτε
γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύῃς τότε, ὥσπερ καὶ υβε-
ρον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἕμαθες εἶναι; ΤΕΙΡ.
ὁρῶ; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ
διέλυ-

video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.
ΜΕΝ. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere
talibus sed velut insulsum, re non explorata
fierine possint nec ne, probare.

3. ΤΙΡ. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse
facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse,
aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen,
aut Lycaonis filiam. ΜΕΝ. Illis si quando for-
te obviam venero, cognoscam quid dicant: tu
autem, vir optime, quum mulier eras, tunc
etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an
simul vir et vates esse didicisti? ΤΙΡ. Ecce
enim ignoras, quao ad me spectant omnia; me
scilicet

διέλυσά τινά ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα
ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαν-
τικῇ τὴν συμφορὰν. ΜΕΝ. ἔτι ἔχη, ὦ Τει-
ρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τὰς μάν-
τεις τῆτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς
λέγειν.

scilicet litem Deorum quandam diremisſe; tum
ut Iuno me visu priuauerit, Iupiter autem mi-
tigauerit arte vaticinandi donata calamitatem il-
lam. ΜΕΝ. Adhuc tu, Tireſia, adfixus hae-
res mendaciis? Verum hoc quidem solemni va-
tum more facis: soletis enim vates nihil sani et
veri proloqui.

XXIX.

Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφό-
νευσας, ἐμέλλησας 45) δὲ καὶ ἡμᾶς
ἅπαν-

Aiacis et Agamemnonis.

ΑΓΑΜ. Si tu furore actus, Ajax, temet
ipse interemisti, nosque omnes desti-

45. Ἐμέλλησας] Saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus
illi adnecti debeat, etiamsi persona, quae
loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque
fieri solet, fuerit mutata. Hemst.

ἅπαντας, τί αἰτίᾳ τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶην
 ἔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ἰπότε ἤκε μαντευσό-
 μενος, ἔτε προσειπεῖν ἡξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 την καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαί-
 νων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον.
 αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἡξίως
 δὲ ἀνκνταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν
 ἀπάντων; ΑΙΑΣ. ναί, τάγε τοιαῦτα· σικεῖα
 γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τῷ ἀνεψιῷ γε ἔστα. καὶ
 ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε
 τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων.
 ὁ δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυ-
 νεύοντα

destinaras, quid incusas Vlyxen? et nuper ne
 adspexisti quidem eum, quando Tiresiam inter-
 rogatum veniebat, neque adloqui dignum ha-
 buisti commilitonem et sodalem, sed superbe
 grandi passu incedens praeteriisti. ΑΙΑΧ. Et
 merito, Agamemnon: is enim mihi furoris cau-
 sa fuit solus, mecum qui se composuerit in armo-
 rum iudicio. ΑΓΑΜ. Volebasne aduersarium
 habere nullum, et sine pulvere ac certamine
 vincere omnes? ΑΙΑΧ. Sane, hac quidem in par-
 te: nam generis iure ad me pertinebat tota haec
 armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo
 praestantiores detrectastis certamen, et contro-
 versiam mihi praemiorum nullam mouistis. Ve-
 rum Laërtae filius, quem ego saepe seruavi in peri-
 culo

νεύοντα κατακικόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, αὐείνων ἤξιζ' εἶναι, καὶ ἐπιτηδείτερος ἔχειν τὰ ἔπλα.

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαρὲν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ἔπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρεσσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙΑΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύ, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἀνθρώπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστε πράγματος, ὑπὲρ ἧ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σε, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασαῖς. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις με κατεδίκησεν· ἀλλ' ἔθέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γὰρ Ὀδυσσεύ
μὴ

culo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat et magis idoneum, qui possideret arma.

2. AGAM. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, quum oporteret haereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata proposuit. AIAX. Minime; sed Vlyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudicibus. AIAX. Equidem scio, quatenam me condemnauerit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Vlyxen enim
vero

μὴ ἔχῃ μισεῖν ἐκ ἂν δυνάμην, ὧ Ἀγάμεμνον·
 ἐδ' εἰ αὐτὴ μοι Ἀθηνᾶ τᾷτο ἐπιτάττοι.

vero ut non oderim impetrare a me nequeo,
 Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

Μίνως καὶ Σωσράτης.

MIN. **Ο** μὲν ληστὴς ἔσως Σώσρατος ἐς τὸν
 Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ'
 ἱερέσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ
 δὲ τύραννος, ὧ Ἑρμῇ, παρὰ τὸν Τιτύον ἀπο-
 ταθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κεισέσθω καὶ αὐτὸς
 τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοί, ἅπιτε κατὰ τὰ-
 χος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδῖον, καὶ τὰς μακάρων
 νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ
 τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄγεσσι, ὧ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
 δόξω.

Minois et Sostrati.

MIN. **H**ic quidem latro Sostratus in Pyriphle-
 gethontem iniiciatur: ille sacrile-
 gus a Chimaera dilaceretur: iste tyrannus,
 Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
 praeccordia tondeatur. At vos probi abite quan-
 tocius ad Elysium campum, Beatorumque insu-
 las incolite pro eo quod iusta feceritis per
 vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi iusta
 videar

δόξω λέγειν. MIN. νῦν ἀκέσω αὐτοίς; εἰ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσάυτῃς ἀπεκτεινῶς; ΣΩΣ. ἐλέλεγμαι μὲν· ἀλλ' ἔρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. καὶ πάντῃ, εἴγε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀποκρίναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μένον, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας διακρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῇ βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; MIN. ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκῶντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες,

videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, malefici totque homicidiorum? SOST. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste supplicio sim adficiendus. MIN. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est. SOST. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut et de aliis iudicium iam reddamus.

2. SOST. Quaecumque egi in vita, utrum sponte mea egi, an fatali istamine destinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi ministrantes
haec

τες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναί, τῇ Κλωθοῖ,
 ἥ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεινηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ.
 εἰ ἔν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τι-
 να, ἔδυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος,
 εἶον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστὴν πει-
 σθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τῷ Φόνου;
 MIN. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον·
 ἐπεὶ ἔδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷτο,
 ὄργανον ἔν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρῶτως παρα-
 σχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως,
 ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ 46) τῷ παραδείγματι.
 ἣν δέ

haec facimus. MIN. Prorsus, Clothoni quip-
 pe, quae unicuique nato iniunxit, quae facien-
 da forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem
 necessitate adactus ab alio, cui contradicere non
 potuerit vi compulsus, velut carnifex aut satel-
 les, ille iudici morem gerens, hic tyranno,
 quem reum ages caedis? MIN. Nimirum iudi-
 cem aut tyrannum: nihil certe minus, quam
 ipsum enssem; is enim administer est, utpote
 instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit
 caedis causam. SOST. Perbene, Minos, qui
 vberius illustres et cumulatus exemplum meum.

K 3

Si

46. Ἐπιδαψιλεύῃ] Δαψιλῆς, δαψίλεια, δα-
 ψιλεύειν copiam et abundantiam significant,
 at talem praecipue, quae proluxa largitate
 ad utilitates aliorum et commoda dislunda-
 tur.

ἢ δέ τις ἀποσώπτος τῷ ἐσπότη, ἢ καὶ πρὸς
τοῖς

Si quis, porro, mittente domino, ipse veniat
aurem

tur. Διὰ τοῦτο τῇ ἐνστάσει saepius est con-
traria. Διὰ τοῦτο ἐστὶν non tantum ἀφαιρε-
τε, ἀλλὰ καὶ παύει. Pecora solent,
si in ubertate pabuli largissima veniunt,
ἐπὶ τοῦτο ἐστὶν. Indidem hocce nostrum
ἐπὶ τοῦτο ἐστὶν potestatis originem traxit
per varios rei sui riuulos diuergentis: nam
primum actiuae formae neutra virtus est
subiecta. Multo rarius est, ut forma me-
dia hunc in usum veniat: itemque contra
valde infrequens, si actiua ponatur pro
passiva largiri; quod extra Grammaticos
vix reperiatur. Deinde forma verbi ἐπὶ τοῦτο
ἐστὶν media virtute sibi propria gaudet,
largiri ac copiosius sine liberaliter
largiendo, sine quolibet alio faciendo se
praestare. Tum porro solemniori more, qua-
lem verba media recipiunt, vim actiui
adipiscitur, structurae tamen ductu varie
disparatam; sicut ex copis et facultatibus lar-
giter aliquid erogare, etiam aliis tribuere.
Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae
luculenter in aliorum vtilitatem praestan-
tur ac conferuntur, aptari solet. Ad hanc
rationem optime quadrat, qui genitium,
sed hoc in caso accusativo parem, adiunxit
Χερσίου. K. Π. II. p. 29. καὶ δὲ παρὼς,
ἐστὶν, ἢ τοῖς τοῖς τοῖς τοῖς τῷ τῷ τῷ
γὰρ ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἐστὶν ubi pro
libet.

DIALOGI MORTVORVM 151

τοὺς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν
 ἰσέον, ἢ τίνι εὐεργέτην ἀναγραφτέον; MIN.
 τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ
 κομίσας ἦν.

ΣΩΣ. Οὐκ ἔν ὀρέξ, πῶς ἄδικα ποιεῖς καλὰ-
 ζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὴ προσ-
 ἔταττε,

aurum argentumue apportans, vtri gratiae ha-
 bendae, beneficiumque acceptum erit seren-
 dum? MIN. Mittenti, Sostrate; quippe mi-
 nister tantum erat, qui portauit.

3. SOST. Non tu iam vides, quam in-
 iusta facias, qui nos ad supplicium condemnes
 ministros eorum, quae Clotho imperabat,
 K 4 illos

*liberaliter et copiose fundes eum vsurpasse, bene
 notat Budacus, atque adeo tantumdem esse,
 ac si diceret, praelarge nobis ridendi mate-
 riam praebebis. Hic ergo loquendi modus
 quam fuerit, praesertim recentioribus, sa-
 miliaris, satis constat: verum rarius occur-
 rit, quem noster vsurpat, additus huic ver-
 bo casus tertius. Ex his intelligi satis pot-
 est, siue sententiam Luciani, seu phrasin
 spectes, parum omnino interesse, vtrum
 accipias, Bene vero factum, Minos, quod ex-
 emplo producto largius aliquid adcumules atque
 admetiaris; an, quod in exemplo proposito
 vberius illustrando impensius etiam, atque ipse
 fecerim, verseris. Hemst.*

έταττε, καὶ τέτῃς τιμῶν τὰς διακονησαμένους
 ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; ἔ γάρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι
 τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μετὰ
 πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ
 Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ἔ κατὰ λό-
 γον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἄλλα
 σὺ τῆτο ἀποκλύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι ἔ
 ληστῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀπόλυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολα-
 ζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τῆς ἄλλης νεκρῆς ἐρωτᾷν
 τὰ ὅμοια διδάξης.

illos contra praemiis et honore adficias, qui ad-
 ministrantur aliena bona? illud enimvero dice-
 re quis nequeat, resisti potuisse rebus, quae
 summa cum necessitate imperabantur. MIN.
 Solstrate, multa videas alia non ex ratione fieri,
 si rem accurate explores. Verum tu quidem
 eum propositae quaestionis fructum feres, ut
 non latro solum, sed et sophista videre. Sol-
 ve illum, Mercuri; poenaeque liber esto. At
 caue, ne alios quoque mortuos similes interro-
 gatiunculas proponere doceas.

Μένιππος ἢ Νεκυμαντεία.

Μένιππος καὶ Φιλωνίδης.

MEN. Ω χαῖρε μέγαθρον πρόπυλά σ' ἐσίας
ἐμῆς.

Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδεν ἐς Φάος μελῶν.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ἔτός ἐστιν ὁ κύων; ἔμε-
νουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίπ-
πους ὄλκους. τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλέ-
κτεν τῷ σχήματος, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεον-
τῇ; πρῆσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μέ-
νιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολὺν γὰρ χρό-
νον εἰ πέφηνας ἐν τῇ πόλει.

MEN.

Menippus, siue, Oraculum Mortuorum
consultum.

Menippus et Philonides.

MEN. Salve domus, aedisque vestibulum
meae: ut te lubens adspexi luci red-
ditus. PHIL. Nonne hic Menippus est ille
canis? non hercle alius, nisi hallucinor: plane
Menippus ipse est. Quid autem ipsi vult inso-
lens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quip-
pe adeundum est ad illum. Salve Menippe:
et unde tu nobis aduenisti? iam enim multo
abhinc tempore non visus es in vrbe.

K 5

MEN.

MEN. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότῃ πύλας
Λιπῶν, ἵν' αἴδης χωρὶς ᾧκισαί θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡρόκληις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀ-
ποθανῶν· καὶ τ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνευ αἰέτης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παρα-
δόξῃ τρύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρξε, καὶ θράσος τῶν πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε
ἔτῳσί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων I).
τίς

MEN. Venio mortuorum recessu, caliginisque
infernae portis relictis, ubi Orcus procul a Diis
sedem nactus est. PHIL. Hercules tuam fidem:
nobis ignaris mortem Menippus obierat; tum-
que denuo rediit in vitam? MEN. Non: sed
etiam me spirantem inferna regio recepit. PHIL.
At quae causa tibi fuit novae et fidem superantis
huius peregrinationis? MEN. Iuventus me
impulit, atque audacia magis quam prudens
mentis consilium. PHIL. Desine, vir bone,
tragicos numeros recitare, et dic ita simpliciter
pedestri sermone, ubi descenderis a iambis,
quis

I. Καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων] Recte iubet
καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sub-
limiore velut iamborum curru vectum de-
scendere vult ad orationem pedestrem, at-
que

τίς ἡ σελή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν;
ἄλλως γὰρ ἐκ ἡδεΐα τις, εἰ δὲ ἀσπάσιος ἡ ἐδός.

MEN. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν
εἰς αἶδαο,

Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίῃ Τειρεσίᾳο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἢ 2) παραπαίεις· εἰ γὰρ ἂν
ἔτως ἐμμέτρως ἐρράψωδεις πρὸς ἄνδρας Φίλεις.

MEN. μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐ-
ριπί-

quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad infe-
ros suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin
haud iocunda, neque expetenda via. MEN.
Amicorum suavissime, negotium me necessa-
rium deduxit ad Orci domos, umbram ut con-
sulerem Thebani Tiresiae. P H I L. At tu
plane deliras: aliter enim non ita modula-
tos versus occurrentes hominibus amicis. MEN.
Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripi-
dem

que adeo tanquam pedibus incedentem fa-
miliari more colloqui: versus autem quali
vehiculum aliquod orationis spectari obser-
vauimus ad p. 39. sq. Tom. I. Hemst.

2. 'Αλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque
est Edd. seruat, sensus erit oratione dire-
cta, *At tu. profecto deliras: verum si cum
luntina circumflectas ἀλλ' ἢ, interrogatio-*
nem dabit, Heus tu, num deliras? Hemst.

ριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, ἐκ οἷδ' ὅπως
ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ
μέτρα ἐπὶ τὸ σόμῃ ἔρχεται.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ
τί ποιῶσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδέν,
ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆς, ἀρπάζουσιν, ἐπιорκῶσι, το-
κογλυφῶσιν, ἐβολοσατῶσιν. ΜΕΝ. Ἀθλίσι,
καὶ κηκοδαίμονες· ἔ γάρ ἴσασιν οἷα ἐναγχοῦς κε-
κῶρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτό-
νηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλεσίων, ἀ,
μὰ τὸν Κέρβερον, ἐδεμίῃ μηχανῇ τῆ διαφυγεῖν
αὐτὴς. ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον
τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕΝ. Νῆ Δία
καὶ

dem et Homerum quum conuenerim, nescio
quo pacto repletus sum versibus, et sponte sua
mihi numeri in os veniunt

2. Verum dic mihi, ut se res in terris ha-
beant, et quid faciant in vrbe? P H I L. Nihil
quidem noui, sed perinde atque antehac rapiunt,
peierant, sordide foenerantur, vluras exten-
dunt. ΜΕΝ. Miseros atque infelices: ignorant
enim, qualia nuper admodum sancita sint apud
inferos, et qualia sint perlata cunctis suffragiis sci-
ta aduersus diuites, quae sane per Cerberum nul-
lis machinis effugere licebit. P H I L. Quid ais?
nouumne aliquod factum est ab inferis decretum
de superis, qui hic sunt. Μ Ε Ν Per Iouem
sane

καὶ πολλὰ. ἀλλ' ἔθελμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς
 ἅπαντας, ἔδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ
 καὶ τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τῷ
 Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε,
 πρὸς τῷ Διὸς, μὴ Φθονήσης 3) τῶν λόγων Φί-
 λω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ'
 ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν
 μὲν ἐπιτάττεις τ' ἐπιτάγμα, καὶ ἔπ' ἅντη ἀσφα-
 λές· πλὴν ἄλλὰ σέ γε ἔνεκα τολμητέον. ἔδοξε
 δὴ τὰς πλεσίους τέττας, καὶ πολυχρημάτους,
 καὶ τὸ χρυσίον κατὰ κλειςον, ὥσπερ τὴν Δανάην,
 φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἶπης, ὦ γὰρ θε,
 τὰ:

sane multa: verum fas non est illa efferre ad
 omnes, neque arcana euulgare, ne quis etiam
 nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanti-
 tum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Iouem
 villo pacto inuideas hosce sermones homini ami-
 co: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; practer-
 eaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem
 mandas mandatum: neque vsque quaque tu-
 tum: attamen tui gratia audendum est. Vi-
 sum igitur est diuites illos, ac pecuniosos,
 qui aurum occlusum, tanquam Danaëñ,
 seruant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone,
 quare

3. Μὴ Φθονήσης] Saepe de sermone liben-
 ter atque amice communicando solet poni:
 Dio Chrys. p. 558. D. σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπε
 καὶ μὴ Φθονήσης. Hemst.

τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστα
 ἂν ἡδέως ἀκέσχιμί σε, ἥτις αἰτία σοι τῆς κα-
 τὰ φύσιν ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών·
 εἴθ' ἐξῆς ἅτε εἶδες, ἅτε ἡκσας παρ' αὐτοῖς.
 εἰκὸς γὰρ δὴ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν
 ἀξίων θύας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπεργητέρον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ
 ἂν καὶ πάθοι τις, ἐπότε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο;
 καὶ ὁ γὰρ πρῶτά σοι δίδειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν,
 καὶ ὅθεν ὠρμήσθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ
 γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκέων Ὀμήρου καὶ
 Ἡσιόδου πολέμους, καὶ ξάσεις διηγασμένων ἔμ-
 ρον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν,
 ἔτι

quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus,
 quae libentissime audiuerim ex te; quae causa
 tibi descensus consisterit, quisque fuerit itine-
 ris dux? tum deinde quae visu, quaeque audi-
 tu acceperis apud eos: quippe credibile est te
 hominem elegantem nihil eorum, quae videri
 audiriue merebantur, praetermisisse.

3. ΜΕΝ. Haec etiam opera tibi nauanda est:
 quid enim aliquis faciat, quando blande vir
 amicus cogit? Iamque primum tibi enarrabo
 consilium meum, et vnde impetum descenden-
 di ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in
 pueris eram, audiebamque Homerum et Hesio-
 dum, bella et factiones narrantes non solum
 semideorum, sed ipsorum etiam Deorum,
 praeter-

ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἄρ-
παγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ
ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγέμεν εἶναι
κατὰ, καὶ ἔπαρξεν ἐκινέμεν πρὸς αὐτά.
ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἡρξάμεν, πάλιν αὖ ἐν-
ταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τάναντία τοῖς ποιη-
ταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε σκισιά-
ζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ ἐν καθεύδῃ
ἀμφιβολίᾳ, ἐκ εἰδῶς ὅ, τι χρῆσάμεν ἐμαυτῷ
ἔτε γὰρ τὰς θεὰς ἂν ποτε ἡγέμεν μοιχεῦσαι
καὶ σκισιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ κα-
λῶν τέτων ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὰς νομοθέτας
τάναντία τέτοις παραινέειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν
ὑπελάμβανον.

Ἐπεὶ

practereaque eorum adulteria, vim, raptus,
iudicia, parentum expulsiões, fratrum nuptias,
cuncta illa ducebam esse honesta, nec medio-
criter ad ea commovebar. Vbi vero virilem
aetatem ingredi coepi, e contrario iam leges
audiebam, quae pugnantia poctarum praece-
ptis iuebant, non moechari, neque seditio-
nes excitare, nec rapere. In magna igitur ver-
sabar haesitatione, ignarus quid me facerem:
neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
tos fuisse, mutisue seditionibus collisos, nisi
has res honestas esse iudicassent; nec rursus le-
gislatores his contraria praecipere, nisi ea con-
ducere putassent.

4. Quo-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τὰς καλῶμενας τέτας Φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι
 τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρῆσθαι μοι
 ὅ,τι βέλοιντο, καὶ τινὰ ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βε-
 βαίαν ὑποδείξαι τῷ βίῃ. ταῦτα μὲν δὴ Φρο-
 νῶν προσήειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς
 αὐτό· Φασι τὸ πῦρ ἐκ τῆς καπνῆς βιαζόμενος·
 παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μάλιστ' εὕρισκον ἐπισκοπῶν
 τὴν ἀγνοίαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥς μοι
 τάχιστα χρυσὸν ἀπέδειξαν ἔτοιτὸν τῶν ἰδιωτῶν
 βίον· ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μόνον τῷτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τῷτο γὰρ
 εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἑμπαλιν, πονεῖν
 τὰ

4. Quoniam itaque incertus haerebam, vi-
 sum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philo-
 sophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo vterentur, et
 viam aliquam vitae simplicem ac tutam mihi
 praemonstrarent: hoc animo adibam eos, mi-
 nime prospiciens fore, ut in ipsum, quod aiunt,
 ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hos-
 ce maxime inueniebam, re considerata, insci-
 tiae dubitationisque plus; adeo ut cito aurum
 esse persuaderent idiotarum vitam. Ecce enim
 hic eorum praecipiebat omnino voluptati indul-
 gere, idque solum omni modo persequi; nam
 ea in re vitam esse felicitatem: ille contra, in
 labore

τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα κατα-
ναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶ-
σι δυσαρεσῆντα, καὶ λοιδορῶμενον, συνεχὲς ἐπιρ-
ράψιδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τῷ Ἡσιόδῳ περὶ
τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν ἐπὶ
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος κατὰφρονεῖν χρημά-
των παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον εἶσθαι τὴν
κτῆσιν αὐτῶν. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶ-
ναι καὶ τὸν πλεῖστον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ
μὲν γὰρ τῷ κόσμῳ τί χρὴ καὶ λέγειν; ὥς γε
ιδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιῶτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ'
αὐτῶν ἀκέων ἐναυτίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν
ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων
ἕκα-

labore perpetuo versari, corpusque contundere
sordidum et squalentem, cunctis offensum et
conuicia ingentem, dum continuo inculcat illa
peruulgata Hesiodi de virtute carmina, sudorem-
que, et in summum verticem adscensum: alius
despicere opes adhortabatur, et indifferentem
putare possessionem earum: at alius iterum
in bonis etiam esse diuitias decernebat: nam
de mundo quid attinet dicere? Siquidem ide-
as, incorporea, indiuidua, spatia vacua tā-
lemque turbam vocabulorum quotidie ab eis
dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At
omnium illud absurdissimum, quod de rebus
plane contrariis quum unusquisque eorum
dice-

ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανὰς λόγους ἐπορίζετο, ὥς μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότες σαφῶς, ὥς ἂν ἂν ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς ἂν ἐπασχον τοῖς νυθάζουσι τέτοις ὁμοίαι, ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνχνεύων ἑμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τέτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τὰς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώματα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας· χειμᾶτων, ἐώρων ἀπρίξ ἐχόμενους αὐτῶν, καὶ περὶ τέκνων,

diceret, valde praestantes probabilesque rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scites perspicue nunquam rem eandem et calidam esse et frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc istis erat absurdus: nam illos ipsos inueniebam obseruando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituire: eos itaque qui contemnere praecipunt opes, animaduvertebam illum in modum iis adhaerere, - ut inde, diuelli

non

τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύον-
τας, καὶ πάντα ἕνεκα τῶν ὑπομένωντας 4).
Τὲς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα
πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅ-
παντας κατηγορεύοντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ
προσηρτημένους.

Σφαλεῖς ἔν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλ-
λον ἐδυσχέραινον, ἡρέμα παρκαμψάμενος ἑμαυ-
τὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφό-
δρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων 5), ἀνόητός τε·
εἰμὶ,

non possent, de vlturis litigare, paſſa mercede
docere, nihil non pecuniae cauſa perpeti: illos
porro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae
cauſa cuncta ſuſcipere; voluptatem denique pae-
ne omnes criminantes, at priuatim huic ſoli ad-
fixos.

6. Fruſtratus igitur hac ſpe magis etiam mo-
leſte ferebam, ſenſim tamen me conſolans,
quod cum multis, iisque ſapientibus et val-
de ob prudentiam celebratis demens ſim, et
L 2 veri

4. Πάντα ἕνεκα τῶν ὑπομένωντας] Eſt
quaſi formula quaedam loquendi ſolemnis,
in malam partem potiſſimum accipienda de
iis, qui nihil habent penſi, modo prauis
artibus libidinem explere poſſint. *Hemſt.*

5. Ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων] Haec profert
Thomas Maſg. in Διαβεβητες, quoru docuiſ-
ſet διαβεβητον, et διαβεβοῦσθαι plurimum
in

εἰμι, καὶ τᾷληθές ἐστι ἀγνοῶν περιέρχουμαι.
καί μοι πότε διαγρυπνῶντι τέτων ἕνεκα ἔδοξεν
ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δευθῆναι τινος τῶν μά-
γων, τῶν Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διχόχων·
ἤκον ὁ αὐτὸς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν
ἀνοίγειν τε τῶν ἄδεν τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν,
ὅν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις
ἀνὰπέμπειν. ἄριστον ἔν ἡγέμην εἶναι παρά τι-
νος τέτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλ-
θόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίαν, μαθεῖν
παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφῶ, τίς ἐστιν
ὁ ἄρι-

veri haecenus ignarus circumuager. Iam mihi
insomnem aliquando noctem horum causa du-
centi visum fuit Babylonem profectum implora-
re auxilium cuiusdam magorum Zoroastris disci-
pulorum et successorum: fama autem cognoue-
ram eos incantationibus et sacris quibusdam
aperire Orci fores, et demittere, quem ve-
lint, tuto, iterumque rursus reducere. Opti-
mum igitur factu ducebam, ab eorum ali-
quo comparata mihi descendendi copia, adi-
re ad Tiresiam Boeotum, ab eoque disce-
re, quippe vate et sapiente, quae sit opti-
ma

in deteriore partem usurpari, tamen mo-
nens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάτ-
τειν. Nihil exploratius est, quam veterum
more in utramque partem dici. *Hemst.*

ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ. Φρονῶν.
καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχως ἔτεινόν εὐ-
θὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινὶ τῶν
Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεππεσίω τὴν τέχ-
νην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα
σεμνὸν καθευμένῳ· τένεμα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθρο-
βαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθεκτεύσας, μό-
λις ἔτυχον παρ' αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ,
καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας
εἰνέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος,
ἔλκυε, κατὰ γων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν,
πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν
ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ
γὰρ

ma vita, quamque sibi quis deligat bene pru-
dens. Atque adeo repente exiliens quam po-
teram celerrime tendebam recta Babylonem:
ibi conuenio quendam Chaldaeorum virum sa-
pientem, et arte diuinum, qui canus erat co-
ma, barbamque plane venerabilem promittebat,
nomine Mithrobarzanem: cum multis precibus
obtestatus vix exorauī, vt, qua vellet, merce-
de se mihi ducem praeberet viae.

7. Tum me adsumtum ille vir primum dies
nouem et viginti, a luna noua initio factō, la-
vabat deducens ad Euphratem summo mane, et
ad orientem solem carmen aliquod longum essa-
tus, quod equidem non admodum exaudiebam:

L 3

vt

ἡ δὲ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπί-
 τροχόν τι καὶ ἀσχετὸς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ'
 ἔειπεν γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ
 ἤν τὴν ἐπωδὴν τρεῖς ἄν μὲ πρὸς τὸ πρῶτον
 ἀποπτύσας, ἐπανήκει πάλιν 6), εὐδέναι τῶν
 ἀπαντῶντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἑμῶν
 τὰ

ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, vo-
 lubile quiddam et inconditum proferebat; nisi
 quod videretur genios aliquos inuocare. At post
 incantationem, quum ter in faciem meam
 inspuisset, redibam rursus neminem obui-
 rum intuens. Cibus autem nobis arboreae
 nuces:

6. Ἐπανήκει πάλιν] Vix dubito, quin litera
 sit erasa, scriptumque fuerit ab auctore
 ἐπανήκει· cur enim hoc de Mithrobarzane
 solo, non de Menippo, cuius in gratiam
 omnis hic apparatus magicus fuerat insti-
 tutus, potius dicatur, nulla reddi potest
 causa probabilis: pertinebat enim ad sacri-
 rationem, ut quum magus fascino depel-
 lendo ter in Menippi faciem exspuisset, ipse
 demisso vultu, neminem obuium intuens,
 domum rediret: mox etiam, ἐπανήκει εἰς
 τὴν εἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα. Or-
 tum ab imperito lectione vel librario vitium,
 qui ad praecedens ἀποπτύσας, quod ab-
 solute poni pro ἀποπτύσαιτες, vel ἐπειδὴ
 ἀπέπτυσσε, non perspexerat, sequentis ver-
 bi personam accommodauit. Hemst.

τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
καὶ τὸ τ᾽ Χοάσπε υἰδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος
ἐπὶ τῆς πέρας. ἐπεὶ δὲ ἄλλης εἶχε τῆς προδια-
τήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα
ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμα-
ξε, καὶ περιήγνισε δαδὴ, καὶ σκίλλη, καὶ ἄλλας
πλείους, ἅμα καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐκείνην ὑποτον-
θεύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ πε-
ριελθὼν 7), ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαι-
τασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον,
ἀναποδίζοντα· καὶ τοιοῦτόν ἀμφὶ πλέον εἶχουσι.

Αὐτὸς

nuces: potus lac, mullum et Choaspis aqua;
lectus sub diuo in herba. Postquam vero satis
erat praeparationis, circa mediam noctem ad
Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterlit-
que, et circumtulit teda, scilla, aliisque pluri-
bus; simul et istam incantationem submurm-
rans: deinde me totum quum arte magicā incan-
tasset, et circumiisset, ne laederer a spectris, redu-
cit me domum, ut eram, retrocedentem: tuum
porro nauigationi parandae intenti eramus.

L 4

8. Ipse

7. Περιελθὼν] Ut ab incurfu malorum ge-
niorum prorsus lustratum descenderent, vl-
timus erat sacri magici circuitus, ad quem
significandum περιέχεσθαι solet adhiberi.
Hinc περιάγειν et περιεγχεῖν circumferre
quasi propria lustrationibus verba. Hemst.

Αὐτὸς μὲν ἔν μαγικὴν τιν' ἔδου σολήν, τὰ
πολλὰ εἰκυῖεν τῇ Μηδικῇ· ἐμέ δὲ τέτοισιφέ-
ρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ
προσέτι τῇ λύρῃ· καὶ παρελεύσατο, ἣν τις
ἔρηται με τένομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν,
Ἡρακλέα δέ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα. ΦΙΛ.
ὥς δὴ τί τέτο, ὦ Μένιππε; ἔ γάρ σιγήμι τὴν
αἰτίαν ἅτε τῷ στήματος, ἅτε τῶν ὀνομάτων.
ΜΕΝ. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τέτο, καὶ ἔ παν-
τελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ ἔτοι προὐ ἡμῶν ζῶν-
τες ἐς ἄδ' αὖ κατεκληύθεσαν, ἡγεῖτο, εἰ μεἶπει-
κασεῖεν αὐτοῖς, ῥαδίως ἂν τὴν τῷ Αἰακῷ Φρε-
ρὴν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε
σιγηδέ-

8. Ipse quidem magicam quandam induebat
stolam, persimilem Medicae: me vero istis
omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidem-
que lyra: praecepitque, si quis roget me no-
men, Menippum ut ne dicerem, sed Hercu-
lem, aut Vlyxem, aut Orpheum. P H I L.
Quorsum illud, Menippe? neque enim in-
telligo causam vel habitus, vel nomen. MEN.
Atqui perspicuum illud quidem est, nec pror-
sus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos
vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me
illis adsimilasset, fore ut facile custodiam Aea-
ci fallerem, et sine impedimento transirem, ut-
pote

συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον
ὑπὸ τῷ σχήματος.

"Ἦδη δ' ἔν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ κατελθόν-
τες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμε-
θα· παρεσκεύασο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ
ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν
τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι ἔν ἅπαντα τὰ
παρασκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνοντες
ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ
μέχρι μέντινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ 8):
εἶτα

pote consuetior, tragiceque plane commenda-
tus ab ipso habitu.

9. Iam igitur illucescebat dies, quum descen-
dentes ad fluvium soluendo nauigio operam daba-
mus: comparata enim ipsi fuerant et scapha, et
victimae, et mulsu, et quaecumque alia ad sacri-
rationem conducebant. Ergo impositis in nauim,
quae fuerant parata, cunctis, sic demum et ipsi in-
gredimur tristes, largasque lacrimas effundentes.
Tum ad aliquod tempus deserebamur in flumine:
L 5 post

8. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui se-
cundo flumine deserebantur, eos recte di-
xit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ πο-
ταμῷ, neque ad loquendi formulam infra
Babylonem fuerit iste lacus, an supra,
quicquam refert, modo Euphratis in palu-
des distracti riuulus aliquis eo permearit.
Hemst.

εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμ-
νην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περσιωθέν-
τες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνήμεθα ἐς τι χωρίον
ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς δ' ἀποβάν-
τες (ἤγειτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε
ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάζαμεν, καὶ τὸ
αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσχευεν. ὁ δὲ μάγος
ἐν τούτῳ δῶδ' ἀκαιομένην ἔχων ἔκ' ἑτ' ἡρεμαίαν
τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀτα-
κράγων, δαίμονάς τε ἐμᾶ πάντας ἐπεβοᾶτο,
καὶ Ποινάς, καὶ Ἐρινύας, καὶ τυχίαν Ἐκάτην,
καὶ ἐπαινήν Περσεφόειαν, παρχμηνὺς αἶμα
βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πε-
λυσύλλαβα.

Εὐθύς

post inuecti sumus in paludem et lacum, in
quem Euphrates immergitur: eo traiecto deue-
nimus in locum desertum, sylvestrem et sole
carentem: quo ubi escesum est (viā autem
praeibat Mithrobarzanes) foueam effodimus,
oues mastrauimus, et sanguinem circa scrobem
adspersum libauimus. Magus interea redam
ardentem tenens non iam sedata voce, sed
quam poterat maxima exclamans, daemones si-
mul omnes inuocabat, Poenas et Furias, et
nocturnam Hecaten, et tremendam Proserpi-
nam admixtis etiam barbaris quibusdam igno-
tisque nominibus, et multarum syllabarum.

ΙΟ. Στα.

Εὐθύς ἔν πάντῃ ἐκείνῃ ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ
τῆς ἐπιπλῆθους τῆς δαφνίας ἀνερέγγυτο, καὶ ἡ ὑλα-
κὴ τῆς Κερβέρος πέριξ ἤκκετο, καὶ τὸ πρᾶγ-
μα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπὸν. Ἐδδει-
σεν δ' ὑπένεθρεν ἀναξ ἐνέρων Ἀΐδωνεύς. κατε-
φαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ
ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τῆς Πλάτωνος τὰ βασί-
λεια. κατελθόντες δ' ὁμοῦ δια τῆς χάσματος
τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὗρομεν τεθνεῶτα μικρῶ
δεῖν ὑπὸ τῆς δέξας· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτισε μέν-
τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μιν κρέσαντος
τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῆς μέλας.
ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῶ μὲν
ἐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορ-
μεῖον,

10. Statim igitur omnia ibi quassabantur, po-
tentique carmine solum fissum discedebat, la-
tratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res
valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse
pertinuit in inferna regione rex manium Plu-
to: apparebant enim iam pleraque, lacus,
Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos ta-
men ubi descenderamus per hiatum, Rhada-
manthum invenimus mortuum propemodum
prae metu; Cerberus autem latrauit ille qui-
dem, ac nonnihil se commovit, verum me
cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu.
Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit,
ut non traiceremur: iam enim onusta porci-
toris

μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' ἔν ὁ βέλτισος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἶη-
θεῖς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσῆ-
μαινε τὴν ἀτραπὸν.

Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῆει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνέμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἔνθα δὲ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἰσικαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμε-
θα

toris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea nauigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo aduenisse. Verumtamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse recepit me, lubensque transuexit, atque etiam egressis demonstraui semitam.

II. Quum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens peruenimus asphodelo consitum: ibi tum circumuolitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Sensim autem progressi
accessi.

Θα πρὸς τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνῳ τινὸς ὑψηλῆς καθήμενος· παρῆσαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑρινύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήεντο πολλοί· τινες ἐφεξῆς αἰλύσει μακροῦ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πόρνοι, βουκολοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κλέακες, καὶ σκυοφάνται, καὶ τριῖτες ἑμιλῶς τῶν πάντα κυκώωντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἱ τε πλέσιτοι, καὶ τεκογλύφοι 9) προσήεσαν,

accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in solio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae, scelerum vindices genii, et Furiae. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi sane longa catena vincenti, qui dicerentur esse adulteri, lenones, publicani, adultores, sycophantae, talisque turba hominum cuncta permiscientium in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores accedebant pallidi, ventre

9. Τεκογλύφοι] Vt supra Noster c. 2. iunxit ὀβολοσχετεῖν et τεκογλυφεῖν, sic ὀβολοσχετην et τεκογλύφον Philo Iud. p. 454. C. Genus hominum Athenis et ubique inuisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανεισῆς· utraque vetustatem vsus ipsa compositione produunt, quippe ab eo vsque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, et litteras in tabulis sculpere. Hemst.

σαν, ὠχροί, καὶ πρηνέες, καὶ ποδχοροί,
κλοιὸν ἑκαστος αὐτῶν, καὶ κέρκκα 10) διτάλιν-

τον

ventre proiecto, podagra capti, boiam. singuli
canemque, qui bina talenta pendat, imposi-
tum

10. Κέρκκα] Mihi quidem vox adeo videtur
insolens hoc loco, ut parum absit, quin vi-
tio contaminatam putem. Satis constat, κέρ-
κκας coruque nomen ad non vnum ma-
chinarum instrumentorumque genus esse
traductum, ob adancam figuram, qua ro-
stra cornuorum imitantur, et ad comprehen-
dendum tenendumque valent: ita saepe
apud veteres Mechanicos. Marculus etiam
ianuae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus
ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον, κέρκας τῆς θύρας,
vocatur a Graecis κέρκας et κερκασον. In
his similibusque aliis nihil est, quod cum
κλοιῶ commode iungatur, et ad vincien-
dos reos pertineat. Ad vncos si quis con-
fugerit nocentibus impactos, fatebor equi-
dem, haec non sine quadam veri specie
posse proferri, modo compertum foret,
Graecos scriptores nunquam illum in modum
κέρκας usurpasse: omitto iam huic expli-
cationi loquendi formam ἐπικείμενος κέρ-
κας vehementer repugnare. Ergo circum-
spicienti, an quid in locum τῶ κέρκας
apte reponi posset, primum offerebatur
χοῖνις, quae *Hesychio* πέδη, et, Χοῖνικες,
καὶ βαθείαι πέδαι, quas virasque copulauit

Argi-

τον ἐπικείμενος. ἐφραῶτες ἂν ἡμεῖς ἐώρῳμέν
τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡκόμεν τῶν ἀπολογη-
μένων. κατηγόρειν δὲ αὐτῶν καινοὶ τινες καὶ
παράδοχοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες ἔτοι., πρὸς
Διός; μὴ γὰρ δακνῆσης καὶ τῷτο εἰπεῖν. ΜΕΝ.
οἷσθ' ἂν ταυτασί τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτε-
λαμέ-

tum ferentes. Nos igitur prope stantes videba-
mus, quae fierent, audiebamusque causam suam
agentes, dum accusarent eos noui quidam at-
que inopinati oratores. P H I L. Quinam hi,
quaeso per Iouem? illud enim quoque ne di-
cere refugias. M E N. Nostin illas ad so-
lem

Aristoph. in *Plut.* v. 276. Sed deinde, quan-
do quidem χρίνιζες tum plurali numero ple-
rumque soleant efferri, tum pedibus im-
plicandis comparatae, minus quadrare vide-
rentur verbo πρῶσῃσαν, ad σκύλακα de-
latus sum huic, ut opinor, loco appositissi-
mum. Quomodo Latini *canem* et *canilum*,
ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum ap-
pellant ceruici circumdatum: δεσμὸν σιδη-
ρῆν exponit *Poll.* X, 167. prolatis Platonis
comici verbis: ibidem praecedunt κλωῆς,
κλωιδός et ἀλυσίς. Iam si legeris in *Lucia-
no*, κλωιδὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα,
vel, ἡ σκύλακα διτλάαντον ἐπικείμενος, et
perquam levis erit mutatio, et nihil am-
plius restabit, quod ullam in partem offen-
dat. *Hemist.*

λῆμναις στικαῖς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πῶς
 μὲν ἔν. ΜΕΝ. αὐτὰ τούτων, ἐπειδὴν ἀπο-
 θάνωμεν, κατηγορεῖσιν τε καὶ καταμαρτυρεῖσι,
 καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῶν παρὰ τὸν
 βίον· καὶ σφύδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκῶ-
 σιν, ὅτε αἰεὶ συνέσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμε-
 ναι τῶν σωμάτων.

Ὁ δ' ἔν Μίνω; ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμ-
 πεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον, δίκην
 ὑφ' ἑκόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετραμνημένων. καὶ
 μάλας ἐκείνων ἤπτετο, τῶν ἐπὶ πλάτεις τε
 καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μενεχρὶ καὶ
 προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τὴν τε ἐλθοσχεύ-
 νου ἀλαζυνείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπερσφίαν μω-
 ρατῆ-

lem proiectas a corporibus umbras? P H I L.
 Vtique. M E N. Hae igitur ipsae, postquam
 mortui somus, accusant, testimonium aduersus
 nos dicunt, et arguunt, quae a nobis per vi-
 tam sunt acta; et valde videntur earum quae-
 dam esse fide dignae, quippe quae semper ad-
 sint, neque vnquam abstant a corporibus.

12. Minos ergo cum cura singulos explo-
 rans ablegat ad impiorum sedes poenas subi-
 tuos meritis pro facinoribus patrat. Maxi-
 me vero acerbius eos tractabat, qui ob dici-
 tias et imperia fuerant inflati; et tantum
 non adorari se postulabant, ostentationem eo-
 rum breuissimi temporis inanem, et festum
 decre-

σαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμνήνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκό-
τες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
πάντα, πλέγες λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναθείας,
γυμνοί, κατὰ νενευκότες παρειαίηκεισαν, ὥς-
πέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπασόμενοι· τὴν παρ'
ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥς ἐγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπὲρ-
χαιρον, καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσίων
ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνητον οἶος ἦν παρὰ τὸν
βίον, καὶ ἡλίον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολ-
λοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειαίηκει-
σαν, τὴν πρόδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠ-
θύμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν
εἰκετῶν. ὁ δὲ μέγιστος ἂν ποτε ἀνατείλας II)

αὐτοῖς

detestatus; itidemque quod non meminissent, se
mortales esse, ac bona mortalia sortitos. Hi autem,
exutis splendidis istis omnibus, diuitiis inquam,
genere et imperiis, nudi demisso in terram vultu
adstabant, quasi somnium aliquod secum retra-
stantes, quam apud nos habuissent, felicitatem.
Quare ego ista quum viderem, impense gaudebam,
et, si quem agnoscerem eorum, leniter accedens
commonesaciebam, qualis fuisset in vita, et quan-
tos spiritus tunc gessisset, quum multi mane, vesti-
bulis adstabant egressum eius expectantes, impul-
si exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem ex-
ortus

II. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges
suos parasiti atque adulatores appellabant. H.

M

αὐτοῖς πορφύρες τις, ἢ περίχρσος, ἢ διαπερικίλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαινέιν τὰς προσειπόντας, ἦν τὸ σῆθος, ἢ τὴν ὀξυαν προτείνων δοίη καταφιλῆν. ἐκείνο μὲν ἔν ἡνιῶντο ἀκρόντες.

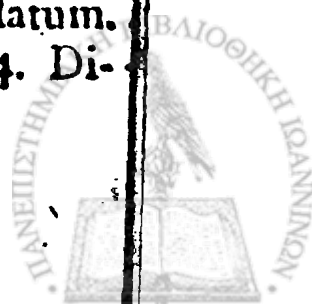
Τῷ δὲ Μίνωϊ μά τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τει Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίῳκος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίσιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγχι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρὸν δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν στεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

Ἀπο-

ortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabar beatosque se redditurum salutatores, si pectus; aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

13. A Minoë vero vnum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insinulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae adligatum exsoluit poena, dum diceret in multis eruditum pecunia iuuandis eum dextre fuisse versatum.

14. Di-

Ἀπρῶντες δὲ ὅμως τῷ δικαστηρίῳ πρὸς τὸ
κολαστήριον ἀφικνέμεθα. εἶθ' αὖ δὴ, ὦ Φίλε,
πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκῆσαι τε, καὶ ἰδεῖν·
μασίγων τε γὰρ ὁμῶς ψόφος ἤχεετο, καὶ οἰω-
γῇ τῶν ἐπὶ τῷ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ σφέβλαι,
καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρ-
ραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε· ἐκολάζον-
το τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, ῥῆτορες, σατρά-
παι, πένητες, πλέσις, πτωχοὶ καὶ μετέμ-
βλε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνὶ δὲ αὐτῶν
καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποιοι ἦσαν τῶν ἐναγ-
χῶς τετελευτηκέντων. οἱ δὲ ἐνεκάλυπτοντο,
καὶ ἀπεσρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιν, μά-
λα δέλοπρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦ-
τα,

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii lo-
cum peruenimus: ibi enim uero, amice mi, mul-
ta miserandaque erat audire ac videre; nam si-
mul et flagellorum sonitus exaudiebatur, et
ploratus eorum, qui in igne torrebantur, et tor-
menta, et cippi, et rotæ: Chimaera discerpebat,
Cerberus laniando vorabat: una autem omnes
puniebantur, reges, serui, satrapæ, pauperes, di-
uites; mendici; cunctosque prenitebat patrato-
rum: nonnullos agnouimus etiam conspicati, eo-
rum de numero scilicet, qui nuper vitam sinierant:
illi vero præ pudore vultus tegebant, seseque
auertebant: quod si forte respicerent, valde qui-
dem seruilem in modum, atque adulatorie; illi ipsi,

τα, πῶς εἶει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερέπται πα-
ρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν
κακῶν ἐδέετο, καὶ ἀναπαύμενοι πάλιν ἐκολά-
ζοντο. καὶ μὴν καὶ κείνα εἶδον τὰ μυθᾶδη, τὴν
Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάν-
ταλον ἡλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγειῆ Τιτυόν.
Ἡράκλεις ὅσος! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῶ.

Διελθόντες δὲ καὶ ταύτας, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλ-
λομεν τὸ Ἀχέραιον· εὐρίσκομέν τε αὐτόθι τὰς
ἡμιθέας τε, καὶ τὰς ἡρώϊνας, καὶ τὸν ἄλλον
ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ Φῦλα διαιτω-
μένους· τὰς μὲν παλαιὰς τινάς, καὶ εὐρωτιῶν-
τας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμειννέας· τὰς δὲ
νεαλεῖς,

qui fuerant quam putas graues, et superbi alio-
rum contemptores in hac vita: at pauperibus pro
dimidia parte malorum immunitas erat conce-
ssa: et quum interquieuissent, denuo poenis
adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum ma-
le se habentem, terrigenam Tityum: Hercu-
le, quantus erat! iacebat enim spatium oc-
cupans agri.

15. His quoque praeteritis in campum nos
inferimus Acherusium, inuenimusque ibi se-
mideos, et heroïdas, ceteramque mortuorum
in populos et tribus dispersitam turbam ibi
commorantem; veteres alios situque mucio-
dos, et, ut ait Homerus, roboris expertes;
alios

νεκλεῖς, καὶ συνεστηκώς· καὶ μάλιστα τὰς Αἰ-
 γυπτίων αὐτὰς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας.
 τὸ μὲντοὶ διαγινώσκειν ἕκαστον ἔπ' ἅνυ τι ἦν ῥά-
 διον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγισ
 καὶ διὰ πολλὰ ἀναθεωρῶντες αὐτὰς ἐγινώσκε-
 μεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροί, καὶ ἄση-
 μοι, καὶ ἔδεν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάτ-
 τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῃ σκελετῶν
 κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
 καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνὰς τὰς ὀδόν-
 τας προφαινέντων, ἠπέρην πρὸς ἑμαυτὸν, ὥ
 τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τῆς καλῆς Νι-
 ρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιά-
 κων

alios recentes et compactos, illosque in primis
 Aegyptiorum sere insolubiles ob conditurae du-
 rabilitatem. Quamobrem unumquemque digno-
 scere non admodum erat facile: omnes enim pla-
 ne sibi inuicem sunt similes ossibus nudatis: vix
 tamen permultum tempus contemplati eos noscē-
 tabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, igno-
 ti que, et nihil eorum, quae apud nos pulcra vide-
 bantur, servantes. Quinimo, multis eodem in lo-
 co sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui
 terribile quiddam per vacuos oculorum orbes in-
 tuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum
 haesitabam, quo signo discernerem Therstien a
 formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaea-

κων βασιλέως, ἣ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τῆς Ἀγαμέμνονος· ἐδὲν γὰρ ἔστι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμνηεν; ἀλλ' ὁμοιατὰ ἔστι ἦν, ἀδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' ἐδενός ἔστι διακρίνεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ἑρῶντι ἐδῶκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύεσι σχήματα προσάπτεσσα· τὸν μὲν γὰρ λαβῆσα ἡ Τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε 12), τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ

cum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent.

16. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diuersos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu instruxit, tiara imposita, satelli-

12. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, et inde ducta verba. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod mireremur:

καὶ δρυφόρος παραδῶσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σέ-
ψασα τῷ διχόδηματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα πε-
ριέθηκε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε·
τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεστειύασε· παν-
τοδαπὴν γὰρ εἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν.
πολλὰκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε
τὰ ἐνίων σχήματα, ἅ καὶ ὥσα ἐς τέλος διαπομ-
πεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσσα.
τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τῷ οἰκέτῃ καὶ
αἰχμαλώτῃ σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάν-
δριον,

satellitibus additis, et capite diademate corona-
to: alteri seruilem schemam circumdedit: alium
quendam formae decore ornauit: illum desor-
nem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, pu-
ro, formis decet componi hoc spectaculum. Saepe
vero per mediam pompam immutare solet non-
nullorum habitus, haud sinens ad finem usque
pompaе interesse quo collocati fuerant ordine:
atque adeo detracto priore vestitu Croesum coë-
git serui captiuique ornatum suscipere; Maean-

M 4

drio

remur: potius autem hic loci compositum,
quam, vti in aliis Codd. extat, εσκεύασε
probaui. Iam tiaram et diadema, siue
regium insigne candidae fasciae ob tiaram
circumuolutae, vt saepe solet, distinxit No-
ster, qua de re monuit Barv. Briffon. de
R. P. I. p. 32. Hemst.

δριον, τῶς ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτης τυραννίδα μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τίνος εἶχε χρῆσθαι τῷ σχήματι; ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τῆνικαῦτα ἕκαστος ἀποδὲς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τῷ σώματι, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς γίγνεται, μηδὲν τῷ πλησίον διαφέρειν. ἐνιοὶ δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισῆα ἡ Τύχη, ἄχθονται γε, καὶ ἀγανακτῶσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι, καὶ ἔχ, ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο 13), ἀποδιδόντες.

Οἶμαι

drio contra, qui haecenus in pompa feruis erat immixtus; Polycratis tyrannidem induit, eo-que ad aliquod tempus permisit vti habitu. Verum vbi pompae tempus praeteriit, tunc vnus quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diuersus. Sunt autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans ipsis fortuna, grauiter ferunt, atque indignantur quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quae ad paruum tempus mutua sumserant.

Opinor

13. Ἄ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Ἄ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumserant, vel acceperant a fortuna; vt satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν σερισκόμενοι. Hemst.

Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις
 ἐωρακῆσαι τὰς τραγικὰς ὑπεκριτὰς τέχνας, πρὸς
 τὰς χρεῖας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας,
 ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας·
 καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μά-
 λα σεμνῶς τὸ τῷ Κέρκωπος ἢ Ἐρεχθίδεως σχῆ-
 μα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκίτης προῦλ-
 θεν ὑπὸ τῷ ποιητῇ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέ-
 ρας ἔχιντος τῷ δράματι, ἀποδυσάμενος ἑκά-
 στος αὐτῶν τὴν χρυσόπασον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ
 τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται,
 ἢ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρείδης, ἢ δὲ Κρέων ὁ Με-
 νοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρίκλεις Σύνιεύς ὀνομα-
 ζόμενος,

Opinor autem eorum, qui versantur in scena,
 saepe te vidisse tragicos actores istos, qui, pro-
 ut usus fabularum poposcerit, nunc Creontes,
 alias Priami sunt, aut Agamemnones: idem-
 que, si sorte, qui paulo ante valde magnifice
 Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, con-
 festim servus prodire solet a poeta iussus: at
 finito iam dramate, quum exuerit eorum quis-
 que auro sparsam illam vestem, personam po-
 fuerit, et descenderit a cothurnis, pauper et
 humilis obambulat, non amplius Agamemnon
 Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed
 Polus Chariclis Syniensis nomine nunc suo dictus,

M 5

aut

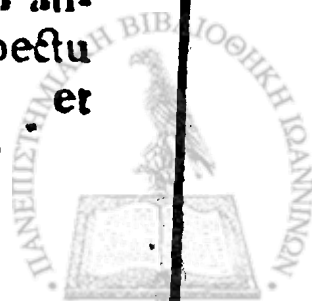
ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτωνος Μαραθώνιος.
τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματ' ἐστίν,
ὥς τότε μοι ἑρῶντι ἔδοξεν.

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πο-
λυτελεῖς τέχας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες
ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμ-
ματα, ἔδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
ιδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἄνθρωπε. εἰ
γὰρ ἐθέλω τὸν Μυρσῶν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν
Κάρα, τὸν ἐκ τῆς τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα
ὅτι ἔκ' αὖν ἐπαύσω γελῶν· ἔτω ταπεινῶς ἑρρι-
πτο ἐν παραβύσει περ 14), λανθάνωι ἐν τῇ
λοιπῇ

aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde
atque ista hominum res sunt, ut mihi tum vi-
denti apparuit.

17. PHIL. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui
sumtuosa ista sepulcrorum et celsa monumenta ha-
bent in terris, columnas, imagines, atque inscri-
ptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam
plebei mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si
conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico,
cuius ex monumento late fama circumfertur, id
quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ri-
dendo; tam humiliter abiectus erat in angulo
quodam remoto, latens in reliqua mortuo-
rum

14. Ἐν παραβύσει περ] Παραβύειν; in an-
gulum aliquem insulcire, ut a conspectu
et

λοιπὸν δὴ μὲν τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσῶτον
ἀπολαύων τῆς μνήματος, παρ' ὅσον ἐβρύνετο
τηλικῶτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὴν γὰρ, ὡς
ῥεταῖρες, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστω τὰν τόπον
(δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἢ πλεον ποδός) ἀνάγκη
ἀγαπῶντα κατακείσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνε-
σχυμένον. πολλῶν δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας,
εἰ ἐθεῶσιν τὰς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατρά-
πας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταρι-
χεπωλῆντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδά-
σκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τῆς τυχόντος ὑβρι-
ζομένους,

rum gente, tantum, opinione mea, fructus ca-
piens ex monumento, quantum grauabatur tam
grandi onere pressus: nam, amice, postquam
Acacus admensus est suum singulis locum (tri-
buit autem ad summum non plus pedē) co ne-
cesse est contentos decumbere corpore ad mo-
dulum spatii contracto. Iam porro multo magis,
puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud
nos et satrapae fuerant, mendicantes ibi, et vel
salsamentarios ex inopia, vel elementa prima
docentes, dum a quolibet ex vulgo contume-
lias,

et oculis amoveas: hinc ἐν παραβύσει,
clam, occulte: quod plerumque in deterio-
rem partem accipitur de iis rebus adioni-
busque, quae conscientiam et lucem alio-
rum refugiunt. Hemst.

ζομένους, καὶ κατὰ κόρυς πιζομένους, ὥσπερ
τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γὰρ
τὸν Μακεδόνα ἐγὼ δευσάμενος εἰς κρατεῖν ἐμκυ-
τᾷ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ
μισθᾷ ἀκείμενος τὰ σαυτῶν τῶν ὑπόδημάτων.
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις
μετχιτῶντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ
Πολυκράταις.

ΦΙΛ. Ἀτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων,
καὶ μικρὸν δεῖν ἄπιστα· τί δὲ ὁ Σωκράτης ἐ-
πραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σο-
φῶν; ΜΕΝ. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ καὶ περιέρ-
χεται διελέγων ἅπαντας· σὺνείσι δ' αὐτῷ
Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ
εἰ

lias, et alapas in caput impactas patiuntur, per-
inde ac mancipiorum vilissima. Philippum er-
go Macedonem quando contemplabar, plane
me continere non poteram; scilicet monstraba-
tur mihi in angulo quodam mercede resarciens
adritos calceos. Multos praeterca alios videre
licebat in triuiis stipem petentes, Xerxas in-
quam, Darios et Polycrates.

18. P H I L. Absurda narras de regibus,
et parum abest quin incredibilia. Quid au-
tem Socrates agebat et Diogenes, et si quis
alius sapientum? ΜΕΝ. Socrates ibi quo-
que obambulat, redarguens omnes: adsunt
autem ipsi Palamedes, Vlysses, Nestor, et si
quae

εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μὲντοι ἐπεφύ-
σητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακόπο-
σίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιος Διογένης παροι-
κεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδῳ
τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν.
ἀκέων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν
τύχην ἀναμετρζμένων, γελᾷ, τε καὶ τέρπεται,
καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ᾄδει μῶλα
τραχεῖα καὶ ἀπηγεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμῶγας αὐ-
τῶν ἐπικαλύπτων, ὥσε ἀνιάσθαι τὰς ἄνδρας,
καὶ διασκέπτεσθαι μετσηκίῳ, & φέροντας τὸν
Διογένην.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα
ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν
πλε-

quae alia est umbra garrula: adhucdum vero
inflata illi erant, atque extimuerant e. veneni
potu crura. Optimus autem Diogenes habitat
iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem,
et alios quosdam hominum splendorum: eos
quum audit plorantes, pristinamque fortunam
animo remetientes ridet ac delectatur; tum plu-
rimum supinus recumbens cantat, valde aspera
ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod
illi adeo moleste patiuntur, ut consilia voluant
migrandi; non ferentes Diogenem.

19. PHIL. Ista quidem satis: sed quid erat il-
lud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum
esse

πλασίων; MEN. Εὖγε ὑπέμνησας· ἔ γάρ οἱδ' ὅπως, περὶ τέττα λέγειν προθέμενος, πάντοτε ἀπεπλανήθην τῷ λόγῳ. διατρίβοντες γάρ με παρ' αὐτοῖς, πρῆθεςαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν 15) περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν ἔν πολλὰς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐ-
θύς

esse aduersus diuites: MEN. Bene vero sub-
monuisti: nescio enim quomodo, quum de eo
dicere proposuissem, longissime aberrarim ab
instituto sermone. Ergo dum versabar apud in-
feros, edixerunt prytanes comitia de rebus ad
communem vtilitatem pertinentibus: ego, qui
multos viderem concurrentes, immixtus vmbriis
statim vnus eram illorum, quibus in concio-
nem

15. Πρῆθεςαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula lo-
quendi ad comitiorum apud Athenienses
consuetudinem aptissime respondet. Pryta-
num erat munus senatum aut comitia fixa
tabula, quae, quid in deliberationem ve-
niret, continebat, indicare: id Polluci est
VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ
πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ἧν οἱ χρηματι-
ζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλη-
σίαν dixit apud Harpocraz. in Κυρία ἐκκλη-
σία· atque ita Aeschines de male obita lega-
tione, προγράφει τὰς πρυτάνεις ἐκκλησίας
δύο κατὰ τὰς νόμους p. 35. v. 43. p. 36.
v. 4. Idem est προθεῖναι ἐκκλησίας. Li-
ban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν
οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίας. Hemst.

Θὺς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιασῶν· διωκ-
θη μὲν ἔν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ
τῶν πλυσίων, ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο
πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ
ὑπερψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀνασάς τις τῶν
δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῆτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλέσιοι δρῶ-
σι παρὰ τὴν βίαν ἀρπάζοντες, καὶ βιάζοντο,
καὶ πάντα τρέπον τῶν πενήτων καταφρονέν-
τες, Δέδοικται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπει-
δὲν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολά-
ζεσθαι, καὶ τὰ πᾶν καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν
τὰς

nem veniendi ius erat: tum igitur et alia sunt
administrata, et denique quod ad diuites spe-
ctabat negotium. Itaque quum criminum ac-
cusati essent multorum et grauium, violentiae, ar-
rogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem surgens
aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

P s e p h i s m a.

20. Quandoquidem multa et iniusta diuites
perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo,
omnibusque modis pauperes despiciatui haben-
do, visum est Senatui Populoque, vt
quum obierint, eorum corpora poenas sub-
eant, non secus atque aliorum improborum;
animas

τὰς δὲ ψυχὰς ἀπαυφθίνοντας ἦν ἐπὶ τὴν βίαν,
καταΐδοντες ἐπὶ τὰς οἰκίας, ἄρχοντες δὲ ἐπὶ τῷ τοιαύ-
τῳ διακρίνοντες καὶ κρίνας ἐπὶ πάντες καὶ εὐνοῶντες,
οἷον ἐπὶ οἷον γηγένους, καὶ ἀγχοφρονέοντας,
καὶ ὅπῃ τῶν πάντων θλαστήματα· τὰ τεύχεα
δὲ λαβόντες ἐξήνυσαν καὶ τοὺς ἀποδιδόντες. Εἶπε τὴν
πρώτην Κρηνίου Σωφροτίμου Νεκροῦ, Φωλῆς
Ἀλκιματίδου.

Τά τε, ἀντιπροσέειπες τῷ ψυφίστατι ἐπε-
ψύφισαι μὲν καὶ ἀρχαί, ἐπεχρηστέοντες δὲ τῷ
πλῆθει, καὶ ἐνβραβεύοντες ἢ δεινὰ, καὶ ἀντι-
τίθενται ἢ Κεῖθρος· ἐπὶ γὰρ ἐπὶ τῷ γήϊον,
καὶ κόμα τὰ ἀντιπροσέειπες.

Ταῦτα μὲν δὲ σοὶ τὰ ἐπὶ τῇ οὐδυνίᾳ ὅτι φέ-
ρεται ἀφ' ὧν εἶπες, τῷ Τίμωρι προσηύδα
ἐκείνῳ

animas autem forsam remissas in vitam deinceps
in afinos, usque dum in tali stato transegerint
bis centum et quinquaginta mille annos, afini
ex afinis prognati, onera ferentes, atque a pau-
peribus afi: exinde deinceps ut liceat ipsis mo-
ri. Dixit sententiam Cratyon Sceletionis F.
Necyphantis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto plephūmate futiragia dant magistra-
tus, sciuit plebs, infremuit Brimo, et latrauit
Cerberus: nam eo pacto firma sunt et rata,
quae lecta fuerunt.

21. Atque haec tibi sunt acta concione. Ego
porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii,
eum.

ἰκέτευον αὐτόν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰ-
πεῖν πρὸς με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον
βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔσι δὲ τυφλὸν τι γερόν-
τιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωτον) ὦ τέκνον,
Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σε τῆς ἀπορίας, ὅτι
παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, ἔ τὰ αὐτὰ γίγνω-
σκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἔ θέμις λέγειν πρὸς σέ·
ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τῷ Ῥαδαμάνθυος. μηδα-
μῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲς, καὶ μὴ
περιῖδης με σὲ τυφλώτερον περιῖόντα ἐν τῷ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλ-
λων ἀποσπάσας, ἡξέμα προσκύνσας πρὸς τὸ ἔς
Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν 16) ἄριστος βίος, καὶ
σωφρο-

eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut ex-
poneret mihi, quale in tandem ducat optimam vi-
tam. Tuin ille risu sublato (est autem captus
oculis seniculus, pallidus, et tenuissima voce)
filii, inquit, causam novi tue fluctuationis a sa-
pientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:
at fas non est hanc ad te proloqui; interdictum
enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam,
suavissime pater, quin eloquere, neque me
asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita.
Ille enimvero, quum me seduxisset, longeque
ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad au-
rem, Idiotarum, ait, optima est vita, et pru-
dentissi-

16. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatus* vertunt: non
iniuria

σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυτάμενος
 τῷ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκο-
 πεῖν, καὶ καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τέτων
 συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα. λῆρον ἡγησάμε-
 νος, τῷτο μόνον ἐξ ἀπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ
 παρὲν

dentissima. Quare tu, posita dementia riman-
 di coelestia, et fines ac principia rerum inspi-
 ciendi, despues solertes illos syllogismos, et
 haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus
 vnum modo venabere, vt eo, quod in mani-
 bus

iniuria dissentit *Fabricius B. G. IV. c. 16.*
p. 498. Quod vero Tiresias, inquit, Me-
nippo in aurem susurrat, optimam vitam esse
τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita pri-
vatorum, sed illiteratorum, qui philosophis
a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno
cum fastu tractantibus. Sane nihil est fre-
quentius, quam Φιλοσόφας et ιδιώτας in-
ter se opponi. Nec philosophis solum, sed
et philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται· at-
que adeo cuiuscumque artis rudes ιδιώται
sunt, si ad artifices comparentur. Nolim
tamen hic priuatam vitae conditionem, quae
procul a philosophorum rixis remota quie-
tem sectatur, et res, quae usu quotidie ve-
niant, commode atque eleganter dispen-
sat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμο-
σύνη, quae longè recedit ab operolis phi-
losophorum inanibusque concertationibus,
saepe laudatur. Hemst.

παρὸν εὖ θέμενος 17.), παραδράμης γελῶν τὰ
πολλὰ

bus est, sapienter vsus praetercurras ridendo

N 2

plera-

17. Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae lo-
quendi dignitatem prouerbii veteres addi-
derunt: id circo παλαιὸν λόγον vocat τὸ πα-
ρὸν εὖ ποιεῖν Platio in Gorg. p. 34C. E. vtrun-
vis enim ποιεῖν et θέσθαι, illud quidem lon-
ge rarius, hoc frequentissime in adagio locum
tenet. Interpretes, vt solent in locutionibus
non explore cognitis, mire fluctuant. Nec
nihil, neque omnia dixerunt: altior enim
quaedam potestas eo prouerbio continetur,
cuius vis et ratio a formula loquendi perspe-
cta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capien-
dum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστεταγμένα
atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, res
praesentes, et quodcumque fuerit oblatum luci o
apponere, inque rem suam conuertere. Deinde
εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dici-
tur, vt in Hesiodo Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id est,
interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτῷ οἶκον κα-
λῶς διοικῆσαι. Sic Thucyd. VIII, 84. τὸν πό-
λεμον εὖ θέσθαι et, quod rarius est, omisso
εὖ I, 26. ἐν ἀπὸρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν
Duplex fere potestas, quam tamen causa non-
nunquam variat, in hoc adagio residet; pri-
ma, quod in manibus est, solerter dextreque cu-
rare et administrare; sapienter rebus praesenti-
bus utendo commodis suis consulere: altera, si
quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, for-
tunamque sinistram industria subleuare. Hemst.

πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπεδακώς. ὥς εἰπὼν
 πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφodelὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψέ ἦν, ἄγε δὴ, ὦ
 Μιθροβαρζάνη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ ἔν
 ἄπιμεν αὐθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα,
 θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γὰρ σοι
 καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ δὴ ἀπα-
 γαγὼν με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλῃ ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πέρξωθεν ἀμαυρὸν τι καὶ
 λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας ἐσρέον Φῶς, Ἐκεί-
 νο, ἔφη, ἐς τὸ ἱερὸν τῷ Τροφωνίᾳ, καὶ κεῖθεν
 κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην ἐν ἀνι-
 θι, καὶ εὐθύς ἐσθ' ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἦσθεις.
 δέ

pleraque, nec quicquam serio studio confecte-
 ris: Haec ubi dixit; recepit se in asphodelo
 consitum pratum.

22. Atque ego, etenim iam serum erat, age
 vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra mo-
 ramur, et non abimus iterum in vitam? Ad
 haec ille, bono, inquit, esto animo, Menippe:
 breuem equidem tibi et minime molestum osten-
 dam tramitem: simul abduxit me ad quendam
 locum reliquis caliginosiore, ostendensque ma-
 nu procul obscurum aliquod et tenue tanquam
 per fenestram influens lumen, illud, ait, est
 Trophonii sanum, atque inde descendunt Boeo-
 ti. Hac igitur enitere, et statim eris in Graetia.

Ego

δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἄσπασά-
μενος, χαλεπῶς μάλ᾽ διὰ τῆς σομίας ἀνερπύ-
σας, ἐκ οἷδ' ὅπως ἐν Λεβιδείᾳ γίγνομαι.

Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago,
quum difficulter admodum per angustum ostium
erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοπῶντες.

Ἑρμῆς καὶ Χάρων.

ΕΡΜ. Τί γελάς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθ-
μεῖον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας,
ἐς τὴν παρῆσαν ἡμέραν καὶ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχω-
ριάσειν τοῖς ἐνὼ πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύ-
μησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐσι τὰ ἐν τῷ
βίῳ,

Charon, siue Contemplantes.

Mercurius et Charon.

MERC. Quid tu rides, Charon? quidue
naucula derelicta huc euasisti,
ad praesentem usque diem non valde solitus
frequentare res superas? CHA R. Deside-
raui, Mercuri, inspicere qualia sint, quae
N 3 versan-

βίῳ, καὶ ἔπραττεσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ,
 ἢ τίνων σερζόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες
 παρ' ἡμᾶς· ἔδεις γὰρ αὐτῶν ἀδανουτὶ διέπλευ-
 σεν. αἰτησάμενος ἐν παρὰ τῷ Ἄδῃ καὶ αὐτὸς,
 ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν
 ἡμέραν λειπόνεως 1) γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς
 τὸ Φῶς· καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι
 σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με συμπερινο-
 σῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.
 EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ προφθεῦ· ἀπέρχο-
 μαί γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀν-
 θρωπι-

versantur in vita, quæque ibi agant homines:
 deinde quibus priuati omnes plorent, vbi deor-
 sum venerint ad nos: nullus enim eorum sine
 lacrimis traiecit. Quare postulata ab Orco, non
 secus ac Thessalus ille iuuenis, ad vnum diem
 relinquendæ navis venia, escendi in lucem;
 mihiq̃ videor in te peropportune incidisse:
 non enim dubito, quin hospitem amice du-
 cturus sis mecum obeundo singula monstan-
 doque, vt qui noris omnia. MERC. Non
 sane vacat, Portitor! etenim propero cu-
 raturus supero Ioui quiddam negotioli huma-
 ni:

I. Λειπόνεως] In bonam partem accipitur,
 impetrato commeatu: alioqui crimen erat
 λειπόνεω γίνεσθαι, quod actione λειπο-
 ναυτίς persequabantur. Hemst.

θρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια
μὴ βραδύναντά με ἔλον ὑμέτερον ἑάσῃ εἶναι,
παρδὸς τῷ ζέφῳ· ἥ, ὅπερ τὸν Ἥφαιστον
πρώην ἐποίησε, εἴψῃ καὶ με τέταγώς τῃ παρδὸς
ἀπὸ τῆς θεσπεσίας βηλῆς, ὥς ὑποσκάζων γέλω-
τα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἶνοχοῶν. ΧΑΡ. Πε-
ριόψει ἔν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ
ταῦτα ἑταῖρος, καὶ ξύμπλες, καὶ συνδιάκτο-
ρος 2) ὦν. καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας,
ἐκεί-

ni: hicce vero, quippe facilis irasci, metuo ne
me cessantem vestrae ditionis esse totum sinat
traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nu-
perrime fecit, me quoque proiciat pede cor-
ruptum de sacro coeli limine, ut subclaudogres-
su risum et ipse praebeam vinum ministrans.
CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere
oberrantis in terra, idque quum sodalis sim, te-
cumque simul navigem et umbras transueham.
Atqui non indecorum erat, Maiae fili, eo-
rum

N 4

2. Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *He-
siodus*que διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt:
ratio nominis utriusque inter Grammaticos,
ut solet, non explorare constat, aliis aliam
originem adsignantibus. Duplex sententia
potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi son-
te, sed dispari ductu, vocem illam repe-
tens: prima, quam probandam existimo,
διάκτορον interpretatur *κηρυκὸς* mandata
perfe-

ἐκείνων γέν σε μεμνήσθαι, ὅτι μὴδεπώποτε σε
ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευτα, ἢ πρὸς κωπον εἶναι· ἀλλὰ
σύ μὲν ῥέγχεις ἐπὶ τῷ κατασρώματος ἐκταθεὶς,
τόμης ἔτω καρτερὰς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νε-
κρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλῆν διαλέ-
γη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλ-
κων,

rum quidem vt meminisses, quod nunquam te
antliam ducere iussi, nec remis admoui; quin
stertis in transtris porrectus tu, qui humeros
habes tam validos; nisi si garrulam aliquam
vmbra inueneris, quacum per totum cursum
confabuleris: ego interea vetulus binos remos
agens

perferentem ἀπὸ τῷ διάγειν τὰς ἀγγελίας.
Altera transuēctorem animarum, propterea
quod Mercurius ψυχόμπος vmbas de-
ducens Acherontis etiam traiectum procu-
rer. *Διάγειν* vero, quod est *traicere, trans-*
vehere, de Charonte posuit *Aristoph. Ran.*
v. 140. et commodē *Schol. Aeschyl. ad 'E.*
ἐπὶ Θ. v. 864. ναυσόλον θεωρίδα, quo-
modo cymbulam inferni peritioris Tragi-
cus appellauerat, exponit τὴν διάγξαν
τὰς νεκράς. Hanc postremam interpreta-
tionem secutus est, pro tempore saltem,
Lucianus, vt Mercurium iussu Charon non
tantum ξύμπλην, sed etiam συνδιάκτορον
nuncuparet, quia secum operam in tradu-
cendis mortuorum vmbis communem ex-
ercebat. *Hemst.*

κων, ἐρέτω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τῷ πατρί, ὦ
Φίλτατον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιή-
γησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν
ἐπαγγέλλομαι· ὡς ἦν με πρὸ ἀφ᾽ ἧς, ἔδεν τῶν
τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλ-
λοντα διελισθαίνοντες ἐν τῷ σκότει, ἔτω δὴ
καὶ γὰρ σοι πάλιν 3) ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς.
ἀλλὰ δὲς, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς αἰὲ μεμνησμένῳ
τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τετί τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κα-
ταστήσεται μοι. ὁρῶ γὰρ ἔδη τὸν μισθὸν τῆς
περιή-

agens solus remigo. At per patrem te obsecro,
suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo
age per partes, in hominum vita quae sint,
omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex
ea contemplatione referam. Quod si tu me de-
serueris, nihil inter me et coecos intererit:
quemadmodum enim hi vacillant frustratis per
lubrica vestigiis in caliginē, similiter sane et
ego tibi iamdudum acie sum ad lucem hebetata.
Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori
futuro hanc gratiam.

2. ΜΕΡC. Hocce negotium mihi non sine
plagis abibit: iamque video mercedem praestiti

N 5

officii

3. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in
versione secutus sum; nam illud πάλιν
quomodo sententiae congruat, nemo faci-
le dixerit. Hemst.

περιηγήσεως ἔκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δὲ ὁμῶς· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ἐπότε Φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν ἔν σε ἰδεῖν καὶ ἕκασον ἀκριβῶς ἀμύχανόν ἐστιν, ὧ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τῷ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τῷ θανάτῳ ἔργα, καὶ τὴν Πλὺτωνος ἀρχὴν (ζημιᾶν 4), μὴ νεκρωγῶντα

officii praesentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, vbi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem vt videas singulatim et adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Ioue: te sane ipsum idem impedierit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum adiuleris, si nullos

4. Τὴν Πλ. ἀ. ζημιᾶν] Reticere aliquando in vno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo accessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diuersae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum κωλύσει

γωγῆνται πολλὰ τῷ χρόνῳ· καὶ ὁ τελώνης Αἰα-
κὸς ἀγανακτήσει, μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ
τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἰδῆς, τῷτ' ἤδη
σκεπτέον. CHAR. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ
βέλτιστον· ἐγὼ δὲ εἰδέν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξέ-
νος ὢν. EPM. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψη-
λὰ τινος ἡμῖν εἶδει χωρεῖ, ὡς ἀπ' ἐκείνῃ πάντ'
ἰδοίς· σὺ δὲ 5), εἰ μὲν ἐς τὸν ἔρανὸν ἀνελθεῖν
δύνα-

nullos mortuos deducas longo temporis interual-
lo: et publicanus Aeacus indignabitur, ne obo-
lum quidem lucrificiens. Vt vero summa rerum,
quae geruntur, capita species, id iam nunc di-
spiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid
optimum sit, excogita: quandoquidem ego eo-
rum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe
hospes. MERC. Vt paucis dicam, Charon, emi-
nenne quodam nobis opus erat loco, ut inde
cuncta contempleris: quod si in coelum adscen-
dendi

λύσει repeti non potest in sequenti; sed
ex eo formandum est aliud illius membri
sententiae conueniens ποιήσει, ἀναγκάσει,
aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium.
Eum in modum huic loco recte suppetias
tulit Th. Wopken. Lect. Tull. l. c. 8. p. 48. H.

5. Σὺ δὲ . . . δυνατόν ἦν] An cuiquam haec
placeant nescio: mihi certe medica manu
indigere videntur. Lego itaque σοὶ δέ, vel
δυνατὸς ἦς. du Soul.

Σὺ δέ] Nominatiuum tueri licet, si statuas
abso-

δυνατὸν ἦν, ἐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ
 ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ ἔ-
 μεις εἰδῶτοίς, αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βα-
 σιλείων τῷ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος πε-
 ρισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν
 ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπιδὲν πλέωμεν; ὁπότεν γὰρ
 τὸ πνεῦμα καταιγίσκιν πλαγίᾳ τῇ ὁθόνην ἐμπέ-
 σῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν
 ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁθόνην σείλαι, ἢ ἐνδῶ-
 ναι

dendi ius tibi foret, non laborarem : ex hac enim
 specula exacte cuncta despiceres : nunc, quoniam
 fas non est te, qui cum vmbriis semper versaris pe-
 dem ponere in regia Iouis, id scilicet agendum no-
 bis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quae soleam
 dicere vobis, quando nauigamus? quum enim
 ventus turbine impulsus in obliquum velum in-
 cidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
 prae inperitia iubetis velum contrahere, aut
 laxa-

absolutum: de te vero, vel, ad te quod adti-
 net, si potestas tibi foret in coelum adscenden-
 di. Vsitata Graecis structurae forma, quam
 nec Attici refugiant. Neque tamen diffi-
 teor, aſfridere mihi σοὶ δέ. Est autem πε-
 ριωπῇ quoduis cacumen et editior locus,
 etiam montium, unde longe lateque pro-
 spici possit. Hemst.

να ὀλίγον τῷ ποδὸς 6), ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
 πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακε-
 λεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω.
 κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς
 ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὢν. ἐγὼ δὲ,
 ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδῶμαι,
 πάντα πειθόμενος· κελεύοντί σοι. E P M. Ὁρ-
 θῶς λέγεις; αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον·
 καὶ ξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' ἐν ὁ Καύκα-
 σος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρῖασσος ὑψηλότερος, ἢ
 ἄμφοϊν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσί; καίτοι ἔ Φαῦλόν
 τι ἀνεμίνησθην ἐς τὸν Ὀλυμπόν ἀπιδὼν· συγ-
 καμεῖν

laxare paululum pedem, aut obsecundare ven-
 tō rapiēti: ego vero vos, vt quietem agatis,
 admoneo; me enim ipsum optime scire, quid
 factū sit opus. Similem in modum tu, qui nunc
 vicem gubernatoris geris, fac quodcumque puta-
 veris e re esse: ego, vt vectorum est officium,
 silentio sedēbo, per omnia morēm gerens im-
 peranti tibi. M E R C. Recte mones: nam ipse
 sciūero, quid fieri conueniat, et inuenero ido-
 neam speculam. Num igitur Caucasus oppor-
 tunus? an Parnassus altior, an vtrisque Olym-
 pus iste? Atenim nōn inscitum aliquid mihi in
 mentem venit ad Olympum respicienti: verum
 te

6. Τῷ ποδὸς] *Pedis*, id est, *tunis*, quo ten-
 ditur velum. *Brodaeus*.

καμειν δέ τι καὶ ὑπεργῆσαι καὶ σέ δεῖ. ΧΑΡ.
 Πρόσταττε· ὑπεργῆσω γὰρ ἕσα δυνατά. ΕΡΜ.
 "Ομηρος, ὁ ποιητής Φησι τῶς Ἀλωέως υἱέας,
 δύο καὶ αὐτὸς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαι
 ποτε τὴν Ὀσσαν ἐκ βράδρων ἀνασπάσαντας
 ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ'
 αὐτῇ, ἰκνήν τούτην κλίμακα ἔξειν κύκλῳ
 καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ἔρανιν. ἐκείνῳ μὲν ἔν
 τῷ μερκαίῳ, ἀτασθαλίῳ γὰρ ἦσιν, δίκας ἐτι-
 σάτην. νῦν δέ, (ὃ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν
 ταῦτα βλεπούμεν) τί ἔχι κύκλῳ κυβήμεν καὶ αὐ-
 τοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλιόεντες ἐπάλλαχλα τὰ
 ἔρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέρα
 τὴν σκοπὴν;

ΧΑΡ.

re quoque operam mecum laboremque consocia-
 re oportet. CHAR. Impera modo: adiuuabo
 quod in me est. MERC. Homerus poeta A-
 loei filios, et ipsos duos, ait adhucdum pueros
 voluisse aliquando Ossiā ex fundamentis reuul-
 sam imponere Olympo, tum Peiion Ossiae, il-
 lamque se scalam idoneam habituros putasse, et
 adscensum in coelos: illi quidem utrique adole-
 scentuli, utpote perditissime improbi, poenas
 luerunt: nos autem, quibus in Deorum frau-
 dem haec consilia non capiuntur, cur non stru-
 cturam et ipsi similem adornamus conuolutis
 aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab
 altiore loco accuratiorem prospectum?

4. CHAR.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δὺ ὄντες
 ἀναθέσθαι ἀράμιναι τὸ Πήλιοι, ἢ τὴν Ὀσσαν;
 ΕΡΜ. Διατί δ' ἔτι ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς
 ἡμᾶς ἀγεννεξέρχας εἶναι τοῖν Βρεφυλλίαι ἐκείνοι;
 καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ·
 ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν
 μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης
 γάρ εἰ, ὦ Χάρων, καὶ ἤκιστα ποιητικός. ὁ δὲ
 γεννάδας Ὀμηρος ἀπὸ δυσὶν σιχρῶν αὐτίκα ἡμῖν
 ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν ἔραν, ἔτω ῥαδίως συν-
 τιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα
 τεράσια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰ-
 δότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέ-
 χων

4. CHA R. Et poterimus, Mercuri, nos duo
 in altum extollere levatum Pelium aut Oslam?
 M E R C. Quidni, Charon? an nos statuis
 ignaviores esse pueculis istis? idque, vbi Ili
 sumus. C H A R. Non quidem: verum res
 mihi videtur improbabilem quandam habere
 operis aggrediundi magnitudinem. M E R C.
 Sane; quippe literarum imperitus es, o Cha-
 ron, minimeque poetica facultate praeditus:
 at animosus ille Homerus binorum versuum
 opera statim nobis aditum in coelos consecit:
 tam ex facili componebat montes. Equidem
 miror, si ista tibi esse portentosa videantur,
 quem Atlas scilicet non fugit, qui polum
 ipsum: vnus fert, sustinens nos simul
 omnes.

χων ἡμᾶς ἀπαντας. ἀκχεῖς δὲ ἰσως καὶ τῷ ἐμῷ
 ἀδελφῷ περὶ, τῷ Ἡρακλέει, ὡς διαδέχοιτό
 ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀνιπύ-
 σεις πρὸς ὀλίγον τῷ ἀχέει, ὑποθεῖς ἐκυτὸν
 τῷ Φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀχέω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ
 ἀληθῆ ἐσι, σὺ ἄν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εἰ ποιητῇ εἰ-
 δῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθές εἶπα, ὦ Χέρων. ἡ τέ-
 νος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοιτο ἄν; ὥς ἐ
 ἀναμνησθώμεν τὴν Ὀσσαν πρῶτον, ὥσπερ
 ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
 Ὅμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλειον εἰσοσίφυλ-
 λον· ὅς τις, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς
 ἐξεργασάμεθα; Φέρε ἔν ἀναβὰς ἰδῶ, εἰ καὶ
 ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐπικροδομεῖν ἔτι δεήσει.

Παπαῖ,

omnes. Etiam invidueris forte de fratre meo
 Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem
 illius Atlantis, eumque recrearit interquiescen-
 tem tantisper, dum ipse subditis humeris onus
 coeli gestaret. CHAR. Audiui et ista: sintne ve-
 ra, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis. MERC.
 Verissima, Charon: nam quam ob rem sapien-
 tes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ol-
 lam primum, uti nobis praemonstrat carmen,
 et architectus Homerus; dein super Ollam tre-
 mulum arboribus Pelion. Viden, quam facile
 simul et poëtica rem perfecimus? Agē igi-
 tur adscendam videamque, istane sint satis ido-
 nea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Pa-

Παπαί, κάτω ἔτι ἔσμεν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῷ
 ἔρανθ' ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐσίων μόγεις Ἰωνία, καὶ
 Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας ἔπλεον
 Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν,
 τὰ ἐπὶ τάδε τῷ Ἰσθμῷ μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρή-
 τηρ' πάνυ σαφῶς· μετακινήτ' ἡμῖν; ὦ πορθη-
 μεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν· εἴτα ὁ Παρνασσὸς
 ἐπὶ πᾶσιν· ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον,
 μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομη-
 κύνοντες πέρα τῷ πιθανῷ· εἴτα συγκαταρῥίφ-
 θέντες αὐτῷ πικρᾷ τῆς Ὀμήρ' οἰκοδομητικῆς
 πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡΜ.
 Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα· μετατί-
 θει

5. Papae! infra sumus adhuc in radicibus
 Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia
 et Lydia apparet; ab Occidente non plus,
 quam Italia et Sicilia; a Septentrionali regio-
 ne, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero
 parte Creta non admodum dilucide. Sedibus
 suis emouenda nobis, portitor, etiam Oeta,
 sicuti videtur; tum Parnassus super omnes
 imponendus. C H A R. Ita faciamus: vide
 modo, ne subtilius elaboremus opus produ-
 cendo ultra verisimilitudinem; deinde ne
 cum ipsa mole deuoluti amaram nobis, Ho-
 meri architecturam experiamur, contritis cra-
 niis. M E R C. Bono sis animo: periculo
 nobis vacabunt haec omnia. Transfer, Oe-
 tam:

θει τὴν Οἶτην· ἐπικυλινδεῖσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἴδὲ, ἐπάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σὺ. Χ. Α. Ρ. Ὁρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. ἔ· γὰρ ἐπὶ μικρὴν μετὰ τὴν τὴν μηχανὴν ἀναβιβάσεις. F. P. M. Εἴγε καὶ ἰδεῖν 7) ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφοι, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶσαι· ἄλλ' ἔχε με τῆς δεξιᾶς, καὶ Φεῖδε μὴ κατὰ τῷ ὀλισθηρῷ πατεῖν· εὐγε, ἀνελήλυθας καὶ σὺ· καὶ ἐπεὶ περ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθε-
ζώμε-

tam: subuoluatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi. C H A R. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in paruam istam me machinam elenas. M E R C. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet vtrumque et tutum, et spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, et parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc euasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, vbi alterum vterque verticem occupauerimus,

7. Εἴγε καὶ ἰδεῖν] Particula saepius eum in modum poni solita, vt intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis sententiam: conandum est aliquid, et cum nonnullo periculo huc adscendendum, siquidem, ο Charon, perspicere velis omnia. Hemst.

ζῶμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων
ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ με-
γάλην περιέρέεσαν, καὶ ἔρη, καὶ ποταμούς τῷ
Κωκυτῷ καὶ Πυριφλεγέθοντες μείζοντας· καὶ
ἀνθρώπους πάνυ σμικρὰς, καὶ τινὰς Φωλεὰς αὐ-
τῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖνά εἰσιν, ἃς Φωλεὰς
εἶπαι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς
ἂν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρ-
νασσὸν αὐτῇ Κασαλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ
ἄλλα ἔρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τίς; ΧΑΡ.
Οὐδὲν ἀκριβὲς ἐγώ γε ἀπὸ τῶ ὑψηλῷ ὁρῶ· ἐβ-
λόμην δὲ ἃ πόλεις καὶ ἔρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ

mus, confideamus. Tu vero iam mihi in or-
bem circumspiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque
lacum quendam magnum circumfluentem; tum
montes, et fluuios Cocyto ac Pyriphlegethon-
te maiores: deinde homines valde paruos, co-
runique quasi lustra quaedam. MERC. Sunt
illae vrbes, quas tu lustra putas. CHAR. Scin-
tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin fru-
stra Parnassum cum ipso fonte Castalio, et Oe-
tam, et alios montes loco emouimus. MERC.
Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate di-
stinclum ex alto video: volebam enim non
vrbes, nec montes solus tantum, velut in pi-
cturis,

ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τὰς ἀνθρώπους αὐτὰς,
καὶ ἃ πράττεσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε
με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἔρχο-
με, ὅ, τι γελῶν· ἀκέσας γὰρ τινος ἕσθην ἐς
ὑπερβολήν. E P M. Τί δὲ τὸτ' ἦν; ΧΑΡ.
Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπὸ τινος τῶν φί-
λων ἐς τὴν ὑπεραίαν, μάλισα ἤζω, ἔφη· καὶ
μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς τέχης κεραμῆς ἐπι-
πεσῶσα, ἔκ οἷο' ὅτε κινῆσαιτος, ἀπέκτεινεν
αὐτόν. ἐγέλασα ἔν, ἔκ ἐπιτελέσαιτος τὴν
ὑπόσχεσιν. ἔσιχα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι,
ὡς μᾶλλον βλέποίμι, καὶ ἀκούοίμι·

E P M. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τὸτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχέϊ ἀπο-
Φαιῶ,

sturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant,
et qualia loquantur: uti quum mihi primum ob-
viam factus conspexisti ridentem; quaerebasque,
quid riderem: etenim re quadam obiter audi-
ta mirificum in modum fui delectatus. M E R C.
Quid autem illud erat? CHA R. Ad coenam ali-
quis, opinor, vocatus a quodam amicorum in po-
sterum diem, condixit; dumque loquebatur, de
tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impel-
lente, eum interemit: quare risi, quod ad con-
stitutum non venerit. Videor autem tunc etiam
inferius descensurus, ut magis videam et audiam.

7. M E R C. Ne tu moueas: equidem et huic
malo remedium tibi adferam, teque visu acutissi-
mum

Φανῶ; παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τῷτο ἐπω-
δὸν λαβὼν· καὶ πεῖθ' εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο
μηκέτι ἀμβλύωττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.
ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ.

Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ
πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
ΧΑΡ. Τί ἐσιν; ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾶς; ΧΑΡ.
Ἵπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς
πρὸς ἐμέ· ὥς σὺ τὸ ἐπὶ τῷτο προδίδασκέ με,
καὶ ἀποκρίνῃς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βέλῃ κατὰ τὸν
Ὅμηρον καὶ γὰρ ἐρωμῶς σε, ὡς μάθῃς ἔξ' αὐτὸν
ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου; ΕΡΜ. Καὶ
πόθεν

mum breui reddam ab Homero quadam ad hunc
vsum incantatione sumpta: tu vero, simul ac
pronunciauero versus, sic tibi persuade, te non
amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane
cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC.
Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius
inhaerebat, ut bene dignoscas Deum et homi-
nem. CHAR. Quid est? MERC. Iamne liqui-
de vidēs? CHAR. Mirum in modum, ut nihil
supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Ita-
que tu nunc porro doce me, ac responde ro-
ganti. Sed vinne ex Homero et ego te rogem,
ut discas in Homeri carminibus me quoque non
esse non versatum? M E R C. Vnde vērō

πέσειν σὺ ἔχεις· τί τῶν ἐκείνῃ εἰδέναι, ναύτης
 αἰὲ καὶ πρόσκωπος ὢν; ΧΑΡ. Ὀρᾷς, ὀνειδι-
 σικὸν τᾶτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὅποτε διε-
 πύρθευσεν αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψω-
 δᾶντος ἀλλέσας, ἐνίων ἔτι μένημι, καί τοι
 χειμῶν ἡμᾶς ἔ' μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ
 γὰρ ἤρξατο ἄδειν ἔ' πάνυ αἰτίον τινι ὥδῃν τοῖς
 πλέεσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
 λας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τροῦνῃν
 τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρέϊναν, καὶ πάσας, τὰς
 θυσέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκλῶν τὴν
 θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ
 γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγῃ δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν
 ναῦν·

tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta
 semper renioque adfixus fueris? C H A R.
 Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in ar-
 tem: neque tamen co minus, quando illum tra-
 iiciebam fato iunctum, quum multa canentem
 audiuerim, quorundam adhuc memini. Et tem-
 pestas quidem nos non mediocris tunc depre-
 hendit: postquam enim occoepit cantando reci-
 tare nescio quam non valde nauigantibus auspi-
 catam cantilenam, scilicet Neptunum conduxis-
 se nubes, turbasse pontum, velut tudicula qua-
 dam iniecto tridente, omnesque procellas con-
 citasse, atque alia multa, dum mare miscet ver-
 sibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit,
 ut parum abellet, quin nauim nobis euerteret,
 Tum

καὶ ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε
τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ
Χαρυβδεῖ, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὰν
ἔν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτε ὀλίγα γέν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπέ γάρ μοι·

Τίς γάρ εἶ ἐσὶ πάχιος ἀνὴρ, ἡὺς τε, μέγας τε,
Ἐξοχὸς ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ΕΡΜ. Μίλων ἔτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής.
ἐπικροτῆσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦ-
ρον ἀρξάμενος φέρει διὰ τῆς αἰθέρης μέσσω. ΧΑΡ.

Καὶ πόσω δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῇ, ἐπα-
γοῖεν, ἔς αὐτὸν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον
ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκηφίδιον, ὅποτεν
ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἀμαχωτάτης τῶν ἀντα-
γωνι-

Tum ille nausea correptus euomuit rhapsodia-
rum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi et
Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat
ex tanto vomitu paucula certe conseruare.

8. CHAR. At dic mihi, quaeso, quis hicce
crassissimus est vir, foris magnusque, qui emi-
net super alios homines capite, ac latis hume-
ris? MERC. Milon Crotonae oriundus, athleta:
plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum
ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto
iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi
Milonem haud multo post comprehensum im-
ponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte

γωνισῶν καταπαλαισθεῖς τῷ θανάτῳ, μηδὲ
 ζυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; καὶ τῷ αἰμώ-
 ζεται ἡμῖν· δηλαδή, μεμνημένος τῶν σεφάνων
 τέτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φροσιῖ,
 θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τῷ ταύρῳ φορᾷ. τί ἔν;
 οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθιγῆσθαι
 ποτε; E P M. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτῳ νῦν μνη-
 μονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; X A P. Ἐα
 τῷ τὸν ἔκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα,
 ὅπου τ' ἂν πλέῃ· μηδὲ ἐμπίδα, ἔχ' ὅπως ταῦ-
 ρον, ἔτι ἄρκεσθαι δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπέ, τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος
 ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; ἔχ' Ἑλλήν, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γέν-
 τῆς

adversariorum inuictissimo deiectus, ne quidem
 intelligens, quo pacto se supplantatum proster-
 nat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recor-
 datus coronarum istarum et plausus: nunc vero
 magnum spirat, dum omnes eum admirantur
 ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne ex-
 istimabimus sperare, se quandoque moriturum
 esse? M E R C. Qui fieri potest, mortis ut ille
 meminerit in tanto roboris vigore? C H A R.
 Mitte istum, qui non longe post risum nobis
 praebiturus est, quando nauigio meo vectabitur,
 quum ne culicem quidem, nedum taurum, su-
 stinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit vene-
 rabili forma vir praestans? non Graecus, ut vide-
 tur,

τῆς σολῆς. ΕΡΜ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Κάμ-
 βύσης, ὅς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων,
 νῦν Περσῶν ἤδη ἐπείχεσεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων
 ἐναγχος ἔτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεσή-
 σατο· καὶ νῦν ἐλασεῖντι ἐπὶ Λυδίας ἔοικεν, ὡς
 καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων. ΧΑΡ.
 Ὁ Κροῖσος δὲ πᾶς ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν; ΕΡΜ.
 Ἐκεῖσε ἀπέβλεψεν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν,
 τὴν τὸ τριπλὸν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖνα, καὶ
 τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυ-
 σῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγό-
 μενον; βέλει ἀκέσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγῃ-
 σι; ΧΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΚΡΟΙ.

tur, quantum e vestitu quidem apparet. MERC.
 Cyrus, Charon, Cambyse filius, qui impe-
 rium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad
 Persas transtulit: Assyrios, idem hicce nuper
 devicit, suamque in potestatem Babylonem red-
 egit: nunc nihil prius existimes, quam expe-
 ditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croe-
 so subactō, potiatur omnium. C H A R. Croe-
 sus autem ubi tandem et ille est? M E R C.
 Eo respice ad magnam illam arcem, triplici
 muro munitam: Sardes istae sunt: ipsumque
 iam Croesum conspicias in aureo lecto sedentem,
 cumque Solone Atheniensi confabulantem: vin-
 auscultemus, quidnam dicant? C H A R. Lu-
 bentissime quidem.

Ο 5

ΙΟ. CROES.

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν
 πλεῖστον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εἰδὲν ἀγεννὲς, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, εὐαίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγῶμαι
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔτος, τὰς
 ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντες εἰλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρῃ πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐσώ· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hōspes Atheniensis (nam vi-
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarūque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHA R.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedecet. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitis-
 se, illos inquam sacerdotis filios. CHA R.
 Argiuae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκείνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δέ, κάθαρμα, ἂ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέ τι οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλυψα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἔκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνας ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρει; ΕΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χερσαῖς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν.

illi serant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem oppetit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem peruenieris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censes de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt? MERQ. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

ΚΡΟΙ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ με τὸν
 πλεῖστον, καὶ τὰς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος
 χρυσὸς ἐστὶν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν,
 εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐ-
 δαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων
 εἶρει; ΕΡΜ. Θάρρει· ἀδὲν ἀγενεὺς, ὦ Χάρων.
 ΣΟΛ. ὦ Κροῖσσε, εὐαίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες·
 ἐγὼ δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγάμα
 εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τὰς τῆς ἱερείας παῖ-
 δας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν ἔτος, τὰς
 ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑπο-
 δύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπῆνης ἄχρι πρὸς τὸ
 ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐξω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα
 ἐκεῖνοι

10. CROES. Hospes Atheniensis (nam vi-
 disti diuitias meas, et thesauros, quantumque
 nobis sit rudis auri, ceterarumque rerum lau-
 tissimum apparatus) dic mihi, quem ducas
 omnium hominum felicissimum esse. CHAR.
 Quid ergo Solon respondebit? MERC. Hac
 de re securus esto: nihil, Charon, quod ani-
 mum magnum dedecet. SOL. Croese, pau-
 ci felices: eorum autem, quos ego noui,
 Cleobin et Bitonem statuo felicissimos extitisse,
 illos inquam sacerdotis filios. CHAR.
 Argiuae nempe inquit, qui vna nuper ad-
 modum sunt mortui, postquam matrem iu-
 go succedentes traxissent in carpento vsque
 ad templum. CROES. Sit ita: primas
 illi

ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάταρμα, ἔσσι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἥν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκη τῷ βίῃ· Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἐλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑΡ. Κάλυψα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν ἔκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ προφθεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνας ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἥ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕἲΡΜ. Πλίνθας τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν,

illi serant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Atheniensis, qui et bene vixit, et pro patria mortem appetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix? SOL. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem peruenieris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, et vitae ad metam usque feliciter peractae. CHAR. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam.

II. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt? MERQ. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem

χρησίων, ὅφ' ὧν καὶ ἀπολείπεται μικρὸν ὕπερον
 Φιδεύαντις δὲ αὐτῇ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο
 γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποσίλβει;
 τὸ ὑπωχρον 8) μετ' ἐρυθρίματος; νῦν γὰρ πρῶ-
 τόν εἶδον, ἀκλῶν αἰεὶ. ΕΡΜ. Ἐκεῖνος, ὦ Χά-
 ρων, τὸ ἀσίδιμον χρῶμα, καὶ περιμάχχτον.
 ΧΑΡ. Καὶ μὲν εἶχ' ἐρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ
 πρόσσεσιν, εἰ μὴ ἄρα τῆτο μόνον, ὅτι βαρύνει-
 ται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα
 ὅτι πόλεμοι διὰ τῆτο, καὶ ἐπιβλαῖ, καὶ λη-
 στρίαι,

dem oraculorum; per quae etiam pessumbit
 breui post tempore: est autem vatibus vir de-
 ditus ~~supra~~ modum. CHA R. Illud nimirum
 splendidum est aurum, quod resulget subpalli-
 duum quiddam rubore tinctum, nunc enim pri-
 mum vidi, quod semper audio praedicari. MERC.
 Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen,
 et magnis omnium contentioneibus expetitum.
 CHA R. Equidem nullus video, quid boni ipsi
 adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant,
 eo grauentur. M E R C. Nescis enim, quot
 propterea bella existant, et insidiae, latroci-
 nia,

8) Ὑπωχρον] Infra vocat ὡχρὸν καὶ βαρὺ
 κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non pla-
 ne pallidus, sed luteus et flauescens intel-
 ligi debet, auro Graeci tribuunt. Eundem
 habet usum χλωρὸς, sic ut ab ὡχρὸς saepe
 minimum discrepet. Hemst.

θήρια, καὶ ἐπισκευαί, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμοί,
καὶ πλῆς μακρῆς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;
ΧΑΡ. Διὰ τῆτο, ὦ Ἑρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ
χαλκῷ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ἱερ-
λόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκ-
σε ἐκλέγων 9). ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς
μὲν πολὺς· ὥς ἐπ' αὐτῷ σπυρδαίεται ὑπ' αὐτῶν·
τῆτόν δὲ ὀλίγον ἐκ πολλῷ τῷ βάθους οἱ μεταλ-
λεύοντες ἀνερύττεσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς
καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μέλιβδος, καὶ τὰλλα·
ΧΑΡ.

nia, periuria, caedes, vincula, navigatio lon-
ginqua, mercaturae; seruitutes denique. CHAR:
Oh istud, Mercuri, quod non multum ab aere
dissert? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis,
a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane;
sed aes quidem abundat; eamque ob rem non val-
de magno studio expetitur ab ipsis: verum illud
aurum ex profundis terrae visceribus metalli so-
lores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra
oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.
CHAR.

9. [Ἑκλέγων] Vsus est verbo proprio in co-
gendis colligendisque vectigalibus et pen-
sionibus: quare de publicanis est frequens
ἐκλέγειν. Φόρος vel τέλος. Hinc ἐκλεγεῖς
non solum apud Athenienses οἱ ἐκλεγοντες
καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δή-
μοσιω. Hensl.

ΧΑΡ. Δεῖν τῆς ἰσχύος τῶν ἀνδρῶν τῶν
ἀδελφῶν, εἰ τινέστις ἔσται ἑστὴν ὄχλῳ
καὶ βαρύνει κτήματα. ΕΡΜ. Ἄν' εἰ Σόλων
γὰρ ἔστις, ὃ Χάρων, ἔσται κατὰ Φαίηται, ὡς
ἔρεξ' ἀπ' ἐλπίδος γὰρ τὸ ἔκρινε, καὶ τὰς μετὰ
λαοὺς τὸ βαρύνει· καὶ, μὲν ἔκρινε, ἔσται
τι βόλεται κατὰ ἐπικύματα εἶ.

ΣΟΛ. Εἰτέ μοι, ὃ Κροῖε, μὲν γὰρ τί δεῖ
εἶναι τῶν πλούσιων τέτοιον τὸ Πύθιον; ΚΡΟΙ.
Νῆ Δι'· εἰ γὰρ ἔστι κατὰ τὸν Διὸς θεῶν ἀνδρῶν
μα εἶναι τέτοιον. ΣΟΛ. Οὐδέ τι μακάριον εἶναι
τὸν θεὸν ἀφ' ἀφαιρῆσαι, εἰ κτήματα ὃν τὰς ἀλ-
λας καὶ πλούσιους γένουσι; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ εἰ;
ΣΟΛ.

CHARR. Incredibilem quandam narris homi-
nom dementiam, qui tanto amore capiuntur rei
palidiae et ponderosae. MERC. At Solon
quidem ille, Charon, eius amore duci non vi-
detur, uti vides: deridet enim Croesum, et
inhabundam barbari glorificationem. Verum, ni
fallor, ex illo quaerere quidpiam vult: auscul-
temus ergo.

12 SOL. Dic mihi, Croese, nunciam pu-
ras opus habere literibus istis Pythium? CROES.
Ita per Iovem: non enim est illi Delphicus do-
narium tale vilius dedicatum. SOL. Ergo
beatum arbitrare te Apollinem esse reditu-
rum, si possideat in ceteris etiam laeues
aureos? CROES. Quidam potem? SOL.
Magnum

• ΣΟΛ. Πολλὰ μοι λήγεις, ὦ Κροῖσε, περὶ αὐτὸ ἐν τῷ ἔρανό, εἰ ἐκ Λυδίας μεταξέλλεσθαι τὸ χρυσίον δείξει αὐτὰς, ἣν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πᾶς γὰρ τοσούτος αὐτὸ γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῶν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σιδηρὸς δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῷ ξερῷ τίνος ἄρα ἐνδεὲς ἐστὶ. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σιδηρὸς χρυσίῳ; ΣΟΛ. Ἦν ἀπεκρίνη μεδὲν ἀγχιπυλῶν, μάθεις ἔν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερην ἀμείνως εἰ σώζοντες τινὰς, ἢ εἰ σαζόμενοι πρόβ' αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σαζοῦντες διγλαδί. ΣΟΛ. Ἄρ' ἐν, ἣν Κύρως, ὡς λογιζοῖσσι τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσῶς μαχαίρας

Magnam mihi narras, Croese, pauperiorem in coelo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum. si deliderant. CROES. Vbinam tanta sit auri copia, quanta apud nos? SOL. Quaesito te, ferrumne etiam nascitur in Lydia? CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo praestet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, dicere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Vtrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab his servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses

χαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκῆς τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τέτοιον παρσκευάσαιο, εἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος... ΚΡΟΙ. Εὐφήμει 10), ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν ἐν ἔτῳ ταῦτα· φαίνη δ' ἐν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκ ἔν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθας ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐτῆς ἀνακαλεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδηρὰ ἐκεῖνός γε δεήσεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτήμα,

enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Di meliora, mi homo.. SOL. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; ac tu siue aes, siue aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando,

10. Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, et procul a se facessere iubent; in qua ne ipsum quidem illud ἀνθρώπου incassum ponitur. Henist.

κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράν-
νῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν
χρυσοποιῶν II). ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μὲ τῷ πλέ-
τῳ προσπολεμεῖς, καὶ Φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν
παρρησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλ-
λὰ

quando, ac praedam facilem cedat dedicaueris,
Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Del-
phis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius
certe parum curat tuos aurifices. CROES. Sem-
per tu meis diuitiis bellum indicis, et inuides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon,
loquendi istam libertatem, verosque sermones:
quin

II. Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seniore χρυ-
σοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, siue
χρυσοποιία, compertum habeo: verum vt
Latini *aurifices*, sic pari potestate Græcos
vsurpasse χρυσοποιεῖς, mihi nondum li-
quet: certe *aurifex* in optimis Glossis red-
ditur χρυσοχόος, non, quod propius ad
Latinae vocis rationem accederet, χρυσο-
ποιός. *Budaëus* etiam, teste *Stephano*, non
alia, quam vnius *Luciani*, auctoritate id
verbi munire potuit. Idcirco animus in-
clinat, vt credam scripsisse Nostrum χρυσο-
χόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis
admodum est familiare. Inde aurificum
officinae χρυσοχοεῖα, vel, vt saepe scri-
buntur, χρυσοχοῖα. Hemst.

τὰ ξένην αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρῶτον, πέντε αὐτῶν
 ποῖ ἐγὼ ὑποπτήσσω, τὸ δὲ περισσέμεν 12)
 εὐδὲς ἔστιν. μανίεται δ' ἐν μικρῷ ὄρε
 ἔστιν τῆ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δὴ ἀλλοτρίᾳ ἐπὶ
 τῇ πυρὶν ὑπὸ τῶ Κῦρε ἀντιπρῶτον ἴσως ἴδῃ
 τῆς Κλωθῆς πρῶτον ἀντιπρῶτον τῶ εὐδὲς
 ἐπικαλεσμένη. ἐκ τῆς καὶ ταῦτ' ἐγγράπτῳ
 Κροῖστος μὲν ἀλλοτρίᾳ ὑπὸ Κῦρε, Κῦρεν δὲ αὐτὸν
 ὑπ' ἐκείνῳ τῆς Μασσαγετιδος ἀποδανῆν. ὅρα
 τῇ Σουσίῳ, τῇ ἐπὶ τῇ ἰσπῶ τῇ λευκῇ ἐξ
 τῇ ἀλλοτρίᾳ.

quo res ipsi videtur plane inusitata pauper homo,
 qui nullo metu se submittat, animique cogitata li-
 bere proferat. Verum in memoriam non diu post
 redibit Solonis, quam tempus aderit, ut capias
 in regem Cyri iussu imponatur. Etenim audiui
 ex Clothone nuper praelegente, quae cuique
 forent fato decreta: in quibus et haec erant con-
 signata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum au-
 tem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse:
 viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo
 inue-

12. Τὸ περισσέμεν] Saepe quae ex prae-
 senti rerum statu cogitationes nobis orian-
 tur, περισσέμεν τῇ ψυχῇ et simpliciter
 περισσέμεν, obui fieri animo, menti esse
 praesto, dici solent. Hinc τὸ παραστῆναι et
 τὸ περισσέμεν, quod subito menti occurrat,
 e-te nata cogitatio. Hemst.

λαύνουσαν; ΧΑΡ. Νῆ Δία. ΕΡΜ. Τώμυρις
 ἐκείνη ἐστίν· καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀπτεμῶσα τῷ
 Κύρῳ αὕτη ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος·
 ὅρως δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμ-
 βύσης ἐκεῖνος ἐστίν. ἔτος βασιλεύσει μετὰ τὸν
 πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ
 Αἰθιοπία, πότε τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται,
 ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν. ΧΑΡ. ὦ πῶλ' ἔ-
 λωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτὸς προσβλέψῃεν
 ἔτιος ὑπερφρονῆντας πῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πι-
 στεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ἔτος μὲν εὐχμαλὴτος
 ἔσται, ἔτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐκ ἀσκέος αἵματος;
 Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, οἷ τὴν πορ-
 φυρᾶν ἐφεσρίδα ἐμπέπορπημένος, ὃ τὸ διαδῆ-
 ρμα,

inuēdam. CHA R. Ita sane. MERC. Illa
 Tomyris est, quae caput Cyri præciliū in
 vitrem intulit plenum sanguinis. Viden etiam
 filium Cyri iuuenem? ille Cambyses est, re-
 gnabitque post patrem: is rebus undique
 male gestis in Libya, et Aethiopia, tandem
 mente captus interibit, postquam occiderit Apin.
 CHA R. O multam ridendi materiam: at nunc
 quis eos adspicere sustineat tanto fastu elatos?
 aut quis in animum inducat, paulo post hunc
 fore captiuum, illum caput habiturum in vitre
 sanguinis?

14. Verum quis ille est, Mercuri, qui pur-
 pureum amiculum fibula substrictum gerit, dia-
 dema.

μα, ὦ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι,
τὸν ἰχθῦν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ· βα-
σιλεὺς δὲ τίς εὐχεται εἶναι; E P M. Εὐγε πα-
ρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν
Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι·
ἀτὰρ καὶ ἔτος αὐτὸς, ὑπὸ τῷ παρεσῶτος οἰκέ-
τε Μαιανδρίᾳ προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατραπῇ,
ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐ-
δαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γὰρ
τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. X A P. Εὐγε, ὦ
Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτὰς, ὦ βελτίστη
καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπι-
ζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τούτῳ δὲ
ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότε-
ρον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε
γνωρί-

demate reuinctus, cui annulum coquus porri-
git pisce dissecito, in insula circumflua? regem
pläne videtur prae se ferre. M E R C. Belle
versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim
Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui
se omni ex parte felicem esse putat: verum hic
ipse ab adstante familiari seruo Maeandrio prodi-
tus Oroetae Satrapae in crucem agetur miser, eie-
ctus fortunae omnibus in puncto temporis: ete-
nim haec quoque ex Clotho percepi. C H A R.
Euge, Clotho, fortiter et ipsos, optima, et capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homi-
nes esse: interea in altum tollantur, quippe ab
excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ride-
bo sin-

γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ,
μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χερ-
σὴν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τέτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ
πληθύν, ὧ Χάρων, ἑρᾶς, τὰς πλέοντας αὐ-
τῶν, τὰς πολεμῆντας. τὰς δικαζομένους, τὰς
γεωργῶντας, τὰς δανείζοντας, τὰς προσαιτῶν-
τας; ΧΑΡ. Ὅρῳ ποικίλην τίνα τύρβην, καὶ
μεσὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν
ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι
κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι
δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγχι, καὶ φέρουσι
τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτὰς ἐκ
τ' ἀφα-

bo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec
purpuream vestem, neque tiaram, nec orna-
tum aureum secum ferentes.

15. MER C. Et illorum quidem, quos dixi,
talis erit fors: multitudinem autem, Charon,
istam vides, nauigantes, bellantes, in iudiciis
versantes, agros colentes, foenus exercentes,
stipem petentes. CH A R. Equidem video va-
riam quandam turbam, plenamque trepidi tu-
multus vitam; quin et vrbes eorum per similes
aluearibus, in quibus vnusquisque proprium
quemdam aculeum habet, proximumque pun-
git; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt
feruntque inbecilliores. Quod autem circum-

P 3,

volat

τ' ἀφανῆς ἄτης ὄχλος τίνες εἰσὶν; E.P.M. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δαίματα, καὶ ἄνοια, καὶ ἡδονή, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ὀργή, καὶ μίσος, καὶ τὰ τοιαῦτα. τῶν δὲ ἡ ἀγνοία μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεται γέ, νῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, εἰδότε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρέμεναι, ὅπῃ ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεληγότας αὐτὰς ἀπολιπῆσαι, ἔπειτα καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τῷ ὕδατος.

Ἦν

volat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt? M.E.R.C. Spes, Charon, et metus, et amentiae, voluptates, auaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem, infra ipsis adest inmixta, in eademque velut ciuitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia, perplexa haesitatio, et auaritia: sed metus et spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam et pauentem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, auolant repente, hiantesque destitunt; quod ipsum et Tantalus vides accidere apud interos ab aqua fugiente.

16. Quod

Ἦν δ' αἰετίσης, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπι-
κλωθέσας ἐκάσῳ τὸν ἀτρακτὸν, ἀφ' ἧς ἡρτῆ-
σθαι ξυμβέβηκεν ἀπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
ὅρας καθάπερ ἀράχνηά τινα καταβαίνοντα, ἐφ'
ἐκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ
λεπτὸν ἐκάσῳ νῆμα ἐπιπέπλεγμένον γὰρ τὰ πολ-
λὰ, τῷτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ.
Εἰκότως, ὦ-πορθημεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν,
ὑπὸ τέττε Φοιεύθηναι· τέττω δὲ, ὑπ' ἄλλου·
καὶ κληρονομῆσαί γε τῷτον μὲν ἐκείνῳ, ὅττι ἂν
ἢ μικρότερον· τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τέττε·
τοιόνδε γὰρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. ὅρας δ' ἐν
ἀπὸ λεπτῶν κρεμαμέναις ἀπαντας; καὶ ἔτος μὲν
ἐνκοσπασθεῖς ἄνω μστεώρος ἐστὶ, καὶ μετὰ μι-
κρόν

16. Quod si aciem intenderis; conspicias et-
iam Parcas Stamina singulis versato deducentes
fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex
tenuibus filis: videntur quasi araneorum fila
quaedam in singulos a fulis demissa? CHAR.
Cerno tenuissimum unicuique licium additum
inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.
MER C. Et iure quidem, portitor: nam illi fata-
le est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic
vero, ut haereditatem adeat eius, cuius breuius
sit filum: isti contra, ut illius: tale enim quid-
dam mutui inplexus significat. Perspicias tamen
a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
adtractus sublimis apparet; at paulo post prae-
cipitae

κρῖν καταπεσών, ἀπερῶχθέντος τῆ λήτῃ, ἐπει-
δὲν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγα τὸν
ψόφος ἐργάζεται. ἔτις δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς
αἰωρέμετος, ἢ καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται,
μόγῃς καὶ τοῖς γείτοσι· ἐξακροθέντος τῆ πτώ-
ματος. ΧΑΡ. Παρηέλθω ταῦτα, ὦ Ἐριῦ.

ΕΡΜ. Καὶ μὲν ἔδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν
ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ κατὰχέλασα, ὦ Χάρων· καὶ
μάλιστα αἱ ἔχον σπεδὰ αὐτῶν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ τῶν ἐλπίδων εἶχεσθαι, ἀταρπάζεις γηγομέ-
τες ὑπὸ τῆ βελτίστῃ θανάτῃ. ἀγγελοι δὲ αὐ-
τῷ, καὶ ὑπνρέται μάλ᾽ ἀλλοί, ὡς ἐρᾶς, ῥήπια-
λοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόρα, καὶ περιπτειμο-
νία, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια καὶ κώνεια, καὶ·
δικα-

cipitatus abrupto lino, quando non amplius one-
ri sustinendo sufficiet, magnum edet sonitum:
hic autem paululum modo a terra levatus et-
iamsi ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiat. CHA R.
Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. M E R C. Imo vero ne verbis quidem con-
sequi possis, prout dignum est, quanto sint risu
excipienda, Charon: maxime si species eorum
contentissima studia, et quod inter medias spes
intereant correpti ab optima Morte. Eius autem
sunt nuncii ministrique valde multi, ut vides,
frigora febrium et ardores, tabes, pulmonum
adfectus, gladii, latrocinia, cicutaе poriones,
indices,

δικασαί, καὶ τύραννοι· καὶ τέτων ἔδεν ὅλως αὐτὰς εἰσέρχεται, ἐς' ἃν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ἔττοτοϊ, καὶ αἶ αἶ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόον, ὅτι θνητοὶ τὲ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τέτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἐνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφείντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέσερον, καὶ ἥττον ἡνιῶντο ἀποθάνοντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παρῆσιν, ἐπειδὴν ἐπισὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτᾷ πρὸς τὴν ἀγωγὴν, ἔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκείνος ὁ τὴν οἰκίαν σπεδῇ

iudices, tyranni: horum ipsis nihil in mentem plane subit, dum felices agunt; simulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent sane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo quum se sperent vsuros esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaueritque et duxerit vinculis inpeditos febris tabisue, indignantur se abduci, ut qui nondum expectauerant fore, ut inde auellerentur. Quid enim uero non faciat iste, qui

σπερδὴ οἰκοδομώμενος, καὶ τὰς ἐργάτας ἐπι-
σπέρχων, εἰ μάθῃ, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐ-
τῷ· ὁ δὲ, ἄσπι· ἐπιθείς τὸν ὄροφον, ἀπίσι,
τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς;
αὐτὸς μὲν δὲ δειπνήσας ἀθλῖος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος
μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐ-
τῷ ἢ γυνῇ; καὶ Φίλῃς διὰ τῆτο ἐσιῶν, καὶ τῆ-
νομα τῆ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἡπίσάτο, ὥς
ἐπτέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν
σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ
αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχῶντ' ἐπὶ τῷ παιδί
ἐκεῖνον ὄρῃ, τὸν τῆ ἀθλητῆ πατέρα τῆ Ὀλυμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκρομί-
ζοντα τὸ παιδίον, ἔχ' ὄρῃ; ἔδὲ οἶδεν ἀφ' οἴας
αὐτῷ

qui domum gnauiter aedificat, operariosque
vrget, si didicerit, hanc quidem esse tibi finien-
dam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum,
haeredique relicturum, ut ea domo fruatur, in
qua ne semel quidem ipse miser coenauerit.
Ille porro; qui gaudet, quod masculum in-
fantem vxor sibi pepererit, ideoque amicos
prolixè accipit nomina! celebrans, si sciret
septennem puerum esse obiturum, num tibi
videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum
in causa est, quod illum felicem filii sorte con-
templetur, athletæ patrem Olympico certami-
ne victoris; sed vicinum, qui exequias it infan-
ti; non cernit, neque nouit, a quo stamine
pepen-

αὐτῶν κρήνης ἐκρέματο· τὰς μὲν γὰρ περὶ τῶν
ὄρων διαφερομένους ὄρεας; ὅσοι εἰσὶ, καὶ τὰς
ξυναγείροντας τὰ γρήματα; εἶτα, πρὶν ἀπο-
λαύσαι αὐτῶν καλῶν ὡς ὧν· εἶπον ἐπιόν-
των ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν·

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυ-
τὸν ἐγὼ εἰνοῶ; τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον,
ἢ τί ἐκείνῳ ἔστιν, ἃ σέρμενοι ἀγανακτῶσιν. ΕΡΜ.
Ἦν γὰρ τὰς βασιλέας ἰδὼ τις αὐτῶν, οἵπερ εὖ-
δαιμονέστατοι εἶναι δοκῶσιν, ἔξω τῷ ἀβεβήκῳ,
καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλῃ τῆς τύχης, πλείω τῶν
ἡδῶν τὰ ἀνίαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς· φό-
βος, καὶ ταρχαῖς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβελῆς,
καὶ ὄργαι, καὶ κολακείας· τέτοις γὰρ ἅπαντες
ζύνει-

perpenderit. Iam de finibus litigantium vides
quantus sit numerus; item eorum, qui coacer-
vant pecunias, tum, antequam frui liceat, ci-
tantur ab iis, quos modo dixi imminentibus
nunciis et ministris.

18. CHAR. Haec omnia video, et apud
animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in
cursu vitae, quidue sit illud, quo privati indi-
gnantur. MER. Porro si quis reges eorum
intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter
instabilem eorum atque ancipitem fortunam,
multo plura tenebrosis ingrata inveniet ipsis ad-
esse, timores, perturbaciones, ludia, insidias,
iras, adulationes. in his enim malis omnes
versan-

ξύνεισιν. ἐὼ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ
ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα κύτῳν· ὅπερ δὲ τὰ
τάτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν
ιδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γὰρ σοι, ὦ Ἐρμῇ, εἰπεῖν, ὅ
τινι εἰοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ
βίος ἅπας κύτῳν. ἤδη ποτὲ πομπόλυγος 13)
ἐν ὕδατι ἐθέσσω ὑπὸ κρηνῶ τινι καταρράττοντι
ἀνίσταμέναις; τὰς Φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν
ξυναγεί-

versantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones,
quae scilicet in eos aequali iure atque in alios
quosuis imperium exercent. Nunc ubi regum isto-
rum conditio misera est atque aerumnosa, ex-
pugnare commodum, qualis privatorum sit hominum.

19. CHA R. Atenim exponere tibi volo, Mer-
curi, cuinam rei similes mihi visi fuerint homi-
nes, eorumque uniuersa vita. Tu sane bullas ali-
quando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam in-
flatas,

13. Πομπόλυγος] *Homo bulla* : eoque magis
senex, inquit Varro de R. R. I. c. 1. an-
num agens octogesimum. Πομπόλυξ au-
tem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ
ὑδατι ἐπανίστασις, definiente Arati Schol.
ad Δισκ. v. 248. Vide Hesych. qui praeter-
ea docet, ἐπὶ τῶν διακενῆς Φυσιωμένων λέ-
γεσθαι τὴν λέξιν. Hentst.

ἁναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τείνουν αἱ μὲν τι-
νες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβη-
σαν 14)· αἰὸ' ἐπὶ πλῆθον διαρκέσι· καὶ προσ-
χωρεσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὐταὶ ὑπερφυσώ-
μεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἴτα μέντοι
καὶ κεῖναι πάντως ἐξερέαγησάν ποτε· ἔ γὰρ οἶόν
τε ἄλλως γενέσθαι. τῆτό ἐσιν ὁ ἀνθρώπων
βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι,
οἱ μὲν μεῖζες, οἱ δ' ἐλάττερες· καὶ οἱ μὲν ὀλιγο-
χρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ
δὲ ἅμα τῷ ξυσῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν
ἀπορέαγῃναι ἀναγκαῖον. ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον
σὺ

flatas, unde cogitur spuma: earum quaedam
parvae, quae statim disruptae solent extinguī;
aliae diutius perdurant, accedentibusque aliis
mirifice inflatae maximum in tumorem excre-
scunt: nec tamen et ipsae non tandem ruptae di-
labuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum
est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intum-
uerunt, hi maiores, illi minores: et nonnulli
quidem brevissimi temporis habent et cito pereun-
tem inflationem: alii simul atque coaluerint de-
ficiunt: veruntamen omnibus bullae modo ru-
ptis interire necesse est. M E R C. Nulla quidem
parte

14. 'Απέσβησαν] Id est ἀποσβῆναι εἰώθασιν.
Hemst.

τὸ τῶν Οὐρῶν εἰκασας, ὦ Χάρων, ὅς Φύλλοις
 τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. *καὶ τὸν Χάρων*
 ΧΑΡ. Καὶ τοιαῦται οὐτεσ, ὦ Ἑρμῆ, ὅρῳσ οἶα
 ποιεῖσι, ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων
 ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐ-
 τὰς δέηται, ἔχοντες ὄβριον ἔχοντας, ἔχειν παρ'
 ἡμῶν. βέλει ἐν, ἐπεὶ περ, ἐφ' ὑψηλῶ ἐστὺν,
 ἀναβόσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέ-
 χεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰ-
 τὸν θάνατον πρό, ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων,
 ὦ ματαίοι, τί ἐσπεύδατε περὶ ταῦτα; παύ-
 σασθαι κάμνοντες; ἃ γὰρ ἐς αἰὲ βιώσεσθε, ἃ
 δὲ τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίων ἐσιν, ἃ δ' ἂν
 ἀπα-

parte deteriore; Charon, *comparationem in-*
stituit, quam Homerus, qui cum foliis genus
 hominum confert.

20. CHA R. Eiusmodi quum sint, Mercuri,
 vides qualia designent, quamque ambitiosa con-
 tentione inter se de magistratibus, honoribus et
 possessionibus decertent; quibus tamen omnibus
 relictis non effugient, quin haud plus vno obolo
 habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam
 in alto sumus, quanta potero maxima voce ex-
 clamem, adhorterque eos, ut abstineant se a va-
 nis laboribus, eoque modo viuant, ut semper
 mortem sibi ante oculos habeant positam, sic
 eos compellans: Inepri, quid, studium istis in
 rebus abutimini? desinite fatigari, non enim
 in per-

ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ζὺν αὐτῷ ἀποθανόντι· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν χρυσὸν εἶχεσθαι τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἄγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότητας αὐτῶν ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπικράτους βουλεύσεως αὐτοῖς, ἢ κ' ἂν εἴει οὐ γὰρ ὥφειλε γίνεσθαι τὸν βίον, καὶ σωφρονεσέμεν ἂν γινέσθαι παρὰ πᾶσι;

ΕΡΜ. Ω μακάριε, ἐκ εἶσθαι, ὅπως αὐτὰς ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη διαπεθερίκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ ἐτι διανοίγῃσθαι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσάτω κηρῷ ἐβύσαν αὐτὰς οἶόν περ' Οδυσσεύς τὰς ἐταίρους ἔδρασεν ὅτι τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν ἂν ἂν εἰκῆνοί δυνήθεεν ἀκᾶσαι, ὡς αὐτοῖς;

in perpetuum vivetis: nihil eorum, quae in terris maximi sunt, sempiternum est: nihil inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem necesse est nudum abire; domum verò, agrum, quicquid est auri aliorum ex aliis esse; et mutare dominos. Haec atque eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus eosque multo fere prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, nescis: quam ipsos ignorantia, et fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures: tanta cerae copia eas obstruxerunt, quemadmodum Ulysses fecit sociis metuens ne Sirenas auscultarent. Quae ergo spes est, illi ut audire possint,

ἦν καὶ σὺ κεκρυφώς διαῤῥαχῆς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τῆτο ἐνταῦθα ἡ ἀγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἄλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παρὰδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίνοντες, ὅξυ δεδουρότεες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷα ἐσιν. ΧΑΡ. Οὐκ ἔν ἐκεῖνοις γὰρ ἐμβόησαιμεν; ΕΡΜ. Περιστὸν τῆτο λέγειν πρὸς αὐτὰς, ἃ ἴδασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπᾶσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγισμένων, καὶ ἑδαμῇ ἑδαμῶς ἀφίσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλαί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τῆ βίης; καὶ γὰρ μισθύνονται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γενναῖα· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ.

fini, etiam si tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe potest, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes secuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res humanas plane singulari. CHA R. Quin illis igitur inclamo. MER C. Supernacuum fuerit, ad eos si dicas, quae nouerunt: vident ut seducti a vulgo hominum derident quicquid agitur, nulla-que ex parte probant: imo vero non obscure patrefaciunt, se auferere iam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio sint, dum redarguunt istorum inscitias. CHA R. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri.

Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἰκανοὶ καὶ ἔτοι· ἀλλὰ κατίω-
μεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἐν ἔτι ἐπόθην εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῇ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πε-
ποιηκῶς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα
κατορύττεσι, θεάσασθαι 15). ΕΡΜ. Ἡρία,
ὦ Χάρων, καὶ τύμβες, καὶ τάφους καλᾷσι τὰ
τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ
χώμα-

ri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed iam descen-
damus.

22. CHAR. Vnum est adhuc, quod deside-
rem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus
numeris res mihi humanas demonstrandi bene-
ficiū absolueris; scilicet conditoria cadauerum,
ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumen-
ta, Charon, tumulos, et sepulcra vocant, istius-
modi conditoria. Ceterum, qui ante vrbes sunt,
agge-

15. Θεάσασθαι] Cursus orationis paululum
impeditus; repetendum ex prioribus ἐπό-
θην θεάσασθαι· tum cape, quasi hunc
ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθή-
κας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττεσι. Quo-
niam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων
Charon, tanquam ignarus, quibus propriis
vocalis insigniantur, commemorat, id-
circo non noluit Mercurius varias tumulo-
rum apud Graecos appellationes obiter so-
dalem optimum docere. Hemst.

Q

χώματα ὀρέας, καὶ τὰς σήλας, καὶ πύραμίδας;
 ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλά-
 κιά ἐσι. ΧΑΡ. Τί ἔν ἐκεῖνοι σεφανεῖσι τὰς
 λίθους, καὶ χρίσσι μύρω; εἰ δὲ καὶ πυρὰν ἠ-
 ταντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βύθρον τιὰ
 ὀρύξαντες, καίεσσι 16) τε ταυτὶ τὰ πολυτε-
 λῇ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ με-
 λίκρατον, ὡς γέν εἰκάσαι, ἐγγέσσιν; ΕΡΜ.
 Οὐκ οἶδα, ὦ πορθύμεϋ, τί ταῦτα πρὸς τὰς ἐν
 ᾧδ᾽ πεπιτεύκασι δ' ἔν τὰς ψυχὰς ἀναπεμ-
 πομένους

aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque
 et pyramides? ista omnia loci sunt mortuis re-
 cipiendis, seruandisque cadaueribus. CHA R.
 Quid autem illi coronant lapides, et perun-
 gunt vnguento? quidam etiam rogo prae tumulis
 extructo, et scrobe quadam effossa comburant sum-
 tuosas istas coenas, atque in foueas vinum mul-
 sumque, quantum coniectare licet, inuergunt.
 MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad
 eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis
 esse persuasum scio, animas sursum emissas ab
 inferis

16. Καίεσι] Coenam feralem, quae cum
 corpore simul in rogam ingesta cremari so-
 lebat, intelligere videtur propterea, quia
 mox ait, animas sursum emissas, quatenus
 liceret, δεῖπνεῖν τῆς κνίσσαν καὶ τὸν καπ-
 νόν. Hemst.

πομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶον τε περι-
πετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πί-
νειν δὲ ἀπὸ τῆς βόθρου τὸ μελίχρατον. ΧΑΡ.
Ἐκείνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία
ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦ-
τα, ὅσημέραι κατὰγοντι αὐτὰς. οἶσθ' ἔν; εἰ
δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γε-
νόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὧ Ἑρμῇ,
ἐπασχον, ἔκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ
κατὰγειν μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ αὐθις ἀνάγειν
πιομένους. ὧ μάταιοι τῆς ἀνυσίας, ἔκ εἰδότες
ἡλικίαις ἔργοις διακένριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ
ζώντων πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῶν ἐσι·
καὶ ὅτι

Κάτ-

inferis coenare, qua licet, circumuolitantes ni-
dorem et fumum, atque haurire de scrobo mul-
sum. CHA R. Illi ut adhuc bibant, edantue,
quorum crania sunt aridissima? ridiculus enim-
vero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis
eos: tu nimirum optime nosti, possintne remea-
re, ubi semel terram subierunt. Illud enim uerb
mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane ri-
su dignum accideret, si oporteret non deducere
solum ad inferos, sed insuper eos iterum reducere
potaturos. Vah dementiam! inanissimi mortales,
qui nescitis, quam longinquo finium interual-
lo discreta sint mortuorum viventiumque nego-
cia, qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec,
Q 2 mor-

Κάτθαν' ἑμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλ-
λαχε τύμβῳ,

Ἐν δ' ἰῆ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.

Πᾶντες δ' εἰσὶν ἑμῶς νεκρῶν ἀμεινὰ κάρηνα,
Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λει-
μῶνα.

ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον
ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω
σοι δεῖξαι τὸν τῷ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν
ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊ-
κόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοι-
τείῳ. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τά-
φοι. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξέν μοι,
ὥς κα-

mortuum esse simili modo et qui tumulo careat,
et qui sepulcrum fuerit sortitus; uno eodem-
que honoris esse gradu Irum, regemque Aga-
memnonem; Thersitae parem Thetidis filium
pulcra coma conspicuae: omnes namque perin-
de vmbrarum sunt infirmae caluariae, nudi ari-
dique per florentem asphodelo campum.

23. ΜΕΡC. Hercules, quam large nobis
Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me
commonefecisti, volo tibi monstrare Achillis se-
pulcrum: viden mari prope adiacens? Sigeum
est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax
in Rhoeteo. CHAR. Non ingentia sunt, Mercuri,
monumenta. Nunc vrbes insignes monstra mihi,
quas

ἀς κατὼ ἀχέομεν· τὴν Νῆνον τὴν Σαρδαιναπάλει, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημα διαπορθμεύσας ἐκείθει, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλεῖσαι, μηδὲ διαψύξαι. 17) τὸ σκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῆνος μὲν, ὃ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ ἐδὲν ἵχνος ἐστὶ λοιπὸν αὐτῆς· ἐὸ' ἂν εἴπῃς ὅπως πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη.

quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde meminisse me traiecissem, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham. MERC. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi.

Q 3

Baby-

17. Διαψύξαι] Apud Graecos ἀναψύχειν et διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aërae, soli exponere: quae commaduerunt ad solares radios flatusque venti oppandere. De nauibus, quae subductae ad aërem et ventum siccescunt, vtrumque verbum aequè usurpari solet. Itaque Charon decem totis annis quum non potuisset νεωλεῖσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrumpereetur. Hemst.

ἐκείνη ἐσίν, ἡ εὐπυρρος, ἡ τὸν μέγαν περίβο-
λον 18), ἔ' μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθεῖσθαι μέν,
ὥσπερ ἡ Νῆτος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνᾶς,
αἰσχύνουμαι δεῖξά σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον.
ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὀμήρου κατελ-
θὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἄλ-
λὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνή-
κασι καὶ αὐτοί. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὥ περ θμεῦ
καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παρ-
δοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλῃ. Ἰνάχῃ ἔν' ἐδὲ
τάφρος ἐν Ἀργεὶ ἔτι καταλείπεται. ΧΑΡ.
Παπαὶ τῶν ἐπαινῶν, Ὀμῆρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των,

Babylonem turribus ornata, quae magno moe-
nium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non
diu post quaereretur, haud locus ac Ninus. My-
cenae Cleonaeque puer me monstrare tibi: of-
focabis enim, sat scio, Homerum ad Orcum re-
versus pro magniloquentiam carminum; atta-
men olim erant felices; nunc vero totae sunt
mortuae: moriuntur enim, quemadmodum ho-
mines, sic et urbes; quodque mirabilius, flu-
vii integri: itaque ne alueus quidem Inachi
Argis amplius superest. C H A R. Papae,
quae laudes, Homere! qui nominum splen-
dor!

18. Ἡ τὸν μέγαν περίβολον] Ἐχασα sub-
audio. Brod.

των, Ἴλιον ἱρήν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμε-
ναι Κλεωναί.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολε-
μῶντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύου-
σιν; E P M. Ἀργεῖας ὀρθῶς, ὦ Χάρων, καὶ Λα-
κεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατη-
γὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον
τῷ αὐτῷ αἵματι; X A P. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐ-
τοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος; E P M. Ὑπὲρ τῆς
πεδίας αὐτῆς, ἐν ᾗ μάχονται. X A P. ὦ τῆς
ἀνοίας, οἷγε εἴς ἴσασιν, ὅτι καὶ ἄλλην τὴν Πε-
λοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τῆς Αἰακῆ· τὸ
δὲ πε-

dor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleo-
nae nitide conditae.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude
fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cuius
rei causa sese inuicem obtruncant? MERC. Ar-
giuos cernis, Charon, et Lacedaemonios, il-
lumque semianimem imperatorem Othryaden,
qui inscribit tropaeum suo sanguine. CHA R.
Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est or-
tum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo
pugna conferitur. CHA R. O insignem demen-
tiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Pelo-
ponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
vnius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse:

Q 4

campum

δὲ πεδίον τῆτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολ-
 λάκις ἐκ βάρθρων τὸ τρέπαιον ἀνασπάσαντες
 τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσαι.
 ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐ-
 θετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα,
 ἐγὼ μὲν, κατὰ ἐσάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ περὶ-
 μεῖον· ἤξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκρο-
 σωλῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐ-
 εργέτης αἰεὶ ἀνὰ γε γράψῃ. ὦν ἄμην δέ τι διὰ σέ
 τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων
 ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυ-
 σαῖ, ἐκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, ἔδειξ
 λόγος.

campum autem illum alii atque alii usque co-
 lent, ac saepe funditus illud tropaeum eruent
 aratro. ΜΕΡC. Haec quidem ita fient: nos ve-
 ro, vbi iam descenderimus, suisque montes se-
 dibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea
 peragenda, quorum gratia iter ingressus sum,
 tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum
 aduentabo tibi mortuos deducens. CΗΑR. Be-
 ne de me meritus es, Mercuri: ego semper
 non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te
 meas referam: haud enim mediocris per te fru-
 ctus ex isthac peregrinatione ad me redundauit.
 At qualia sunt hominum infauistorum negotia!
 reges, lateres aurei, hecatombae, praelia:
 Charontis vero nulla habetur ratio.

Περὶ

Περὶ Θυσιῶν.

Ἀ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράτ-
 τουσι, καὶ ταῖς ἐορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν
 θεῶν, καὶ αἱ αἰτήσεις, καὶ αἱ εὐχονταί, καὶ αἱ
 γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, ὅτι οἶδ' αἱ, εἴ τις ἔτω
 κατηφὴς ἐστὶ, καὶ λελυπημένος, ὅστις ἔ γελάσσει
 τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων,
 καὶ πολὺ γε, κύμα, πρότερον τῆς γελοῦν πρὸς
 ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτὸς χρη-
 καλεῖν, ἢ τῶν ἀντίον θεοῖς ἐχθρὰς, καὶ κηρο-
 δαίμονας, οἷον ἔτω ταπεινὸν, καὶ ἀγενεῖς τὸ
 θεῖον ὑπεὶλῆφασιν, ὥς ἐῖναι ἀνθρώπων ἐνδεῆς,
 καὶ κολακευόμενον ἡδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμέ-
 λητον.

De Sacrificiis.

I. In Sacrificiis quae perpetrant inepti homi-
 nes, in diebus festis, in salutationibus
 Deorum: quae porro petunt, quae optant, quae
 de illis sentiunt; nescio an ita demissus quis-
 quam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eo-
 rum quae sunt perspicere stoliditatem possit.
 Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo
 suo exquiret, piosne praedicare illos fas sit, an
 contra ea hostes Deorum et ob id ipsum infeli-
 ces; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam
 naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut
 gaudeat adulantibus, negligi se indignetur.

Q 5

Ere-

λέμενον. τὰ γὰρ Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς
τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τὰς τοσούτας
Φόνους, καὶ τὴν Μελέαγρον διέλυσιν, πάντα
ταῦτα ἔργα Φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψι-
μοιρέσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν
ὑπὸ τῷ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθείως κατήκετο
αὐτῆς ἢ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καί μοι δοκῶ
ὄραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔργῳ τότε μένῃ, τῶν ἄλ-
λων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιῶ-
σαν, καὶ σχετλιζέσσαν, οἷας ἐρετῆς ἀπολειφ-
θήσεται.

Τὰς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακάρους, καὶ τρις-
ευδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἶγε ἀπεινημένους
τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμή-
ρου

Etenim Aetolicos illos casus, et calamitates Ca-
lydoniorum, et tot caedes, et illam Melcagri-
tabem, vniuersa haec opera aiunt esse Dianae,
aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam.
Tam profunde in animum illius descendit, quod
sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi il-
lam videre in coelo solam tunc relictam, reli-
quis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se,
et conquerentem, quali, quam pingui, sacro si-
bi carendum sit.

2. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter-
felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat
Iupiter, quam in ipso Homeri poëseos prin-
cipio

ρε ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα
 ἑξῆς ἡμέρας ἐσιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἐπαγόμε-
 νον καὶ τὰς ἄλλας θεάς. ἔτως ἔδεν ὡς ἔοικεν
 ἀμισθὶ ποιῆσιν, ὧν ποιῆσιν. ἀλλὰ πωλῆσι τοῖς
 ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεσι πρίσθαι παρ'
 αὐτῶν τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίῃ· τὸ
 δὲ πλατεῖν, ῥεῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν,
 ἐκατόμβῃς· τὸ δὲ σῶν ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς
 Πύλων, ταύρων ἑνὲα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς
 Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρθένῃ βασιλικῇ. ἡ μὲν
 γὰρ Ἑκάβη τὰ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίετο
 παρὰ τῆς Ἀθηναίας βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου,
 εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἄλεκτρονόου,
 καὶ σεφάνη, καὶ λιβαίνωτ' ἑμὸν παρ' αὐτοῖς ὦναι.

Ταῦτα

cipio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum
 epulis illum excipientes, idque, cum reliquos et-
 iam Deos, tanquam umbras secum adduceret. Ad-
 eo eorum quae faciunt, absque mercede, ut vi-
 detur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus,
 estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem
 forte bucula, dinitias alius bubus quatuor; alius
 regnum hecatomba; alius ut saluus ab Illo Pylum
 redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilium
 liceat traicere, virgine regia redimendum est. Nam
 Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus
 duodecim, atque peplo a Minerua redemit. Con-
 iicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona,
 aut solo ture adeo, apud ipsos esse venalia.

3. Pu.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ᾧ-
 τε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὸ θεῖον σοφὸς, ἐπει-
 δὴ ἄπρακτος ἀπῆει παρὰ τῷ Ἀγαμέμνοντι, ὥς
 ἂν καὶ προσδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν,
 δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμειβὴν, καὶ
 μόνον ἔκ ἐντιοίξει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολ-
 λων, ἐγὼ μὲν σε τὸν νεὼν, τέως ἀξεΦάνωτον
 οἶτα, πολλὰκις ἐξεΦάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι
 μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαστα ἐπὶ τῶν βω-
 μῶν· σύ δ' ἀμελείς με τοιαῦτα πεποιθότος,
 καὶ παρ' ἑδὲν τίθεται τὸν εὐεργέτην. τοιχαρ-
 ῆν ἔτω κατεδυσώπησεν 1) αὐτὸν ἔκ τῶν λό-
 γων,

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui
 sacerdos esset, et senex et diuinarum rerum con-
 sultus, cum infectis rebus rediret ab Agamem-
 none, expostulat cum Apolline, apud quem
 in foenore collocasset gratiam, et vicem reposcit;
 et tantum non conuiciatur, dicens, Equidem A-
 polló optime, aedem tuam, coronarum honore
 ad eum diem carentem, saepe coronaui, totque
 tibi taurorum caprarumque femora tuis in alta-
 ribus adoleui. Tu veró negligis me talia passum,
 nulloque numero habes optime de te meritum.
 Itaque tantum oratione illa pudorem ei ob-
 iecit,

[Κατεδυσώπησεν]. Hoc est, pudore incusso
 exorauit: nam δυσωπία est pudor, quo fit,
 ut aegre oculos tollere audeamus. Cleric.

γών, ὥς ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τῆς
ναυσάθμης καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε, τῷ
λοιμῷ τῆς Ἀχαιῆς αὐτοῖς ἡμίονοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τῷ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βέ-
λομαι καὶ τὰλλα εἰπεῖν, ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ
τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, ἔχ' ὅσα περὶ τῆς ἔξω-
τας ἐδυζύχησεν, εἰδὲ τῷ Ἰακύνθῳ τὸν Φόιν,
εἰδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπερόψιν, ἀλλ' ὅτι καὶ
καταδικασθεὶς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ,
κῆρυκακισθεὶς διὰ τῆτο ἐκ τῶ ἔραν' κατε-
πέμφθη εἰς γῆν, ἀνθρωπίνῃ χρυσάμενος τῇ τύ-
χῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ Λαομέδοντι·
παρὰ τῆτῳ μὲν γε ἔμνος, ἀλλὰ μετὰ τῷ Πο-
σειδῶ-

iecit, ut sagittis correptis infelloque editiore
prope navium stationem loco, pestilentiae telis
ipsum cum mulis canibusque Achiuos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi mentio-
nem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de
illo homines commemorant, non quam inveni-
tus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque
ut Daphne adspersa illum fuerit: sed quod iu-
dicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarum-
que suffragio de coelo in terram eiectus, humana
conditione atque sorte uti iussus est. Est vero et-
iam, cum servili ministerio, in Thessalia apud
Admetum, et apud Laomedontem in Phrygia
functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed
cum

σειδῶντες, ἀμφοτέρωσι πληθύνοντες ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ εἰς ἐντελῇ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τῷ Φρυγῆς, ἀλλὰ προσέφθιεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φρασι, δραχμὰς Τρωϊκάς.

Ἡ γὰρ ἔταυτα σεμνολογῶσιν εἰ πενήται περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τῷ τῷ ἰερώτερον, περὶ τε Ἡφαιστῆ, καὶ Περσεύδῳ, καὶ Κρόνῳ, καὶ Ῥέῃ, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τῷ Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρκαλέσαντες τὰς Μῆδας συνωδῶς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν ὁ ἔνθεος γινόμενοι, ὡς τὸ εἶκός, ᾄδουσιν, ὡς ἔμην Κρόνος, ἐπειδὴ τῆς χις ἐξέτεμε τὸν πᾶτέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐ-

cum Neptuno lateribus ducendis ambo, et muris struendis operam locantes ob inopiam, et ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, et multum huiusce diviniore, de Vulcano, et Prometheo, et Saturno et Rhea; totaque pene Iouis familia. Et haec faciant, invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exiecto statim Coelo patre in illo impera-

ἐν αὐτῷ 2), καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ
 ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεῖς
 ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑπερβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγῶς αἰετράφῃ
 καθάπερ ὁ Τηλεφός ὑπ' εἰλάφῃ, καὶ ὁ Πέρσης
 Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελά-
 σας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσποτῆριον κατα-
 βαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγχε δὲ πολ-
 λὰς μὲν ἄλλας, ὕστατην δὲ τὴν Ἡραν τὴν ἀδελ-
 φήν, κατὰ τὰς Περσῶν τέτο καὶ Ἀσσυρίων
 νόμας. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσιαν κε-
 χυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παιδῶν τὸν ἔραν, καὶ
 τὰς

imperauerit, suosque natos deuorauerit: ut Ar-
 gius Thyestes: ut deinde Iupiter, furto sub-
 licientis lapidem Rheae, in Creta expositus et
 a capra nutritus sit, quemadmodum nempe Te-
 lephus a cerua et a cane Cyrus superior: ut
 deinde expulso patre, et in carcerem coniecto
 imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit
 ille quidem complures alias, ultimam ve-
 ro Iunonem germanam suam ex Persarum
 hoc quidem Assyriorumque legibus: amator
 vero maximus sit, et effusus solutusque in
 Venerem, facile coelum liberis ut compleuerit;
 quo-

2. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit, aperiant alii. Lu-
 cianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ.
 ut c. ultimo, aut aliud quid, certe non hoc.
du Soul.

τὰς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίχας δὲ καὶ νόθους ἐκ τῶ ὄνητῶ καὶ ἐπιγείῃ γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνώμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἄετός, καὶ ὅλως ποικιλώτερος αὐτῶ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἐφύσεν, ἐκ τῆς ἑαυτῶ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ Φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἐτι κομμένης, ἄρ-
πάσας, ἐν τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, καὶ τα
ἐξέτεμε, τῆς ὠδῆος ἐνστάσης.

Ὁμοια δὲ τέτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ἄδουσιν,
ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον 3)
αὐτὴν.

quorum alios ex sui fastigii *matribus*, alios vero
nothos atque *hybridas* ex mortali ac terrestri ge-
nere creauerit, cum nunc aurum generosus ille,
nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, et ipso
Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse ca-
pite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane
cerebrum conceptam; Bacchum enim, aiunt,
informem adhuc ex matre cum maxime conflag-
rante ereptum, in suo ipse femore defodit, ac
deinde instante partus dolore exsecuit.

6. Similia vero hisce etiam de Iunone ca-
nunt, sine viri consuetudine eam peperisse
filium

3. Ὑπηνέμιον] Quasi vento granida facta
fuisset. Nam ὑπηνέμιος est ὑπὸ τῶ ἀνέμῳ.
Cleric.

αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἡφαισον, ἔ μάλ᾽ αὖ
 εὐτυχῇ τέτον, ἀλλὰ βάνανσον 4), καὶ χαλκῆα,
 καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν βιῶντα, καὶ
 σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ
 ἔδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν
 ἀπὸ τῆς πτώματος, ὅποτε ἐρρίφη ὑπὸ τῆς Διὸς
 ἐξ ἔρανθ· καὶ εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιῶν-
 τες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνή-
 κει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡφαισος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ
 τῆς πύργης καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαί-
 σος μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἔκ σίδεν, οἷα
 ἔπα-

filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non
 nimis illum beatum, sed sordidum opificem,
 fabrum aerarium, igne adustum, in fumo vi-
 ventem semper, fauilla oppletum, qui camino
 adstet tota vita; et ne recte quidem pedibus
 valentem, claudum nempe ex casu, cum de
 coelo proiectus a Ioue esset; et nisi (bonum fa-
 lum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum
 excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille prae-
 cipitatus de turri Astryanax. Quanquam Vulcani
 ista tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat,
 quae

4. Βάνανσον] Βάνανσος est arte sordida seu
 scellularia quaeustum faciens: sed πυρίτην Grae-
 cis esse ignipotentem, qui circa ignem ver-
 satur, mihi persuaderi non potest: πυρί-
 τήν lapidem et gemmam quis ignorat?
 Gracivus.

ἔπαθε, διότι καὶ ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν ;
καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τῶτος ἐς τὴν Σκυθίαν ἦρχον ὁ
Ζεὺς ἀνελκύσας ἐπὶ τῷ ἑκατόκω, καὶ τὸν ἑ-
τὸν αὐτῷ παρκαταστήσας τὸ ἦπαρ ἐσθμύειν
καταψύσσωντα.

Οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ
Ρέα δὲ (γὰρ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς
ἐν ἀσχημοτεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γράως μὲν ἦδη
καὶ ἔξωρος ἔσσι, καὶ τεσσάρων μῆτρων θεῶν,
παιδευμένη δ' ἔτι, καὶ ζυγοκλήσσι, καὶ τὸν
Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα
μηκέτι γρήσιμον εἶναι δυνάμεται; ὥς πῶς ἂν
ἔτι μεμφομένο τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοι-
χεύεται,

quae acciderint ea causa, quod supra modum
homines complecteretur? abductum enim in
Scythiam Iupiter Caucaso monti tanquam cruci
adfixit, aquila apposita, quae iecur viri quo-
tidie rostro tunderet.

7. Hic poenas igitur persolvit. Rheam ve-
ro, (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis
neget indecore se gerere, et indigna facere,
quae anus licet, et effoeta, et tot Deorum ma-
ter, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia
ardeat, atque Atin suum, ianda leonibus
rheda tollat, cumque talem qui iam nec
utilis illi esse possit. Quae cum ita sint,
quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut
Lunae

χεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κα-
τίεσι πολλὰ κίς ἐκ μέσης τῆς οὐδ᾽.

Φέρε δὲ ἤδη τέτων ἀφένενοι τῶν λόγων ἐς
αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν ἔρανόν, ποιητικῶς ἀνα-
πτάμενσι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσίοδῳ
οὐδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἔκαστον διακεκόσ-
μηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκῆς ἐσι τὰ
ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τ᾽ Ὀμήρῳ λέγοντος ἡκέ-
σαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν
ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τῶν ἰωτῶν γενομένῳ,
Φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος κα-
θαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν
ἡμέρα, καὶ χρυσᾶν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ,
πρῶτον μὲν οἰκῆσιν αἱ Ὠρεαί. πυλωρῶσι γάρ·
ἔπειτα

Lunae de media saepe via ad suum descendenti
Endymionem.

8. Age vero iam his relictis sermonibus in
ipsum adscendamus coelum, poetarum licentia
eadem qua Homerus Hesiodusque via euecti,
videamusque quomodo coelestium vnumquod-
que ornatum instructumque sit. Si quis autem
transgressus paullum etiam superiora sublato ca-
pite intropexerit, vel plane in dorsum et ter-
ga convexa euaserit, illi vero et lux candi-
dior fulget, et sol purior, et illustriora sive-
ra, ac dies ubique et solum aureum. Ad pri-
mum ingressum Horae habitant, ianitrices nempe;

ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρε-
ται, καὶ ἀγγελιαφόροι τῷ Διὶ· ἐξῆς δὲ τοῦ
Ἥφαϊστο τοῦ χαλκεῖον ἀνάμεσον ἀπάσης τέχνης·
μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Διὶ τὰ
βασίλεια· ταῦτα πάντως περικαλλῇ τῷ Ἥφαϊ-
στῳ κατασκευάσαντος.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει
γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἀποσκο-
πῶσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντα περιβλέπουσιν
ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτύ-
μενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσουμένην πε-
ρὶ καπνῶ. καὶ μὲν θύῃ τις, εὐωχῶνται πάν-
τες, ἐπικεχνηότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα
πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, ὥσπερ αἱ
μυῖαι.

pe; tum Iris et Mercurius, ministri Iouis ac
nuntii: deinde aeraria Vulcani officina omni
artis instrumento plena; tum Deorum domus,
et ipsa Iouis regia. Pulcherrima ista vndique
a Vulcano fabricata.

9. Confedere Dii (debet enim puto superna
illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Io-
vem et in terram despiciunt, vbique oculos cer-
nui circumferentes, si qua videant ignem ac-
censum, aut surgentia nidore volumina fumi.
Et si quis sacrificet, epulantur omnes in-
hiantes fumo, et sanguinem altaribus adsu-
sum, muscarum instar haurientes; domi ve-
ro si

μουῖα. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσία
τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἔν καὶ ἄνθρωποι συνει-
σιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ
Τάνταλος. ἐπεὶ δέ ἦσαν ὑβρισταί, καὶ λάλοι,
ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ
τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ ἔρανός.

Τοιᾶτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαρὲν καὶ οἱ
ἄνθρωποι συνῶδὰ τέτοις, καὶ ἀκέλευθα περὶ
τὰς θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν
ῥυαὶς ἀπετέμοντο 5), καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ
ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν
ἐκά-

ro si coenent, nectar et ambrosia illorum sunt
epulae. Olim quidem homines etiam ad con-
viviū et comestationem illorum adhibebantur,
Ixion puta et Tantalus. Cum vero tentatores
dearum essent insolentes et loquaces, ipsi qui-
dem poenas ad hunc diem luunt, caeterum in-
accessum fuit ab illo tempore mortalium gene-
ri coelum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur con-
sonantia his et consequentia circa religiones insti-
tuerunt. Primum nemora sacrarunt, et montes
dedicarunt, et sacras esse iusserunt aues, et suas

R 3

vnicui-

5. Ἀπετέμοντο] Ad verbum rescuerunt ἀ-
πετέμοντο, nimirum id ipsum est sacrare,
ab usu promiscuo separare. Gesnerus.

ἐκάζω θεῶ. μετὰ δὲ νειμάμενοι κατὰ ἔθνη σέ-
 βεσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνεσιν· ὁ μὲν
 Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθη-
 ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γέν τὴν οἰκειό-
 τητα τῷ ὀνόματι· καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος,
 καὶ ὁ Μυγδόνιος 6) τὴν Ῥέαν· καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρηῖτες ἔγενέσθαι
 παρ' αὐτοῖς, ἔδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
 γουσι, ἀλλὰ καὶ τὰφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ
 ἡμεῖς ἄρ' αὖ τοσούτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἴμε-
 νοι τὸν Δία βροντᾶντε, καὶ ὕειν, καὶ τὰλλα
 πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὺς,
 παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος..

Ἐπειτα

unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in
 gentes descriptos colunt, suosque ciues declarant;
 Delphus quidem Deliusque Apollinem; Minervam
 vero Atheniensis: (testatur enim ipso suo no-
 mine Graeco illam coniunctionem;) Iunonem
 porro Argiuis, et Mygdonius Rheam, et Venerem
 Paphius: rursus Cretenses non natum modo
 apud se, neque nutritum modo Iouem praedicant,
 sed sepulcrum quoque illius ostendunt. Nos igitur
 longo adeo tempore falsi sumus, qui putauerimus,
 Iouem tonare et pluere et reliqua omnia
 perficere: at fugit nos, olim eum esse mortuum,
 qui apud Cretenses sepultus sit.

II. Dein-

6. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum
 enim θεολογόμενα cum tractet, Poëtica
 etiam ratione vultur. Gesner.

Ἐπειτὰ δὲ νῆες ἐγείρουντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοι-
κοι, μηδὲ ἀνέσιοι δῆ-θ' ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν
ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ
Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπου
ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
παῖδα δ' ἐς αἰὲ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν
ὑπηγῆτην, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ
γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἔν οἱ παριόν-
τες ἐς τὸν νεῶν ἔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα
ἔτι οἶοντα ὄρον, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης με-
ταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ἰέας
ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετωκισμένον, καὶ
τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον,
καὶ

II. Deinde templis excitatis, ne sine do-
mo, sine foco sibi sint Dii, signa illis assi-
milant, Praxitele aliquo aduocato aut Poly-
cleto, aut Phidia. At hi nescio vbi viderint
Deos, fingunt certe barbatum Iouem, per-
petuo adolescentem Apollinem, Mercurium
primae lanuginis iuuenem, caeruleo capillo
Neptunum, et glaucis Mineruam oculis. Ta-
men qui intrant aedem, non iam Indicum
sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum
ac Rheae filium, in terram traductum collo-
catumque a Phidia, et Pisaeorum desertis
praesidere iussu, ac satis habere, si ipsis
B 4. quin-

καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ πέντε 7) ὅλων ἐτῶν θύ-
σει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμὰς, καὶ προῤῥήσεις, καὶ πε-
ριῤῥαντήρια 8), προσάγχει τὰς θυσίας· βῆν
μὲν ἄρστυρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ
αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπα-
νον· ὁ δ' πένης ἱλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας μύ-
νον τὴν αὐτῷ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ'
ἐκείναις

quinque interiectis annis, per Olympiorum oc-
casionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus et edictis et vasis
lustralibus, hostias admonent, aratorem bo-
vem agricola, opilio ouem, capram capra-
rius, alius quidam tus aut libum; pauper
autem placavit Deum adorata solum dextra.
Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo,
vitta-

7. Διὰ πέντε] Ne cui fraudi sit illud ὅλων,
notanda huius locutionis natura, quae Grae-
cis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ
πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici no-
runt ita computari, ut graduum numerus
vnitate multari debeat. διὰ πέντε ergo est,
quinto quoque; atque adeo spatium inter-
medium quatuor. du Soul.

8. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio il-
lud, quod deinde *Programma* vocat, scrip-
pturam in edito propositam, qua arcentur
profani, ἐκὰς, ἐκὰς, etc. *Gesner*.

ἐκείνους γὰρ ἐπάτειμι) σεφάτωσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐρτελές εἴη, ἵνα μὴ τῶν ἀγρίων τὶ κατασφάττωσι, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ, ἡδύς τι μυκώμενον, καὶ ὡς τὸ εἰκός, εὐφραμῶν, καὶ ἡμίφωτον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπικλῶν. τίς ἂν εἰκάζειεν ἡδέσθαι τῶν ὁρώντων τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον Φησὶ, μὴ παριέναι εἰς περὶ ξιτηρίων, ὅς τις μὴ καθαρὸς ἐστὶ τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἔσθκεν ἡμαγμένον, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνος, ἀνκτέμνων, καὶ τὰ ἔγκυα ἐξαίρων, καὶ καρδιολκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων, καὶ τί γὰρ ἂν εὐσεβὲς ἐπιτε-

vittatum animal, quod quidem diu ante probaverunt, si sit integrum (ne quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admouent altari, et in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans, quae bona illius verba interpretari licet, et tibiis dimidiato iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet delectari, haec cum vident, Deos?

13. Ex edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis manus puras non habeat. Caeterum sacerdos ipse stat cruentatus, et ut Cyclops ille, secans, et extra eximens et cor protrahens, et sanguinem adfundens altari, et nihil non pium perfi-

ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθη-
κε Φέρων αὐτῇ δορὶ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις
τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος, καὶ ἱε-
ροπρεπῆς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν ἔραινόν
διασχιδύναται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ
πάσας τὰς θυσίας ἀφείς, καὶ ἡγησάμενος τα-
πεινὰς, αὐτὰς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρί-
σῃσι· καὶ ἔτω ποιῶν ἀρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυ-
ρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν.
ἦν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε
ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τῶ
ἔραινῶ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία· κυνοπρό-
σωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν Πᾶνα
ῶλον

perficiens: denique vero igni accensō imponit
ipsam cum pelle capram, et ouem cum sua sibi
lana. Tum nidor ille sanctus adeo ac Deo di-
gnus alta petit, et in ipsum cœlum paulatim
diffunditur. At Scythia relictis hostiis omnibus,
quas humiles putat, ipsos homines ad aram
Dianae sistit, eoque factio Deae placet.

14. At ista forte mediocria non minus his,
quae apud Assyrios fiunt et Phrygas Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum sane,
tum videbis magnifica multa et vere digna
coelo: arietina facie Iouem, canina prae-
clarum illum Mercurium, et Pana caprum
vsque

ὄλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἶδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ἔφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκέσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ
προφητῶν ἐξυξημένων, διηγμένων, (πρότερον
δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβη-
λοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολέμιων, καὶ τῶν γι-
γάντων τὴν ἐπανάσασιν οἱ θεοὶ φοβηθέντες
ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
μενοι τὰς πολέμιας. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ
τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τῆς δέξας. ὁ δὲ θηρίον,
ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι
τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέ-
λει

vsque quaque: et aliquem eorum Ibin videbis,
crocodilum alium, et simiam.

*Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos et scribas, et raso ca-
pite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius,
Valuis arcere profanos! qui tibi enarrent, in-
quam, ut ab hostibus et gigantibus seditionem
metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi
latere se sperarent ab hostibus, deinde
vnus illorum caprum subierit, arietem prae-
meru alius, bestiam quancunque alius, aut
auem: hancque ob causam illas formas ho-
die quoque seruari Diis. Haec nimirum in
pene-*

λει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα πρὶν
ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν
ὅτι πενθῶσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περι-
στάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι
μόνον ἀποσφάζαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέ-
γιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ἔτω περὶ
πολλὰ ποιεῖται τὴν κώμην, ὅσις ἐκ ἀπεξύρησε,
καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πείθος ἐπεδεί-
ξατο, καὶ τὸν Νίσυ ἐχὼν πλόκαμον τὸν πορ-
φυρεῖν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ
σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα ἔτω γι-
γνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖ-
σθαι

penetralibus templorum reposita servantur, scri-
pta ante decies mille amplius annos.

15. Caeterum sacrificia etiam apud illos ea-
dem, nisi quod lugent hostiani, et plangunt
circumstantes modo maclatam, alii vero eam
sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus qui-
dem illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti
facit comam, quin tondeat, et nudum in capi-
te luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi
cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus,
priori illi suffectus, honestior longe vulgari-
bus (*privatis*) bubus et augustior. Haec quae
ita fiunt, et a vulgo creduntur, reprehende-
re

σθαί μοι δοκεῖ τῷ μὲν ἐπιτιμήσοντος ἔδενός,
 Ἡρακλείτῃ δέ τινος, ἢ Δημοκρίτῃ, τῷ μὲν γε-
 λασομένῃ τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τῷ δὲ τὴν ἀγνοίαν
 ὀδυρμένῃ.

fore opus habere mihi non videntur, sed vel
 Heraclito quodam vel Democrito, quorum al-
 ter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter
 deploret.

Βίῳ νι) Πρᾶσις.

ZETΣ. Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ πα-
 ρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνου-
 μένοις.

Vitarum Auctio.

IVP. Tu scamna dispone, et locum para
 aduenientibus, tu colloca adductas
 ordine

I. Βίῳ] *Vitas* interpretari hic et in ipso li-
 bello βίης non dubitavi. Retinet βίος so-
 lennem et frequentissimum intellectum,
 quo vitae rationem, professionemque adeo
 notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic
 vitae et instituta ponuntur ut personae.
 Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar,
 est persona omnium, qui se Pythagoricos
 dicunt.

μένοις· σὺ δὲ σῆσον ἐξῆς περὶ πωλητῶν τὰς βίβας·
 ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι Φα-
 νῆνται, καὶ ὅτι πλείους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ
 Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθὴν τύχην
 τὰς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον.
 ἀποκηρύξομεν δὲ βίβας Φιλοσόφους παντὶ εἶδους,
 καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις ἔκ ἔχει
 τοπαρχυτικὰ τὰ γύριον καταβαλέσθαι 2), εἰς
 νέωτα ἐκτίσει, καταξήσας ἐγγυητήν. ΕΡΜ.
 Πολλοί

ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae vi-
 deantur, et emtores quam plurimos alliciant.
 Tu vero, Mercuri, praeconium fac, et inbe,
 quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapi-
 dem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas
 Philosophas omnis generis, et sectarum diuersa-
 rum. Si quis vero praesentem pecuniam numera-
 re non possit, fideiussore dato, proximo anno sol-
 uet.

dicunt. Interim subinde dentes stringit
 Lucianus in aῖα et sermones ipsorum ve-
 terum Philosophorum. Hoc tota dialogi
 ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιούντες,
 cogit. Gesner.

2. Καταβαλέσθαι] Hoc verbum Attice ele-
 ganter pro ἐκτίνειν, *soluere* usurpatur. No-
 ster in Dial. Meretr. καταβαλέσθαι ἀργύ-
 ριον. Thom. Mag. Καταβολή, ἡ ἐκτίσις,
 Βορ.

Πολλοὶ συνίασιν· ὥςτε χρεὶ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτάς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν ἔν.

ΕΡΜ. Τίνος θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

ΖΕΥΣ. Τετονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνὸς τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ.

Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατὰβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειληγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δὴ. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ 3), τὸν σεμνότατον, τίς ὠνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βέλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ

uer. MERC. Multi conueniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. IVP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus?

IVP. Comatum huncce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. IVP. Iam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concor-

3. Ἄριστον βίον πωλῶ] *Reclius veritas, vita optimum, vita virilem, generosum, liberum: hoc est, qui optime viuit, qui viriliter, generose, non effoeminate, libere viuit. Gracii.*

τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναβιώναι πάλιν;
 ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, ἐκ ἀγεννῆς. τί δὲ μάλι-
 σα οἶδεν; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν.
 μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἐξέσιν αὐτὸν
 ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος.

ΑΓΟ. Πῶς δὲ ἐπαιδευθήης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ,

ἦν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδά-
 ξω μὲν ἔδέν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀνα-

μνήσεις; ΠΥΘ. Καθαράν πρότερον τὴν ψυχὴν
 ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ.

concordiam vniuersi, et reuiuiscere? EMTOR.
 Specie videtur haud illiberali. Quid vero ma-
 xime nouit? MERC. Arithmeticam, Astrono-
 miam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Im-
 posturam. Vatem vides summum. EMT. Li-
 cetne interrogare hominem? MERC. Interro-
 ga, quod bene eueniat!

3. EMT. Cuias es? PYTH. Samius. EMT.

Vbi institutus es? PYTH. In Aegypto apud
 sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te eme-

ro, quid me docebis? PYTH. Equidem doce-
 bo te nihil, sed in memoriam tibi reuocabo.

EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgan-
 do prius animam, et sordes illius eluendo.

EMT.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νύμισον ἤδη κεκαθάσθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ἔλων ἐτέων λαλῆειν μηδέν. ΑΓΟ. Ὡρα σοι ὦ βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, καὶ ἀνδρείας εἶναι βέλυσμα. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. Μεσαργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασχόσηαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τετάρσι, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὅρα, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα

ΕΜΤ. Pone nimirum me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? ΡΥΤΗ. Primum quidem longa quies, et silentium, et quinque integris annis nihil quidquam loqui. ΕΜΤ. Quin tu bonè vir Croesi filium instituis, Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet? ΡΥΤΗ. In Musicis exercere et Geometricis. ΕΜΤ. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

4. ΡΥΤΗ. Post haec deinde numerare. ΕΜΤ. Noui iam nunc numerare. ΡΥΤΗ. Quomodo igitur numeras? ΕΜΤ. Vnum, duo, tria, quatuor. ΡΥΤΗ. Vides, quae tu putas quatuor, ea S decem

δέκα εἰσί, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὀρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὲ τὸν μέγιστον τοῖνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, ἧ ποτε θειοτέρως λόγως ἤκιστα, ἔδὲ μᾶλλον ἰσχύς. ΠΤΘ. Μετὰ δὲ ὧ ζεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ἧτις αὐτέοισιν ἡ Φερή· καὶ ἐκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ; ΠΤΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. σὺ γὰρ οἶα τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τατέοισι δέ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἀρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΤΘ. Πρὸς δὲ τοῖςδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ

decem sunt, et trigonum perfectum et nostrum Iusiurandum. ΕΜΤ. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diuiniores nec sacros magis sermones audiui. ΡΥΤΗ. Post ea vero, hospes, scies de terra, et aëre, et aqua, et igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, et quomodo moueantur? ΕΜΤ. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? ΡΥΤΗ. Et maxime quidem manifestam: alioquin, *Qui possent habituque et forma cassā moveri?* Ad haec intelliges Deum numerum esse et harmoniam. ΕΜΤ. Mira praedicas.

ς. ΡΥΤΗ. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui vnus videris, alium oculis cerni, alium

καὶ ἄλλεν ἐόντα εἶσεα. ΑΓΟ. Τί Φῆς; ἄλλος εἰμί, καὶ ἔχ' ἔτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σέ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν ἔτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαιτάνεο. χρόνῳ δὲ αὐθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τῆτο Φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἰκανῶς.

Τὰ δ' ἀμφὶ δίκαιταν, ἐποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχῆϊον μὲν ἔδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τὰς κυάμας; ΠΥΘ. ἔκ· ἄλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμασὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἦν ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρόν

alium autem esse cognosces. E M T. Quid ais? alium me-esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? P Y T H. Iam quidem hic es, olim vero in alio corpore, et sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus et nomen transibis. E M T. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod ad victum qualis es? P Y T H. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. E M T O R. Cur auersaris fabas? P Y T H. Non auersor: sed sacrae sunt, et mira earum natura. Primum quantae sunt, geniturae sunt. Si cute nudes fabam viridem, S 2 vide

χλωρὸν ἔοντα, ὅψου τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύην. ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένησιν, αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι, ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γὰρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσῆς αὐτῷ ὁ μηρὸς ἐστὶ. θεὸς, ἢ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται· ὥς ἐ ὠνήσεμαι πάντως αὐτόν. πόσ' ἔτ' τον ἀπκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μυῶν. ΑΓΟ. Ἐχω, τοσάδε λαβῶν. ΖΕΥΣ. Γράφε τῷ ὠνησαμένῃ τένναμα, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν τρίτην Ἑλλά-

videbis eam virilibus membris figura similem, coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus. ΕΜΤ. Praeclare omnia dixisti, et ut Sacris dignum est. Sed exue te, nam et nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas? ΜΕΡC. Decem minis. ΕΜΤ. Meus igitur est, tanti enim emo. ΙΥΡ. Scribe nomen emtoris et patriam. ΜΕΡC. Videtur, Iupiter, Italicus esse de his qui circa Crotonem et Tarentum et illam Graeciam

Ἑλλάδα. καίτοι ἔκ εἰς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχε-
δὸν ἐώνηται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ Ε Υ Σ.

Ἀπαγέτωσαν· ἄλλον πρὸς ἀγάγωμεν.

Ε Ρ Μ. Βέλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν
Πειτικόν; Ζ Ε Υ Σ. Πάνυ μὲν ἔν. Ε Ρ Μ. Οὗ-
τος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλ-
ξέ, καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον
ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν
βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; Α Γ Ο. Ὁ
κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;
Ε Ρ Μ. Ἐγωγε. Α Γ Ο. Εἴτα οὐ δέδιας
μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμῶ, ἢ καὶ προκ-
λέσῃται σε ἐς Ἀρεῖον πάγον; Ε Ρ Μ. Οὐδὲν αὐ-
τῷ μέλει τῆς πρῆσεως· οἶεταί γὰρ εἶναι παν-
τάπασιν

ciam habitant. Quamquam non vnus, sed tre-
centi circiter emeiunt communiter possiden-
dum. IVP. Ducant. nos producamus alium.
7. MERC. Visne squalidum illum Ponti-
cum? IVP. Prorsus ita volo. MERC. Heus
tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circum hunc confessum. Virilem vitam ven-
do, vitam praeclaram et generosam, vitam li-
beralem: ccquis emet? EMT. Quid ais,
praeco? liberum tu hominem vendis? MERC.
Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam
tibi impingat plagii, aut in Areopagum te
in ius vocet? MERC. Nihil sua referre
putat, si vendatur. Putat enim vbiuis se esse
liberum.

τάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ
 χρήσαιο, ῥυπῶντι, καὶ ἔτω κακοδαιμόνως
 διακκειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδρο-
 φόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήκης, πολὺ
 πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐ-
 τῷ καὶ τένεμα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ
 τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν
 ἐρεῖ· κάλλιπτον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδωκε
 τὸ σκυθρωπὸν αὐτῷ, καὶ κατηφές, μή με
 ὑλακτῆσθαι προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία δάκη γε.
 ἔχ' ὁρᾷς ὥς διῆσκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπαινε
 τὰς ὀφρεῖς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-
 βλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γὰρ ἐστι.
 ΑΓΟ.

liberum. ΕΜΤ. Quis vero usus esse possit ho-
 minis squalidi, et male adeo a fortuna habiti,
 nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.
 ΜΕΡC. Non hoc solum, sed si ianuae custo-
 dem illum imponas, multo quam sunt canes fi-
 deliori illo vteris: et sane cani ei nomen est.
 ΕΜΤ. Cuias est, aut cuius rei usum et exerci-
 tationem promittit? ΜΕΡC. Ipsum interroga,
 id enim optimum factu erit. ΕΜΤ. Memento tru-
 culentum hominis vultum atque tristem, ne al-
 latret me accedentem, aut plane etiam mordeat.
 Nonne vides, uti clavam sustulit et supercilia
 contraxit, et minax quiddam ac biliosum obtue-
 tur. ΜΕΡC. Noli timere. cicur est.

8. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτισε, ποδᾶπόρεις;
ΔΙΟ. Παντοδᾶπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ.
Τὸ κόσμῳ πολίτην ὄρεῖς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τι-
να; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ἐν ἄλλῃ
καὶ λεοντῇν ἀμπέχει; τὸ μὲν γὰρ ξύλον εἰκασ-
αὐτῷ. ΔΙΟ. Τετί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον.
σφατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς ὑδενᾶς, ἔ-
κλευστός, ἀλλ' ἐκέσιος, ἐκκαθάρα τὸν βίον
προαιρέμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως.
ἀλλ' αὖ τί μάλις αἰδέναί σε Φῶμεν; ἢ τίνα τὴν
τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀν-
θρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ἔλοι, ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προφήτης 4) εἶναι βάλομαι.
ΑΓΟ.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG.
Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi ci-
uem vides. EMT. Quem seclaris? DIOG. Her-
culem. EMT. Quin igitur et Leoninam sumis?
Nam ad clauam quod pertinet, similis ei videris.
DIOG. At leonina mihi est detritum hoc pallio-
lum: bellum autem gero, ut ille, contra volupta-
tes, non (tamen ut ille alieno) iussu, sed mea spon-
te, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT.
Laudó propositum. Sed quid nixime scire te dica-
mus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator
sum hominum, et medicus afflictionum; in uni-
versum autem veritatis, et libertatis in loquen-
do Fraeco esse volo.

S 4

9. EMT.

4. Προφήτης] *Anastitum* hic verti προφήτην
voluit

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προΦῆτα, ἣν δὲ πρίωμαι σε, τίν'α με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παρλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κλῆνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβάλεις. γάμψ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρίαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τά-

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, quame ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepéro, et deliciis exutum, cum inopia conclufero, palliolo te amiciam, deinde opus facere, et elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, et obuio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, et liberos et patriam negliges, et nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut

voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obuersatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim προΦημι etiam *proloquor, praedico*. Gesner.

ἢ τὰ Φόν οἰκήσεις, ἢ πύργιον ἔρημον, ἢ καὶ πί-
 στον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσαι μεσῇ, καὶ ὀπι-
 σθογράφων βιβλίων. καὶ ἔτως ἔχων, εὐδαι-
 μονέστερος εἶναι Φήσεις τῷ μεγάλῃ βασιλεύει. ἦν
 μασιγοῖ δέ τις, ἢ σφεβλοῖ, τέτων ἔδεν ἀνια-
 ρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τῷτο Φῆς τὸ μὴ ἄλ-
 γεῖν μασιγόμενον; εἰ γὰρ χελώνης, ἢ καράβη
 τὸ δέσμα περιβέβληται. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπί-
 δειν ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ.
 Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ Φρήν σοι ἄλγήσει, ἢ δὲ
 γλῶσσα ἔσαι ἀνάλγητος.

Ἄ δὲ μάλιχα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν·
 ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδό-
 ρεῖσθαι,

aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turri-
 culam, aut dolium denique. Caeterum pera
 tibi lupinorum plena erit, et librorum in ter-
 go etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorē
 te magno rege (*Perfarum*) putabis. Si verō
 flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil ho-
 rum molestum iudicabis. E M T. Quid ais?
 non dolere flagris licet caesum? Equidem non
 testudinis neque cancri testa circumdatus sum.
 DIOG. Euripidis illud parua mutatione de-
 flexum aemulabere. EMT. Quodnam? DIOG.
 Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

IO. Porro quae maxime adesse tibi debent,
 haec sunt. Improbum oportet esse, et audacem, et

ρεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώ-
ταις. ἔτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον
ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ Φωνὴ ἔσαι, καὶ
ἀπηχὲς τὸ Φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί-
καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βᾶδισμα,
τοιᾷτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώ-
δη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπι-
είκεια, καὶ μετριοτήτης ἀπέξω. καὶ τὸ ἐρυθριᾶν
ἀπόξυσον 5) τῷ προσώπῳ παντελῶς. δίδωκε δὲ
τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐ-
τοῖς

conuiciari ordine omnibus regibus pariter et
priuatis: ita enim oculos in te conuicient, for-
tēque te virum putabunt. Porro barbara vox
erit, et absona loquela, et plane cani similis:
vultus contentus ac rigidus, incessus, qui vul-
tum talem deceat: verbo, fera omnia et agre-
stia. Pudor vero et aequitas et mediocritas ab-
esto: frontem perfricare ne satis habe, sed ab-
rade penitus. Loca sequere celeberrima, et in
his

5. Ἀπόξυσον] Puto me in versione vim ver-
borum sic satis adsecutum esse. Vult fundi-
tus extirpari pudorem, q. d. *abrade ipsum*
erubescere. Forte praeferant alii Erasmi in-
terpretationem, *erubescendi facilitatem de*
facie prorsus abstergas. Sed non, de sola
facilitate hic sermo est; et *abstergere*, si cum
ἀποξέω comparetur, parum vehemens.
Gesner.

τοῖς τέτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλει, μὴ Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος 6)· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὧσιν δὲ πάντων, ἃ μὴ ἰδίᾳ ποιήσιν ἄν τις, θαρρύν ποίει, καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰρᾷ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολυπόδα ὤμων, ἢ σηπίαν Φαγών, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενῶμεν.

ΑΓΟ. Ἀπαγε. μιὰ γὰρ, καὶ ἐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾶσά γε, ὦ ἔτος, καὶ

his ipsis solus et insociabilis esse postula, neque amico admissio neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animose, quae neque solus aliquis temere suscipiat, et Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur; crudo Polypo aut sepia deuorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, et ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus tu facillima,

6. Μὴ ξένον προσιέμενος] Προσιέσθαι τινα est aliquem ad se admittere, aditum conueniendi dare alicui. Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, εἵποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τὰς δεομένους προσίετο. Cuius vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes. Bos.

καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. ἔ γάρ σοι δεήσει
 παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτο-
 μος αὕτη σοι πρὸς ὁρᾶν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης 7)
 γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταρυχοπώλης,
 ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, ἔδέν σε κωλύσει θαν-
 μάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἢ ἀναίδεια, καὶ τὸ ἔρα-
 σος παρῇ, καὶ λαιόρρευσθαι καλῶς ἐκμάθης.
 ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν ἔ' ὀέομαί σε. νύτῃς
 δ' ἂν ἴτως ἢ κηπωρὸς ἐν χειρὶ γένοιο· καὶ ταῦ-
 τα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι ἔτοςι τὸ μέγιστον
 δὲ'

lima, et quae nullo negotio unusquisque obeat.
 Neque enim opus tibi erit eruditione, et litte-
 ris et nugis, sed compendiarie ista tibi ad glo-
 riam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo,
 aut falsamentarius, aut faber, aut argentarius,
 nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impu-
 dentia audaciaque adsint, et conuiciari praeclare
 didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus ha-
 beo: verum nauta forte, aut olitor, opportune
 fias, idque, hic si duobus summum ubolis te ven-
 dere

7. Ἰδιώτης] Non nego: ἰδιώτην βίον signi-
 ficare aliquando simpliciter vitam priuatam.
 hic vero pro vita rudi, indocta, impolita,
 inculta, quia opponitur sapientiae studio.
 Sic homo rudis et ignarus significatur Her-
 morimo p. 61.. Sic apud Latinos quoque
 intelligenti et ingenioso opponitur Idiotia.
 lenius.

δύ' ὀβελῶν. E P M. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσ-
μεινι ἀπαλλοξόμεθα, ἐνοχλῶντες αὐτῷ, καὶ
βοῶντες, καὶ ἅπαντας ἀπαξ ἀπλῶς ὑβρίζοντες
καὶ ἀγορεύοντες κακῶς.

Z E T Σ. Ἄλλαν κἀλεῖ τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν
τῇ περφυρίῳ, τὸν ἐξεφανωμένον. E P M. Ἄ-
γε δὴ πρὸς σὺ πᾶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ
πλυσίων δεόμενον. βίος ἔτος ἡδύς, βίος τρις-
μακάριςος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται
τὸν ἀβρότατον; A Γ Ο. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε
ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσεμαί γάρ σε, ἦν
ὠφέλιμος ἦς. E P M. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ
βέλτισε, μὴδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥς ἐκ
ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ἐρᾷς,
δίολι-

dere voluerit. M E R C. Habe tibi hominem.
Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam no-
bis facessat, et clamet, et in vniuersum omni-
bus insolter atque maledicat.

12. I V P. Alium voca, Cyrenaeum illum,
purpura illum indutum, coronatum. M E R C. Age
ergo, attende quisquis es: res pretiosa et locu-
plerem emtorem desiderans. Haec vita suavis,
vita ter beata. ecquis voluptatis cupidus est;
quis emit delicatissimum? E M T. Huc veni, et
dic quae nosti, emam enim te, si frugi fueris.
M E R C. Noli molestiam ei facessere, o bo-
ne, nec interroga, ebrius enim est, ita ut
ne respondere quidem possit, labante, ut videtur
lingua.

διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ Φρενῶν,
 πρίκιτο διεΦθαρμένον ἔτω καὶ ἀκόλαστον ἀν-
 δράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὥς δέ,
 καὶ σφαλερὴν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ
 καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅσα πρόσσεσιν αὐτῷ,
 καὶ ἂ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον,
 συμβιώναι δεξιῶς, καὶ συμπιεῖν ἱκανῶς, καὶ κω-
 μάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ
 ἀσώτῳ δεσπότῃ. τᾷλλα δὲ πνευμάτων ἐπισή-
 μων, καὶ ὀψοποιῶς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σο-
 Φιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήνη-
 σιν. ἐδέχετο δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράν-
 νοις, καὶ σφόδρα ἡυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ
 δὲ κεφάλαιον τῆς προκίρσεως, ἀπάντων κα-
 ταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν
 ἐρανί-

lingua. ΕΜΤ. Et quis bene sanus emat corru-
 ptum adeo et nequam mancipium? quot vero
 olet unguenta! ut incerto labantique pede in-
 cedit, et extra viam fertur! Interim vel tu dic,
 o Mercuri, quae sint in illo, et quae traçet.
 ΜΕΡC. In vniuersum conuiuia dexter est, et
 computationi aptus, et qui commissetur cum ri-
 bicina apud amatorem herum et luxuriosum.
 Caeterum bellariorum coquendorum sciens, et
 obsoniorum peritissimus, et omnino voluptatis
 magister. Institutus Athenis seruiit tyrannis in Si-
 cilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius
 instituti, contemnere omnia, vti omnibus, vndi-
 que

ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. "Ωρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλεσίων τέτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ ἐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. Ἐπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, ἔτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσκησον· ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῷ δύο τέτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπεῖσθαι βέλομαι. ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ· τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν ἔ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπάρᾳπαν. τί ταῦτ', ὦ ἔτος, τί γέλας;
ΔΗΜ.

que corrogare voluptatem. ΕΜΤ. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de diuitibus illis et pecuniolis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. ΜΕΡC. Videtur hic non vendibilis esse et apud nos mansurus, Iupiter.

13. ΙVΡ. Transire illum in alteram partem iube. Produce alium, quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, et ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. ΜΕΡC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. ΕΜΤ. Quantum, Iupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid fides?
ΔΕΜ.

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει.
τὰ πράγματα ὑμῶν, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ.

Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' ἑδὲν τίθες τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡς ἔχει. σπυδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν
ἑδὲν. καὶ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορῆς
καὶ ἀπειρίης 8). ΑΓΟ. Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ σὺ κε-
κός ὡς ἀληθὺς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως,
ὅς παύσῃ γελῶν.

Σὺ δὲ τί κλέεις ὦ βέλτισε; πολὺ γὰρ οἶμαι
κάλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἠγέομαι
γὰρ,

DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res ve-
strae omnes et vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes
tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes?

DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quid-
quam: vana omnia, atomorum impetus, impe-
ritia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera
et imperitus. O insolentiam! ridere non de-
sines.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo
enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto
enim,

8. Ἀπειρίη] Caue hanc vocem de *imperitia*
aut *ignoratione* intellexeris; immensum
enim Democrito norat. Cic. I. de fin. in-
finitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab
illo est, i. e. Democrito. *du. Soul.*

γάρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρᾶ,
καὶ δακρυώδεα, καὶ ἔδεν αὐτέων ὃ, τι μὴ ἐπι-
κῆριον· τῷ δὲ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
καὶ τὰ μὲν παρεόντα ἔδοκέω μεγάλα, τὰ δ'
ὑσέρω χρόνῳ ἐσόμενα, πᾶμπαν ἀνιηρά. λέγω
δὲ τὰς ἐκπυρώσεις καὶ τὴν τῷ ὅλῃ συμφορὴν.
ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἔμπεδον ἔδεν, ἀλλὰ κως
εἰς κυκλῶνα πάντα συνειλέοντα, καὶ ἐσι τῶν-
τὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνώσιη· μέγα,
μικρόν· ἄνω καὶ κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβο-
μενα ἐν τῇ τῷ αἰῶνος παιδίῃ. ΑΓΟ. Τί γάρ
ὁ αἰὼν ἐσι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεσσεύων,
διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;
ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ
θεοί;

enim, Hospes, res hominum questu et lacrymis
dignas, neque quidquam earum non fato obno-
xium: Hoc sane nomine miseror illas et defleo,
et praesentia quidem magna non arbitror: sed
quae in posterum futura sunt, ea demum tristitia,
exustiones loquor, et vniuersi calamitatem: haec
deploro, et quod stabile nihil est ac firmum, sed
cinnio quasi quodam permista et confusa seruntur,
idemque sunt delectatio et fastidium, cognitio
ignorantia, magnum paruum, sursum deorsum
euntia, et vices in illo saeculi lusu permutantia.
ΕΜΤ. Quid igitur est saeculum? ΗΕΡ. Puer
ludens, talos iactans, huc illuc vagans. ΕΜΤ. Ho-
mines vero quid? ΗΕΡ. Dii mortales. ΕΜΤ.
T Dii

θεοί; H P A. Ἀνθρώποι ἀθάνατοι. A Γ O. Αἰνίγματα λέγεις ὡς εἶς, ἢ γρίφους σπτιθεῖς 9) ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, εἰδὲν ἀποσφραῖν. H P A. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμῶν. A Γ O. Τερμαξὶ εἰδὲς ὠνήσεται σε εἰ Φριτῶν. H P A. Ἐγὼ δὲ κέλευμαι πᾶσιν ἡβηδόν 10) ciμαῖς, τοῖσι πᾶσι μέγιστοι, καὶ τοῖσι πᾶσι ὡς τε μέγιστοι. A Γ O. Τετὶ τὸ κακὸν εἰς πρὸς ἑμὲ λαγχυλίας εἶναι, εἰς ἑτέρου ἔγωγε πῶτον ὠνήσεται. E P M. Ἀφρατοὶ καὶ ἄτοι μέγιστοι. Z E T S. Ἄλλοι ἀπικύπτει.

E P M.

Dii vero? H E R. Homines immortales. E M T. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nebis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. H E R. Nihil enim vos curo, E M T. Igitur neque sanus quisquam te emerit. H E R. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emiores non emiores. E M T. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest; neque vero alterum eorum emerim equidem. M E R C. Neque igitur hi vendi poterunt. I V P. Praedica alium.

15. M E R C.

9. Γρίφους σπτιθεῖς] Griphi, quos memorat, ab aenigmatibus non multum differunt, nisi quod doctrinam et eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae *Asbencius* scripsit L. X. et *Cassianoni* observationes ad eiusdem libri c. I. *de Scyl.*

10. ἡβηδόν] *Suidas* reddit ἀνθρώπων i. e. confertim, sine discrimine. *Leedes.*

ΕΡΜ. Βέλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν σω-
μύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Δεῦρ'
ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ πυνετὸν ἀποκηρύτ-
τομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰ-
πέ μοι, τί μάλισα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδερα-
σῆς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς ἔν ἐγὼ
πρίωμάί σε; παιδαγωγῶ γάρ, ἐδεέ-
μην, τῷ παιδί καλῶ ἔντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ'
ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμῶ γένοιτο συνεῖναι καλῶ;
καὶ γὰρ ἔ τῶν σωμάτων ἐραστῆς εἰμι, τὴν ψυ-
χὴν δὲ ἡγῶμαι καλήν. ἀμέλει ΙΙ), καὶ ἔπὸ
ταῦτόν

15. MERC. Vis Atheniensem illum, loqua-
culum? IVP. Ego vero volo. MERC. Huc tu transi. Vitam bonam et prudentem praedicamus. Quis emit sanctissimum? EMT. Dic mihi; quid maxime noli? SOC R. Puerorum amator sum, et doctus artes ama-
torias. EMT. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim opus habebam pro pue-
ro quem pulchrum habeo. SOC R. Ecquis vero aptior me sit contubernalis pulchri? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram iudico. Noli laborare si vel sub
T 2 eadem

11. Ἀμέλει] Hic retinere vim suam potest
verbum ἀμέλει, quod alias interiectione,
aut adverbio *adco*, apud Latinos permutan-
dum est. *Gesner.*

ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακείνται, ἀνέσθη αὐτῶν
 λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμῷ δεινόν παθεῖν. ΑΓΟ.
 Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα
 τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα
 ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὁμολῶ γέ σοι τὸν κύνα, καὶ
 τὴν πλάτανον ἔτῳ ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡρά-
 κλεις τῆς ἀτοπίης τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ
 λέγεις; ἔδουκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; ἔχ' ἔρως
 τὸν Ἄνεβιν ἐν Αἰγύπτῳ ἔσσης· καὶ τὸν ἐν ἔρ-
 νῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διχμαίεταίον. ἀλ-
 λά τίνα βιοῖς τὸν τρέπον; ΣΩΚ. Οἶκῳ μὲν
 ἐμυ-

*eadem veste mecum pernoctarint, audias dicen-
 tes, nulla se iniuria a me affectos. EMT. Su-
 pra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena
 eius rei sit facultas sub eadem veste iacenti.*

16. S O C R. At ego canem tibi iuro et pla-
 tanum, haec ita se habere. EMT. Hercules!
 quam absurdi sunt isti Dii. S O C R. Quid ais?
 Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non
 vides quantus ille sit in Aegypto? et illum in
 Coelo Sirium? et Cerberum illum apud In-
 feros?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem.
 Sed qua ratione vinis? S O C R. Civitatem
 incolo

ἐμκυτῶ τινὰ πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμα δὲ πολιτεία, ξένη, καὶ νόμους νομίζω τὰς ἐμὰς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβελόμην ἀκῆσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄγε δὴ τὸ μέσιγον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βελομένῳ τῷ γάμῳ. ΑΓΟ. Τί τῷτο Φῆς; ἀνηρῆσθαι τὰς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ἔτοι ἐσόνται τοῖς ἀρίστοις ἀθλοῖν φιλῆσαι, λαμπρὸν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαῖ τῆς Φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἰδέωμαι,
καὶ

incolo quam ipse mihi formaui, republica vtor noua, et meas ipse mihi leges fero. EMT. Vnum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum vnius cuiusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Iovem, et omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate et forma florentibus quid statuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum et audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est? SOCR. Formae et exem-

καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅπῃσα γὰρ
 δὴ ὀρέξῃς, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν ἕρπον, τὴν
 θάλατταν, ἀπάντων τέτων εἰκόνες ἀφανεῖς
 ἐς ἅσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΟ. Πῶ δὲ ἐς ἅσιν;
 ΣΩΚ. Οὐδαμῶ. εἰ γὰρ πα εἶεν, εἴ αὖν εἶεν.
 ΑΓΟ. Οὐχ ὀρεῶ ταῦτ', ἀπερ λέγεις τὰ παρα-
 δείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ
 τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων
 ὀρεῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶ μὲ ἀλλόν, καὶ
 ὅλως, διπλῶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαρὲν ὠνή-
 τεός εἴ, σοφὸς, καὶ ἐξυδερκής τις ὢν. Φέρ' ἴδω
 τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῶ σύ. ΕΡΜ. Δὸς
 δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὀνησάμην ὅσα Φῆς.
 τὰργύριον μὲν τοι ἐς αὐτίς καταβαλῶ.

ΕΡΜ.

exempla rerum. Quidquid enim vides, terram,
 terrestria, coelum, mare: horum omnium, ima-
 gines quaedam, visum effugientes, stant extra
 hoc uniuersum. EMT. Vbi stant igitur? SOCR.
 Nusquam, si enim in loco aliquo essent, plane
 non essent. EMT. Non video ea quae narras
 exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim
 es mentis quidem oculo. At ego omnium vi-
 deo imagines, et te quemdam alium corporis
 oculos fugientem, et me, et prorsus duplicia
 omnia. EMT. Ergo emendus es, ita sapiens et
 visu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro il-
 lo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT.
 Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

19. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν σοι τένομα; ΑΓΟ. Δίων Σύ-
ρακῆσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην.
τὸν Ἐπικῆρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τῷ-
τον; ἔσι μὲν τῷ γελῶντος ἐκείνου μαθητῆς, καὶ
τῷ μεθύοντος, ἔς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκρηύττο-
μεν. ἐν δὲ πλεόν οἶδεν αὐτῶν, πᾶρσπον ἀσεβέ-
σερός τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα
Φίλος. ΑΓΩ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ.
ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ 12) ὅπως ἴδω,
τίσι χαίρει τῶν ἐδωσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυ-
κέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς
ἰσχά-

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT.
Dio Syracusanus. MERC. Habe tibi et duc,
quod bene vertat! Te iam Epicureum voco.
Quis hunc emer? Est quidem ridens illius di-
scipulus, et ebrii alterius, quos paullo ante
praeconio vendebamus. Vnum autem amplius
nouit illis, quatenus magis est impius. Caete-
rum suavis est, et gulae amicus. EMT. Quod
pretium? MERC. Duae minae. EMT. En
tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus
gaudet cibus? MERC. Dulcibus vescitur et
mellis saporem habentibus, maxime ficibus.
T 4 EMT.

12. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel similem senten-
tiam hic postulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ
quid sibi velint, nondum plane adsequor.
An τὸδ' εἰπὲς ὅπως εἶδω, hoc dic ut sciam.
Gefner.

ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ἔδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶι καρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς σοῦς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' ἔν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπλητηκότων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τῆτο Φῆς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ἔτος σσφὺς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλέσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα, ἐπόσα ἐσὶν. ΑΓΟ. Οὐκᾶν, ὦ ἄγαθε, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ.

ΕΜΤ. Haec res difficultatem non habet. Emam viro massas caricarum.

20. ΙVP. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu. ΜΕΡC. Bene mones, videntur sane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendō, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit? ΕΜΤ. Quorsum illud dicis? ΜΕΡC. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator; et quotquot sunt reliqua. ΕΜΤ. Ergo bone vir, coquus etiam bonus et medius fidius cerdo, et faber, et id genus. ΜΕΡC. Sic videtur.

21. ΕΜΤ.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ ἄγαθέ, καὶ λέγε πρὸς τὸν
 ὀνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ ἐκ ἄχ-
 θῆς πιπρασκόμενος καὶ δῆλος ὢν; ΧΡΥΣ.
 Οὐδαμῶς. ἔ γάρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐσιν. ὅσα δὲ
 ἐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ.
 Οὐ μανθάνω. ἦ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῆς; οὐ
 μανθάνεις, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐσι προηγ-
 μένα (3), τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ.
 Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. ἔ γάρ
 εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἔδὲ κατα-
 ληπτί-

21. EMT. Huc prodi, bone vir, et dic mi-
 hi te emturo, quid hominis sis? et primum, an
 non aegre seras, te vendi et seruum esse?
 CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra
 potestate non sunt. Quaecunque vero in po-
 testate nostra non sunt, ea indifferentia esse
 contingit. EMT. Non intelligo quid dicas.
 CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium
 quaedam esse praeposita, alia reiectanea. EMT.
 Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum,
 qui non adluerus sis nostris nominibus, neque sa-
 T 5 cultate

13. Τὰ μὲν ἐσι προηγμένα] Stoicus, ex suae
 familiae disciplina diuidit bona inter προ-
 ηγμένα, et ἀποπροηγμένα· προηγμένα Ci-
 cero vertit *producta*, quae aliis in eligendo
 praeferuntur; ἀποπροηγμένα interpretatur
reiecta, quae nulla aestimatione digna sint.
 Gracu.

λαπτικὴν Φεπτασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπερδαίς ὁ
τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἂ μόνον ταῦτ'
οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβημα, καὶ παρασύμβημα,
ὁποῖωι καὶ ἐπέσωι ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ.
Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φθνήσῃς καὶν τῶ-
το εἶπεῖν ἔ, τι σύμβημα, καὶ τί παρασύμβη-
μα. καὶ γὰρ ἐκ οἷο' ἔπος ἐπλήρην ὑπὸ τῶ ἔνθ-
μῳ τῶν ἐντομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἔδεις Φθό-
τος· ἦν γὰρ τις χολὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείτῳ τῷ
χολῷ ποδὶ περσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἔξ
ἀφθνῆς λάβῃ, ὁ τριῖτος εἶχε μὲν δὴ πε σύμ-
βημα τὴν χολεΐαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμ-
βημα 14) περσέλαβεν.

ΑΓΟ.

facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagi-
nes. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem
perdidicit, non haec modo perit, verum etiam
symbama et parasymbama. (*Accidens et Praeterac-
cidens*) qualibus et quantis rebus inter se disse-
rant. EMT. Per Philosophiam, ne inuideas mihi
vel hoc dicere, quid rei symbama sit, et quid Para-
symbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse
numerus horum nominum, et *conciuntias*. CHRYS.
Nulla vero est inuidia, si quis enim, claudus cum
sit, illo ipso claudo pede offendens ad lapidem,
vulnus ex improvviso accipiat, ille habuit symba-
ma claudicationem, vulnus autem illud, ut pa-
rasymbama, insuper naus est.

22. EMT.

14. Παρασύμβημα] Ludit festinus scurra in
detor-

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγγινοίας· τίδ' ἄλλο μάλισα
 Φῆς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας,
 αἷς συμπεδίῳ τὰς προσομιλῶντας, καὶ ἀπο-
 Φράττω, καὶ σιωπῆν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς
 αὐτοῖς περιτιθεῖς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύ-
 τη,

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero am-
 plius te nosse ais? CHRYS. Verborum la-
 queos, quibus impedio, qui mecum loquun-
 tur, quos obturato ore, et freno inieclo, pla-
 ne ad silentium redigo. Nomen huic facultati
 decan-

detorquenda significatione vocum, quae ad
 Grammaticam vel Dialecticam pertinent,
 quam discas optime ex Apollonio Synt. lib.
 I. p. 36, 14 et lib. 3. p. 295. Verbo,
 σύμβημα est praedicatum casui recto addi-
 tum, ut in hac propositione, Τρύφων πε-
 रिπατῶ. Sed παρασύμβημα praedicatum
 casui obliquo additum, ut in hac, μετα-
 μέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβημα con-
 gruitatem notat: παρασύμβημα autem, cum
 ab ea aliquantulum receditur. Verum Lu-
 cianus ad verbum σύμβημα vocat accidens,
 et παρασύμβημα nouum accidens, quod su-
 peruenit illi veteri ac priori, idque ridicu-
 lo exemplo declarat. Potest ipsa ambigui-
 tas Latinis appellationibus vix ac ne vix
 quidem explicari, quod συμβαίνειν tum vna
 ire, congruere, significat, tum, accidere et
 contingere. Gesner.

τη, ὁ αἰδίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
 ἄμυχρόν τινα, καὶ βίχιον λήγεις. ΧΡΥΣ. Σκό-
 πει γέν· ἔσι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μὴν;
 ΧΡΥΣ. Τῷτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ,
 πλησίον ποταμῷ πληζόμενον εὐρών, καὶ τὰ σοι
 ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτό, ἣν εἴπῃς τάλη-
 θες ὅ, τι δεδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῷ βρέ-
 φει, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσ-
 ἀπὸκριτον ἐρωτῇς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰ-
 πὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρι-
 νάμενος, ἀνάσωσά μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθί-
 σῃ αὐτὸ κατὰ πινόν. ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλ-
 λα γὰρ σε διδάξομαι θυμασιώτερά. ΑΓΟ.
 Τὰ

decantatus ille syllogismus. E M T. Inexpu-
 gnabilem mihi et violentum narras. CH R Y S.
 Attende igitur. Estne tibi puer? E M T.
 Quid tum? C H R Y S. Si hunc forte Cro-
 codilus ad flumen oberrantem rapiat, ac de-
 inde redditurum se tibi polliceatur, ea lege,
 si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo
 puero: quid dices illum decreuisse? E M T.
 Rogas, ad quod respondere, admodum sit diffi-
 cile. Anceps enim haereo, quo responso reci-
 pere illum possim. Sed tu per Iovem responso
 tuo serua mihi puerum, ne, antequam ego respon-
 deam, illum deuorer. CH R Y S. Bono sis animo.
 Nam et alia te docebo etiam admirabiliora? E M T.
 Quae-

Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυ-
ριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν
ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τῶτον τὸν ἐγκεκα-
λυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡΥΣ.
Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνο-
νος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἄμα, καὶ ἔκ οἶδε. παρ-
εῷτος γὰρ αὐτῇ τῷ Ὀρέστῃ ἔτι ἀγνώτος, οἶδε
μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφεὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ ἔτος
Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ
πάνυ θαυμαστὸν ἀκρόσηλόγον· ἀπόκριναί γάρ μοι,
τὸν πατέρα· οἶσθα τὸν σεαυτῷ; ΑΓΟ. Ναί.
ΧΡΥΣ. Τί ἔν; ἦν σοι παρασῆσας τινὰ ἐγκε-
καλυμμένον, ἔρωμαι, τῶτον οἶσθα, τί φήσεις;
ΑΓΟ. Δηλαδή ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ.

Quaenam! CHRYS. Metentem syllogismum, et
dominantem, et super omnia Electram et Oper-
tum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Ele-
ctram narras? CHRYS. Electram intelligo nobi-
lissimam illam, Agamemnonis, quae eadem nouit
simul et non nouit. Adstante enim apud illam O-
reste nondum agnito, nouit illa quidem, Orestem
esse fratrem suum, huncce hominem vero esse O-
restem ignorat. Opertum autem illum admirabi-
lem sermonem iam statim audies. Etenim respon-
de mihi, Patrem tuum nosti? EMT. Sane quam.
CHR. Quid igitur, si quempiam hominem oper-
tum adstare iubeam, teque interrogem, hunc cine
nostis? Quid dices? EMT. Scilicet me non posse.

23. CHRYS.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴ κώτ' ἔτος ἦν ὁ πατήρ
 ὁ σός. ὥς εἰ τέτοι' ἀγροῖς, ὅπως εἰ τίς πα-
 τέρ' αὐτ' ἀγροῖ. ΑΓΟ. Οὐ μὲν γὰρ ἀλλ'
 ἀποκαλύπτει αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀνέβη. ὅμως
 δ' ἔν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πρά-
 ξεις πρὸς τὸ ἀκρίτατον τῆς ἀρετῆς ἀφαιόμενος;
 ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγε-
 νήσονται. γέλω δὲ πᾶσι, ὕμνοι, καὶ τὰ
 τοιαῦτα πρότερον δὲ ἀνέγκη πᾶσι προσηύ-
 σαι, λεπτομερῶς βιβλίοις περὶ ἀρετῆς τῆς
 ἐφ' ἡμῶν (15), καὶ σχόλια συναρτῶντα, καὶ συ-
 λλαγμῶν ἐμπληρώματα, καὶ ἀτόπως ἔγμνι-
 τω.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipse
 erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, ma-
 nifestum est, patrem tuum te non nosse. EMT.
 At ego retedo illo verum sciam. Attamen quis
 tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fa-
 tigationem virtutis delatus fueris? CHRYS.
 In primis naturae morabor, divitias dico, sa-
 nitatem, et similia. Opus vero est multa
 ante laborare, libris minute scriptis adhi-
 bere faciem, commentarios congerere, so-
 loecilismis impleri, absurdisque vocibus: et
 quod

15. Ὅσον] Non vult puro simpliciter admo-
 ueri oculos, sed propter litterarum tenui-
 tatem prope faciem applicari, quae res
 myopas deinde efficit. Gesner.

των. καὶ τὸ κεφάλαιον, ἂν θέμις γένεσθαι σο-
φὸν, ἢν μὴ τρεῖς ἑφεξῆς τῷ ἐλλέβορῳ πίης.

ΑΓΟ. Γειναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀτόξινά.
τὸ δὲ γνιφωνα 16) εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ
γὰρ τὰδε ἐρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὲς
ἤδη πεπωκότας τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείας πρὸς
ἀρετὴν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ ἔν τὸ δανεῖζειν
πρέποι ἄν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλ-
λεγίζεσθαι, τὸ δανεῖζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι
τὰς

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri,
nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT.
Generose ista et plane viriliter. Sed Gniphonem
sordidum esse, et foeneratorem improbum,
(nam haec quoque tibi inesse videntur:) haecne
et ipsa dicemus esse viri helleboro purgati et
perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane;
solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum
enim proprium illius sit colligere; (syllogi-
smos facere:) foenerari autem et computare
vsuras,

16. Γνίφωνα] *Parcum*. F. G. Sed vellem
auctoritatem indicasset, non enim inuenio
vsquam, quare Cl. du Soul adsentior, no-
men proprium inde facienti. Verum si
auarum tantummodo significare necesse est,
vt versiones habuere, σκνιφὸν porius le-
gas, de qua voce vid. *Kuster. ad Aristoph.*
Plut. 590. Reiz.

τὰς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τῷ συλλογίζεσθαι, μόνον ἂν εἴη τῷ σπαραδαίᾳ καθάπερ ἐκείνο, καὶ τῷτο. καὶ ἔ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τὰς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῶτων ἐτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὅστις δὲ δῆτ' αὖ καὶ τὸν συλλογισμόν ἐποῖα Φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ μισθῶν περὶ τὰ αὐτὰ φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σφίχ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπαραδαῖος μισθὸν ἐπὶ

vsuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, et non simpliciter modo, ut reliqui solent vsuras, sed vsurarum quoque alias vsuras capere. An enim ignoras, vsurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas vsuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum

ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις.
 ἔ γάρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, τῷ δὲ δίδόντος
 αὐτῷ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐσιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης,
 ὁ δὲ, περιεκτικός, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκήσιν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ.
 Καὶ μὴν τὸναντίον ἔφη, τὸν νέον μὲν εἶναι πε-
 ριεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μένον πλάσιον, ἐκχύτην.
 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀπὸ τοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῷ.
 ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ.
 Ἀπορίαν, καὶ σιωπὴν, καὶ διασφαλῆναι τὴν
 διάνοιαν.

Ὁ δὲ

num mercedem virtutis nomine capturum.
 CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea
 causa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius
 sit effusor (*effusus, prodigus*) alius comprehen-
 sor (*tenax, avarus*) ego quidem comprehensor
 esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti;
 illud enim volebas, iuvenem quidem compre-
 hensorem esse (*frugalem et parcum*) te vero,
 qui solus dives es, effusorem (*liberalem et
 magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem,
 sed vide ne syllogismo te indemonstrabili fe-
 riam. EMT. Et quid ab illo telo metuen-
 dum? CHRYS. Dubitatio et silentium, et
 mentis distractio.

V

25. Quod

Ὁ δὲ μέριςεν, ἦν ἐθέλω τάχιζά σε ἀποδείξω ἰδὲ λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ἔ γάρ Περσεύς, ὦ βέλτισε, εἰναι μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, ἔ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἐοικα γέν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὦν. ΑΓΟ. Μήδαμῶς, ἀλλ' ἀνέχουσέν με πρὸς τῷ Διὶ, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιεῖσεν ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἐμπλην ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπέ γάρ

25. Quod vero maximum si voluero; statim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perseus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapisne corpus est? EMT. Est. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Est. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui sis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, et postliminio quasi me homini redde. CHRYS. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi,

17. Ἀποδείξω] Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam efficiam te esse lapidem, idem est quod demonstrabo. Gesner.

γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Τί δέ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὐ. ΧΡΥΣ.
 Σὺ δέ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶ-
 μα δέ ὢν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ.
 Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὢν. ΑΓΟ. Εὖγε
 ἐποίησας, ὥς ἤδη μὲ τὰ σκέλη καθάπερ τῆς
 Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνή-
 σοναί γε σέ. πόσων ὑπὲρ αὐτῆ καταβαλῶ;
 ΕΡΜ. Μυῖς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανέ. ΕΡΜ.
 Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δι',
 ἀλλ' ἔτοι πάντες, οὓς ὄρεξς. ΕΡΜ. Πολλοί
 γε, καὶ τὰς ὤμους καρτεροί, καὶ τοῦ θεριζον-
 τος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΤΣ.

mihī, Omne corpus animal? E M T. Non.
 C H R Y S. Quid vero lapis; num animal?
 E M T. Non. C H R Y S. Tu vero Corpus?
 E M T. Nempe. C H R Y S. Corpus vero cum
 sis, animal es? E M T. Sane. C H R Y S. Nec
 igitur lapis es, qui sis animal. E M T. Bene
 abs te factum. Iam enim crura mihī, ut olim
 Niobes, spiritu vitali exente, diriguerant.
 Verum eman te. Quantum pro illo numera-
 ri iubes? M E R C. Minas duodecim. E M T.
 Item cape. M E R C. Solus vero illum emi-
 sti? E M T. Non Hercle, sed hi quos vi-
 des, vniuersi. M E R C. Multi quidem et
 robusti humeros et ratione illa messoria digni.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κἀλεις, ΕΡΜ.
 Τὸν Περιπατητικὸν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν
 πλῆσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτα-
 τον, τὸν πάντα ἰλῶς ἐπιζήμετον. ΑΓΟ. Ποῖος
 δέ τις ἐσί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρι-
 διος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλῆς. ΑΓΟ.
 Πῶς λέγεις; ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν Φαι-
 νόμενος, ἄλλος δὲ ὁ εἰτσοθεν εἶσα δοκεῖ· ὥς
 ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικόν,
 τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γι-
 γνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγα-
 θὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἑκτός. ΑΓΟ.
 Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσα δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Ἐ-
 κοσι μὲν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ
 ὦ μα-

26. IVP. Noli tempus terere, voca alium!
 MERC. Peripatericum te iam dico, pulchrum,
 diuitem. Agite, emite prudentissimum, sci-
 entem in vniuersum omnia. EMT. Qualis
 est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aprius,
 et, quod maximum est, duplex. EMT. Quid
 ais? MERC. Alius est, qui extra appa-
 ret, intus autem videtur alius. Itaque si illum
 emeris, memento illum quidem interiorem,
 exteriorem vocare alterum. EMT. Quid
 maxime statuit? MERC. Tria esse bona,
 in anima, in corpore, in rebus externis. EMT.
 Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Vigin-
 timinarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non,
 o bo-

ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δο-
κεῖ. ὥς οὐκ ἂν Φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δέ
εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτῷ πόσον μὲν ὁ κώ-
νωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ἔσον δέ βάθος ἡ θά-
λασσα ὑπὸ τῆς ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ἐποῖα
τίς ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ἐσρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις,
τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκέστοις
ἄλλα πολλὰ τέτων ὀξύδεκέστερα, γονῆς τε
πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν
ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γε-
λαστικόν, ἕνος δέ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινέ-
μενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσευνα
Φῆς, καὶ ἐνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥς ὠνῶ-
μαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ.

o bone, videtur enim et ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses eme-
re. Porro statim ex illo scies, quanto tempo-
re culex viuat? Ad quam altitudinem mare
a sole perluceat? et qualis sit anima ostreo-
rum? ΕΜΤ. Hercules! quam subtilis illa
disputatio. ΜΕΡC. Quid vero alia multa
si audias hisce acutiora, de semine, et gene-
ratione, et illa embryonum in vteris figlina:
et ut homo sit animal risibile, asinus autem
non risibile, neque fabricans, neque nauig-
ans. ΕΜΤ. Grauiissima narras, et vilia
plane huius disciplinae capita: itaque etiam
illum viginti.

V 3

27. MERC.

ΕΡΜ. Εἴεν. τίς λοιπὸς ἡμῶν καταλείπεται;
 ὁ Σκεπτικὸς ἔτις σὺ, ὁ Πυρρίδας 18), πρῶσι-
 θι, καὶ ἀποκλείττε κατὰ τάχος. ἤδη μὲν
 ὑπερῖσχουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἢ πρῶσις
 ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τῆτον ὠνεῖται; ΑΓΟ.
 Ἐγώ γε. ἀλλ' ἐν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπί-
 σκασαι; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τῆτ' ἐφθ-
 σθα; ΦΙΛ. Ὅτι ἔδεν ὅλως ἐπ' αὐτῇ μοι δεκεῖ.
 ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμεν τητές; ΦΙΛ. Οὐ-
 δὲ τῆτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ἔτι σὺ τίς ἂν τολ-
 χάνεις; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τῆτ' ἀγνοῶ.
 ΑΓΟ.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis est?
 Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, ven-
 dende celeriter. Iam enim plures paullatim
 recedunt, ut inter paucos futura sit venditio.
 Attamen quis et hunc cmet? E M T. Ego.
 Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?
 PHIL. Nihil equidem. E M T. Quid tibi vis
 hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi
 esse videtur. E M T. Ergo neque nos quid-
 quam sumus? PHIL. Neque hoc novi equi-
 dem. E M T. Neque te aliquid esse nosti?
 PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro.
 E M T.

18. Πυρρίδας] Servani Graecum nomen, quod
 seruire alioquin est, et *rusum* significat: ne
 periret, quem subisse putabam ad Pyrrho-
 nis nomen, respectus. Gesner.

ΑΓΟ. ὦ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ ξάθρνα
 ταυτί βέλεται; ΦΙΛ. Ζυγροσκιῶ ἐν αὐτοῖς τὰς
 λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπει-
 δὲν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τό-
 τε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν
 ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙΛ. Τὰ
 πάντα, πλην δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ.
 Τί δαί τῷτό σοι ἀδύνατον; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ
 ἄγαθέ, ἐ καταλαμβάνω (19). ΑΓΟ. Εἰκό-
 τως· βραχὺς γάρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς.
 ἀλλὰ

ΕΜΤ. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bi-
 lanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea ex-
 pendo, et exaequo, cumque ad amussim pares
 et eiusdem ponderis esse intelligo, tum demum
 utra verior sit, plane ignoro. ΕΜΤ. Reliqua-
 rum rerum num quid facere recte et ordine
 potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitium ma-
 le persequor. ΕΜΤ. Cur vero hoc non potes?
 PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. ΕΜΤ.
 Credibile est. tardus enim et ignarus esse videris.

V 4.

Sed

19. Οὐ καταλαμβάνω] Nimirum καταλαμ-
 βάνειν ad intellectus facultatem creberrime
 referunt Sceptici cum Academia, negant-
 que aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene
 et sine oppositi formidine cognosci. Haec
 est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more
 suo nugatur noster. Gesner.

ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΦΙΛ.
 Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν.
 ΑΓΟ. Οὐκ ἔν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς
 εἶναι λέγεις; ΦΙΛ. Καὶ ἀκριτὸς γε προσέτι,
 καὶ ἀνείσθητος, καὶ ὁλως, τῷ σωλῆκος ἔδεν
 διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἴ διὰ ταῦτα.
 πύσῃ τῷτον ἄξιον χρηὶ Φάναι; ΕΡΜ. Μινᾶς
 Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ἃ ἔτος,
 ἐπρίξαι σε; ΦΙΛ. Ἀδελον. ΑΓΟ. Μηδὰ-
 μῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβην.
 ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τέττα, καὶ διασκέπτουμι.
 ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολέθει μοι, καθ' ἅπερ χρηὶ
 ἐμὸν οἰκέτην. -ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀλχιδῇ ταῦ-
 τα-Φῆς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μινᾶ, καὶ εἰ
 παρὲν-

Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil
 discere, et nihil audire, nihil videre. EMT.
 Surdum igitur simul et caecum esse dicis te
 ipsum. PHIL. Et insuper iudicii omnis exper-
 tem, et sensus, et summum a verme nulla in
 re differentem. EMT. Propter haec emendus
 mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?
 MERC. Mina Attica. EMT. Sume tibi. Heus. tu
 quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est.
 EMT. Minime vero, emi enim et pecuniam
 numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, et
 dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par
 est meum seruum. PHIL. Quis nouit utrum ve-
 re illa dicas? EMT. Praeco, et mina, et
 praesen-

παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ.

Ἄλλ' ἐγωγέ σε ἤδη ἐμβάλων ἐς τὸν μύλωνα
πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον 20).

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τῷ. ΑΓΟ. Μὰ Δί',
ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦ-
σαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολάθει τῷ πριαμένῳ·
ὁμᾶς δ' ἐς αὖριον παρακαλᾷμεν. ἀποκηρύξειν
γὰρ τὰς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους
βίους μέλλομεν.

praesentes. P H I L. Adsunt ergo nobis qui-
dam? E M T. At ego tibi iam in pistrinum
compacto planum faciam, dominum me tuum
esse, secundum rationem deteriore. P H I L.
De hoc cohibeo adsensum. E M T. At ego *quid*
videatur pronunciaui. M E R C. Desine contra
niti, et sequere emptorem, vos autem in crasti-
num inuitamus. Nam idiotas, et sellularias,
et forenses vitas praeconio vendemus.

20. Τὸν χεῖρω λόγον] Κρείττω λόγος est,
quum verborum industria s. sophismatibus,
caussa infirmior sit sortior: ἥττω autem
vel χεῖρω λόγος, eius, qui vincitur, etiam
si causam iustam habeat. Reiz.

Ἀλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.

ΣΩΚΡ. **Β**άλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς
ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βιῶ-
λων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀσράκων· παῖε
τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγῃ.
καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν
ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.
κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ ἔκ ἔστιν ὅν τινα ἡμῶν
ἔχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενης, εἴ ποτε ἄλλο-
τε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν
ἀξίαν,

Piscator, vel Reuiuiscetes.

SOCR. **F**eri, feri execrabilem faxis copiosissi-
mis: adice glebas: insuper adice te-
stas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat.
Et tu, Plato, feri, et tu, Chrysippe, et tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Vt baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam
nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu
vero Diogenes, si vnquam alias; claua nunc
utere; nec remitte quidquam. Iam dignas ma-
ledico

ἀξίαν, βλάσφημος ὢν, τί τῷτο; κεκμήκατε,
ὦ Ἐπίκλυρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐς σοφοί, μνήσασθε δὲ θέριδος ὀργῆς.

Ἀριστέλες, ἐπισπᾶσθ' ἐτι θᾶσσον. κα-
λῶς ἔχει· ἐάλωκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε,
ὦ μιᾶρέ. εἴσῃ γὰρ αὐτίκα, ὡς τινὰς ὄντας ἡμᾶς
ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετ-
έλθοι; ποικίλον γὰρ τινὰ ἐπινωῶμεν θάνα-
τον κατ' αὐτῷ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμε-
νον· καθ' ἑκάστων ἐπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν
ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκόλα-
πίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μασιγωθέντα γε
πρότερον. τὰς εὐφθάλμους ἐκκεκίφθω, τὴν
γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμή-
σθω.

ledico illo ore poenas luat. Quid hoc? sessine
estis, Epicure et Aristippe. Certe non dece-
bat. Sapientes estote, iam

In pectus vobis calidae vicius impetius irae redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet.
Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox
igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo ve-
ro modo illum tradabimus? Variam enim con-
tra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere
nobis omnibus possit: dignus enim est, qui se-
pries unicuique nostrum pereat. ΠΛΑΤ. Ego
censeo Ἀγγέλλῃς caesum palo figi, oculos illi
effodi, linguam ipsam multo prius praecidi;
tibi

σθω. σοὶ δὲ τί' Ἐμπεδοκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ.
 Ἐς τὰς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθῃ
 μὴ λαιδορεῖσθαι τοῖς κρείττεσι. ΠΛΑΤ. Καὶ
 μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὲ Πενθέα ἢ Ὀρφέα,
 λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρεῖσθαι μόνον, ἵνα ἂν
 καὶ τὸ μέρος αὐτῷ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

ΛΟΤΚ. Μηδ' αὖτως· ἀλλὰ πρὸς ἱεσίῃς φεί-
 σασθέ με. ΣΩΚ. Ἀρχὸν· ἔκ' ἂν ἀφεθείης ἔτι.
 ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὥς

Οὐκ ἔσι λέξαι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιεῖν;

ΛΟΤΚ. Καὶ μὴν καὶ Ὅμηρον ὑμεῖς καὶ αὐ-
 τὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
 ἔ' παρόψεσθε ῥαψωδῆσαι τὰ με.

Ζω-

tibi quid videtur Empedocles? EMP. In cra-
 teres deiici Aetnae, vt discat non maledicere
 melioribus. P. L. A. T. Quin optimum fuerit,
 eum instar Penthei alicuius aut Orphei, lace-
 rum inuenire fatum per petras, vt etiam par-
 tem illius habens quisque discedat.

3. L. V. C. Minime vero: sed per Iouem sup-
 plicum praesidem mihi parcite. S. O. C. R. Decre-
 tum est. Non amplius potes dimitti. Vides ve-
 ro quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

L. V. C. Verumtamen ex Homero et ego vobis
 supplicabo: reuerebimini forte verus, neque
 adspernabimini consuentem carmina.

Quem

Ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε
ἄποινα,

Χαλκὸν τε, χρυσὸν τε, τὰ δὴ Φιλέεσσι σο-
φοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' εἰδὲ ἡμεῖς ἀπερήσομεν πρὸς σὲ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκε δὴ,

Μὴ δὴ μοι Φύξιν γε κακηγέρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἴκεθ' χεῖρας ἐς ἡμᾶς.

ΛΟΤΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐ-
ριπίδην δὴ μοι καταφρευκτέον· τάχα γὰρ ἂν
ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην· ἔ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δ' ἐχὶ κακτεῖνα Εὐριπίδα ἐστίν,
οὐ

*Quem capitis bonus est donis redimendus optimis,
Acere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.*

PLAT. Sed neque nobis deerit Homérica re-
sponso: audi modo,

*Ne meditare fugam, blasphema, barbave, lingua,
Ostentans aurum, postquam mea praecida fuisti.*

LV C. Vac mihi, Homerus destituit, spes no-
stra maxima: ad Euripidem nempe confugien-
dum: forte ille me servaverit.

Ne caede supplicem; quem ius vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne et illa sunt Eu-
ripidea,

Haud

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τὰς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν ἔν ἑκατὶ ῥημάτων κτείνετε με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,
Ἀχαλίνων σωματων ἀνόμω τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυσυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως
ἀποκτινῶναι, καὶ εἰδεῖα μηχανὴ τῷ διαφυ-
γεῖν με, φέρετε, τῷτο γὰρ εἶπατέ μοι, οἳ τι-
νες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνέκεσθαι πρὸς ἡμῶν
ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνελή-
φατέ με; ΠΛΑΤ. Ἄ τίνα μὲν εἰργασθαι ἡμᾶς
τὰ δεινὰ, σεχυτὸν ἐρώτα ὧ καίριζε, καὶ τὰς
καλὰς ἐκείνας σε λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τέ
αὐτὴν

Haud digna ferre, indigna qui patrauerit.

L V C. Sic verba propter ergo nos occiditis?

P L A T. Sic per Iouem. Ait enim idem ille,

*Effrenis oris et stuporis impii solet esse finis in-
fortunium.*

4 L V C. Igitur cum stat sententia, omnino
interficere me, nec vlla arte licet mihi effuge-
re, agite, hoc mihi dicite, qui sitis, aut quam
immedicabilem a me iniuriam passi sine vilo re-
medio mihi irascamini, et supplicii causa me
comprehenderitis. P L A T. Quibus nos iniuriis
adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, et prae-
claros illos tuos libros, in quibus et Philosophiae
ipsi

αὐτὴν, κακῶς ἡγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὑβρίζεις,
ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφὲς ἀνδρας·
καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀνανακτῆ-
σαντες ἀνελκύνταμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι
πρὸς ἐλπίαν τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος ἑτοσί,
καὶ Ἐπίκλειος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστο-
τέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν ἕτος Πυθαγόρας,
καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ἐπίσης διέσυνες
ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΤΚ. Ἀνέπτυσα· εἰ γὰρ ἀποκτενεῖτέ
με, εἰ μάθετε ἐπεὶ ἔγωγε περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην·
ὥς ἀπορρίψατε τὰς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττε-
τετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.
ΠΛΑΤ. Λιθεῖς. σέ δὴ χρή τήμερον ἀπολωλέ-
ναι.

ipsi maledixisti, et contumelia nos adsecisti,
tanquam in foro vendens praeconio viros sa-
pientes, et, quod maximum, liberos. Propter
haec indignati, contra te ab inferis huc veni-
mus, commeatu breui a Plutone impetrato,
Chrysippus hic, et Epicurus, et ego Plato, et
Aristoteles ille, et hic tacitus Pythagoras, et
Diogenes, et omnes, quos in libris tuis lacerasti.

5. LV.C. Respiravi. Nec enim interficietis
me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me
praeberim. Itaque abiicite lapides. quin ser-
uate potius: utemini enim iis contra dignos.
PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet.
Quin

να. καὶ ἤδη γὰρ Λαῖνοι ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ-
 ῶσσε ἑσθίας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὲν ὧ ἀριστοί, ἐν
 ἔχρην μένον ἐξ ἀπάντων ἐπακινεῖν, οἰκείον τε
 ὑμῶν ὄντα, καὶ εὐτερεῖν, καὶ ἑμεγνώμενα, καὶ,
 εἰ μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτη-
 δευμάτων, εὐ ἴξε, ἀποκτείνετε; ἢν ἐμὲ ἀπο-
 κτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν. πεπονθήκα-
 ῖν ἔρχεστε γοῶν μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ
 ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμο-
 νες Φανόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛΑΤ.
 Ὡς τῆς ἀναισχυριτίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
 κηγορίας περσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπέδοις
 ἀληθῶς οἶσι διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν
 κατὰ λ.-

Quin saxea adest toga tantorum tibi poena malo-
 rum. L V C. Enimvero scitote, viri optimi,
 me si interficiatis, quem vnum omnium lauda-
 re oportebat, familiarem vestrum et beneuo-
 lum, et earumdem sententiarum, et nisi dictu
 graue est, vestrorum studiorum curatorem
 quenidam tutoremque, qui tantum pro vobis
 laboris susceperim. Videte igitur, ne idem fa-
 ciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingrati-
 que, iracundi, et parum officii memores videā-
 mini aduersus virum bene de vobis meritum.
 P L A T. Impudentiam hominis videte! In-
 super gratiam tibi maledicentiae illius causa
 debemus? usque adeone cum mancipiis te pu-
 tas disputare veris? etiamne in beneficio no-
 bis

καταλογίῃ πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τῇ τεσσαύτῃ ὕβρει καὶ
περσπία τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβριστα;
ἐς αἰὶ Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα,
καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερπαίων, καὶ τοῖς λόγοις
ἐς καταλείψατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ Φημι
ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλα-
βὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλλεσθαι ἀπανθισσάμενος,
ἐπιδοῶμαι τοῖς ἀνθρώποις; εἰ δὲ ἐπαινεῖσι,
καὶ ἡτοιμάσθαι ἐκάσθαι τὸ ἄνθος, ἔθεν, καὶ παρ'
ἐτε, καὶ ὅπως ἀνελέξαμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ
ζηῶσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς
καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, εἰ ταιχῶς ἐξή-
θηκατε περὶ αἶμα, καὶ πολυειδῶς τὰς ῥαφὰς, εἴ
τις

bis impotabitis contumeliam tantam; et ebriam
verborum in nos petulantiam?

6. LVC. Vbi ergo vos ego aut quando af-
feci contumelia? qui semper ita vixi, phi-
losofiam ut admirarer, et vos ipsos laudibus
tollerem, et in libris quos reliquistis, versarer.
Haec enim ipsa quae dico, vnde alias, quam a
vobis sumens, et apum instar delibans flores ve-
stros, ostendo hominibus? at illi laudant, et flo-
rem vnumquemque agnoscunt, unde et a quo,
et quomodo legerim: et verbis quidem me se-
stantur propter florum legendorum solertiam,
re autem ipsa vos et vestrum illud pratum, qui
tales protuleritis, tam varios specie et coloribus;
X. si qui-

τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσκιτο, καὶ ἀνα-
πλέξασθαι, καὶ ἀξιόσασθαι, ὥς μὴ ἀπώδειν
θάτερον θάτερον. ἔσθ' ὅσις ἐν ταῦτα εὖ πε-
ποιθώς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρή-
σειεν εὐεργέτας ἀνδρας, ἀφ' ὧν εἰναι τις ἔδο-
ξεν; ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐ-
ρυτον εἴη τὴν Φύσιν, ὥσταῖς Μῆσαις ἀντάδειν,
παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρι-
δαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι
ὄντι τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τῆτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τὴν ῥή-
τορας εἰρηταί σοι· ἐναντιώτατον γὰρ ἐστὶ τῷ
πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σε ἐπιδείκνυσι
τὴν τόλμην, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαρισίᾳ πρόσ-
εστιν,

si quidem legere illos sciat aliquis et. necire et
concinnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur,
qui his bonis vestris usus, male audeat dice-
re viris bene de se meritis, a quibus hoc habet, ut
esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo
Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis
Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut
cum Apolline contendat, iaculari ausus contra
ipsum muneris huius et artis sagittandi auctorem.

6. ΠΛΑΤ. Ιστα quidem, vir fortis, ex rhe-
torum arte declamasti, maxime enim rebus
ipsis sunt contraria, et eo importunior
ostendunt audaciam tuam, quandoquidem in-
iuriæ huic ingratus etiam animus accedit, qui
acceptis

εἶν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς Φῆς λα-
βὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τῷτον ὑποθέ-
μενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-
κῶς· τοιαῦτα παρὰ σὺ ἀπειλήφωμεν, ἀνθ'
ῶν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, ἐκ
ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμ-
πλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥς διὰ γε τῷτο μάλι-
ς αἰ δίκαιος ἂν εἶης ἀποθανεῖν.

ΛΟΓΚ. Ὁρᾶτε· πρὸς ἐργὴν ἀκῆετε, καὶ
ἐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι ἐκ ἂν ὥή-
θην ποτὲ ὡς ἐργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ
Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν.
ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πέρῳ εἶναι τοῦ
τοῖς-

acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos
iaculatus sis, hoc vno tibi scopo proposito, de
omnibus nobis male vti diceres. Haec a te
praemia habemus, quod aperto tibi illo prato
nostro, non prohibuimus, quo minus meteres,
ei pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum
hoc mori dignus eras.

8. LVC. Videte, irae auscultatis, neque iu-
stum quidquam admititis: quamquam non pu-
tabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad
Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium
quemquam vestrum ira perveniat; verum soli
vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissi-

τούτοις πάλιν ἰδὼν μὴ ἀμείψεται ὡς σπουδαί-
 ους, ὡς πρὸς ἑαυτὸν ἀποκρίσας με. ἔμετε-
 ρον γὰρ καὶ τέτοιο ἦν, ὡς εἶπα, ὡς κατὰ τὸ
 ἰσχυρότερον πωλεῖσθαι, ὅσοι δὲ τὴν ἐμὴν
 ῥα ἀνὰ δόξαν ἐδιδότακτο ἰσχυρὰ, καὶ ἐσχευάσθη
 ἐν τῷ μένῃ· ὥς τε ὁμοῦν ἐλπίσιν κατηρτί-
 σκετε μὲν ὅμοι· ἢ ὅμοι πάντες, ἢ ὅτι τῆς αὐτῆς χε-
 ρεσσίνεστε ὡς ἐκ ἑκείνου. ὅνῃ δὲ ἀποδέρ-
 σαι πρὸς τὰ ἐργάματα καὶ ἐν μὲν τι ἄλλῃ
 καὶ Φαίνομαι, καὶ τέτοις πρὸς ἑαυτὸν γὰρ τὸ ἐ-
 κείνου, ὡς ἐπὶ ὁμοῦν τῇ ἰσχύι. ἔμετε δὲ
 εἶπον ὡς τὸ πωλεῖσθαι. ἢ δὲ τὸς εὐέλπιδας
 ἀποδέρσας, ἀποδέρσας ἑαυτὸν καὶ ἀποδέρσας ἐκεί-
 νου, ὡς ἐπὶ μὲν αὖ ὁμοῦν· ὅμοι δὲ,

ὅμοι

mi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum vidi
 admirabiles, nec ante iudicium me acciderint.
 Vestrum enim quoque hoc iudicium, non vi, nec
 prout quis voluit, est, sed gerere, sed iure
 lites dñari, reddere iudicem ad iudicium nio-
 nibus. Inque ita de capro acciderit me vos
 autem hoc omnes, aut quocumque pro vider-
 tis dñatum suffragiis vestris elegeritis: ego ve-
 ro criminibus respondebo. Si deinde parez,
 me fecisse iudicium, itaque de me faceret iu-
 diciam, sustinebo nimirum istam poenam,
 vos vero nihil per vim accideritis. Si vero, co-
 gnitione facta, parus vobis et reprehensione
 indignus inveniatur, absolvent me scilicet iudices,

vos

εἰς τὰς ἑξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας κατ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τὴτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρὰ κερσάμενος τὰς δικασίας, ἀπέλθοις. Φασὶ γὰρ ῥήτορά σε, καὶ δικανικὸν τινα εἶναι, καὶ πανῆργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σὲ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαρρύνετε τέτταγε ἔνεκα· ἐθένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβηλον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅσις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γὰρ, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μετ' ὑμῶν ποιῶμαι δικάσειαν ἔγωγε.

vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, et contra nos incitarunt.

9. P L A T. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, vt tu impulsis in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse et causidicum et versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, vt multa iniuste facitis, inducas, vt secundum te ferat sententiam. L V C. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum vendat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΤΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· ἐδὲν ἐδὲ τῆτο δέδια. τοσῶτον ὑπερφέρω τοῖς δικάσις, καὶ ἐκ περισίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιῶμέν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ αἰὴρ ἐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βεβλῆμεν ἐπὶ τὸ δικάζηριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκέσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ ἔχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κατηγορεῖν ἐθέλῃσι,
κατα-

PLA T. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus. LV C. Vos iidem et accusate et iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, et ex abundanti causam me dicturum confido.

10. PLA T. Quid agimus, Pythagora et Socrates? videtur enim vir non praeter rationem prouocare, dum iudicari postulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, et adsumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, et ius in manu ponentium. Praebehimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere,
si in-

καταλεύσαντες ἄνδρα μὴδὲ ἀπολογησάμενον
ὑπὲρ ἐαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν
αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῃ καὶ
Μελίτῃ περὶ, τῶν ἐμῶν κατηγορησάντων, ἢ
τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἔτος τεθνήξεται, μὴδὲ
τοπαράπῃν ὕδατος I) μεταλαβών; ΠΛΑΤ.
Ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώκρατες· ὥς ἐκπίωμεν
ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δέ, δικασάτω, καὶ
ἀγαπήσομεν αἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὐγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦ-
τα, καὶ νομιμώτερα. τὰς μέντοι λίθους φυ-
λάττετε ὡς ἔφην. δέήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕσε-
ρον

si indicta causa virum lapidemus, idque homi-
nes gaudere nos iustitia professi, aut de Anyto
ac Melito quid dicemus, meis accusatoribus, aut
de his, qui tum erant iudices, si hic ne aqua
quidem attributa (et clepsydra) moriatur? PLAT.
Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad
Philosophiam. illa iudicet, et nos sententia il-
lius stabimus.

II. L V C. Euge viri sapientissimi, meliora
ista et magis legitima. Verum lapides serua-
te, vti dixi, opus enim paullo post illis erit
X 4 apud

I. Ὑδατος] Aquam alicui fundere, est ei lo-
cum dare dicendi et causam suam agendi,
ad aquae enim mensuram certam oratores
dicebant et clepsydram. Adal. Vorst.

ρον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πᾶ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν
 εὔροι τις ἂν; ἔ γάρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
 πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον· ἀναζητῶν τὴν
 οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων
 ἂν τισι τριβώνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγω-
 νας βαθεῖς καθευμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἦκειν
 Φάσκαριν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτὰς, ἀνηρώτων.
 οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμὲ ἀγνοῶντες, ἢ ἔθ' ὅλως
 ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοντο ἔκ εἰδότες,
 ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυσιν. ἔδέπω
 γὰρ καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγῆσάντός
 τινος, ἦκον ἂν ἐπὶ τινας θύρας, βεβαίως ἐλ-
 πίσας

apud tribunal. Vbi vero Philosophiam inueniat
 aliquis? nec enim vbi habitet, uouit, quam-
 quam longo tempore oberrauit domo eius quae-
 renda, ut illius consuetudine vterer. Deinde
 cum incidērem in quosdam palliolis amictos, et
 prolixas barbas submittentes, qui ab illa se ve-
 nire dicerent, putans hos scire, interrogabam.
 At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt,
 aut plane non respondere mihi, ne ignorantiae
 suae conuincerentur, aut aliam pro alia ianuam
 mihi demonstrare. Itaque ad hodiernum diem
 nondum inuenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea coniectura, vel ali-
 quo deducente ad ianuas quasdam delatus sum,
 firma

πίσας τότε γέν εὐρηκέναι· τεκμαριόμενος τῷ
 πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἀπάντων
 σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσαλῶν, καὶ
 φρεντιστικῶν τὴν πρόσψιν. μετὰ τέτων οὖν
 συμπαρὰβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθεν ἄν· εἶτα
 ἑώρων γυναικίον τι ἔχ ἀπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερ-
 ρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα ἔδὲ τὸ
 ἄφετον δοκῆν τῆς κόμης ἀκαλλώπισον ἑῷσα,
 ἔδὲ τὰ ἱματῖα τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ρισέλλασα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμημένη αὐτοῖς καὶ
 πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκῆντι προσ-
 χρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ
 Φύκος,

firma cum spe tandem aliquando me inuenisse,
 idque colligebam ex multitudine intrantium et
 exeuntium, qui seueri omnes viderentur, ha-
 bitu composito, et vultu acriorem cogitationem
 prae se ferente. Cum his igitur clanculum me
 inferciens et ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumuis ad simplici-
 tatem quamdam cultus expertem se concinnaret.
 Sed mox mihi apparuit scilicet, eam neque co-
 mas, quas negligenter solutas videri volebat,
 inornatas reliquisse, neque vestis amictum sine
 adfectione composuisse. Manifesto autem iis se
 rebus exornauerat, et ad decentiam, assimi-
 lato illo cultus neglectu, vta fuerat. Sublu-
 cebat vero etiam aliquantum cerussae et fuci;
 X 5 verba.

Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά· καὶ ἐπαινεμένη ὑπὸ τῶν ἐρχσῶν ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχεῖρος ἐδέχετο. καὶ τὰς πλησιωτέρας ἂν παρακχθισαμένη πλησίον, τὰς πένητας τῶν ἐρχσῶν ἐδὲ προσέβλεπε. πολλὰς δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκῆσιον, ἑώρων περιδέρξια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθύς ἀνέσχερον, οἰκτεῖρας δηλαδή τὰς κακοδοίμονας. ἐκείνας ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, ἐ τῆς ῥινός, ἀλλὰ τῷ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶν. ὦ ἀντί τῆς Ἡρασιζυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τὸ μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· ἐ γὰρ πρό-
δηλος ἐδὲ πᾶσι γνῶριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ’
ἐδὲν

verbaque omnino meretricia; laudarique se ab amatoribus pulchritudinis nomine gauderet, et, si quis quid daret, accipiebat cupide, et cum ditioribus prope adfideret, pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, et Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

13. P L A T. Illud quidem recte, neque enim in propatulo ianua, neque nota omnibus. Caeterum

ἔδεν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῇ ὑπομενᾶμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἤδη πρὸ ἀφίξεταί, ἐπανίστα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τῆτο γὰρ ὅση μέρει ἔθος ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τῆς σχήματος, τὴν προσηνῇ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσιν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, Φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ

rum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, adspecu propitio, quae cagitabunda placide incedit. LV C. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: et tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia. PLAT. Recte., sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato et Chrysippus apud superos, et Aristoteles, et reliqui omnes, ipsa

αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά με τῶν μαθημάτων;
 τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν
 κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἐσίκατε· καὶ τίνα τῶ-
 τον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ περ λωποδύτης τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱεροσύλης ἐσι; ΠΛΑΤ. Νὴ
 Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσε-
 βέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σέ, κακῶς ἀγο-
 ρεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ἐπίσσι
 τί παρὰ σὲ μαθόντες, τοῖς μετ' ἡμᾶς κατὰ-
 λελοίπαμεν. ΨΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδο-
 ρησαμένῃ τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα
 πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκχούσα ἐν Διονυσίοις, ὁμῶς
 φίλῃν τε αὐτὴν ἡγήμαί, καὶ ἔτε ἐδικασάμην,
 οὔτε ἡτιςσάμην προσελθούσα· ἐφίημι δὲ παί-
 ζειν

ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus
 in vitam? numquid aduersi vobis apud inferos
 accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem
 captum hic ducitis? furne vestium est, an ho-
 micida, an sacrilegus? P L A T. Et quidem,
 Philosophia, sacrilegorum omnium scelestissimus,
 qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit,
 et nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae
 apud te didiceramus, posteris reliquimus.
 P H I L. Et vos indignati estis maledicente
 nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia
 a Comoedia audiens Dionysiis; tamen amicam
 illam putem, nec in ius vocarim vnquam, ne-
 que accedens cum illa expostulauerim; sed pa-
 tiar

ζειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἐορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς ἐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χειρὸν γένοιτο, ἀλλὰ τάναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀπρσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀπρσίβει, καὶ φανερώτερον γίγεται. ὑμεῖς δέ, ἐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γέγονατε. τί ὁ ἐν αὐτὸν ἀγχετε 2); ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγον ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη κατ' ἡμῶν.

ΦΙΛ.

tiam illam ludere, quae convenire videntur et solennia sunt illis feriis. Quippe cum nouerim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, et fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis et irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? P L A T. Commeatu vnus huius diei summo, contra illum venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de nobis dixerit.

15. PHIL.

2. "Αγχετε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere possit. Itaque mox Philosophia, δηλος inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι θεῶν. Gesner.

Οὐχ ὄρῳ ἦν τινὰ καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκάλ-
 λώπισον ἐκείνην ἔχ' ὄρῳ, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
 φεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΥΚ.
 Ὅρῳ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχῃ καὶ ταύτας ἄ-
 γεις, ὥς πληρὲς γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέ-
 δριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
 βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ.
 Νῆ Δία, ἀκολυθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
 τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἔδεν δέο-
 μαὶ ἀκτεῖν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν. ΦΙΛ.
 Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
 ὥς καὶ καταμηνύοις, ἔκαστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν
 ἐπ' α-

Non video, quàm dicas. PHIL. Nonne vides
 fuci illam expertem, nudam, subducentem se
 semper et elabentem? LVC. Nunc tandem
 vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
 plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
 tatem vero etiam aduocatam mihi adducere in
 ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
 nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
 eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo
 audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC.
 Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τὴν θεραπείνιδίω τούτῳ, εὐ-
 νοϊκωτάτῳ μοι ὄντε. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὀπό-
 σας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
 θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
 λαιὸν τέτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄν-
 τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ πρὸς Φάσει
 δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
 τᾷ περίμεινον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποιν-
 α. ἡκέτῳ δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
 γὰρ τοῖς τυχεῶσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεή-
 σει μοι, ἀλλ' ἀλλὰ ζώσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
 κτοις, αἰετίνες ἀποφυγὰς εὕρισκόμενοις, ὥς ἐ-
 ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
 μὲν ἔν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπέδειξιν παραλά-
 βois.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
 mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
 VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
 ducia, ut formidolosum hunc homuncionem, ama-
 torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
 versantem servare possimus. Tu vero Elenche
 (Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
 Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
 Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
 dum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus;
 et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
 inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
 PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero se-
 ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.

Y

Sequi-

Οὐχ ὁρῶ ἤν τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκάλ-
 λώπισον ἐκείνην ἔχ' ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑπο-
 φεύγασαν αἰεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΥΚ.
 Ὅρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί ἔχ' καὶ ταύτας ἄ-
 γεις, ὥς πληρὲς γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέ-
 δριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀνα-
 βιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βέλομαι. ΦΙΛ.
 Νῆ Δία, ἀκολυθήσατε καὶ ὑμεῖς. ἔ βαρὺ γὰρ
 μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμε-
 τέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ ἔδεν δέο-
 μαι ἀκύνειν, ἃ πάλα οἶδα ὅποιά ἐστιν. ΦΙΛ.
 Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν,
 ὥς καὶ καταμηνύοις ἑκάστα. ΑΛΗΘ. Οὐκ ἔν-
 ἐπά-

Non video, quàm dicas. PHIL. Nonne vides
 fuci illam expertem, nudam, subducentem se
 semper et elabentem? LVC. Nunc tandem
 vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut
 plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veri-
 tatem vero etiam aduocatam mihi adducere in
 ius volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos,
 nec enim molestum erit, vnam iudicare causam,
 eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo
 audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LVC.
 Verum nostra interest, Veritas, te adesse in
 iudicio, ut indices omnia. VER. Itaque addu-

ἐπάγωμαι καὶ τὴν θεραπείνιδίῳ τούτῳ, εὐ-
νοϊκωτάτῳ μοι ὄντε. ΦΙΛ. Καὶ μάλα ἐπό-
σας ἀν' ἐθέλης. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον ὦ Ἐλευ-
θερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δει-
λαιὸν τῆτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄν-
τα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ περὶ φάσει
δικαίᾳ, σῶσαι δυνήσῃμεν· σὺ δ' Ἐλεγχε, αὐ-
τῷ περιμένον. ΛΟΥΚ. Μηδὲ μὴ ὥς δέσποιν-
να. ἡκέτω δὲ καὶ ἔτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ
γὰρ τοῖς τυχεῖσι θηρίοις προσπολεμήσαι δεή-
σει μοι, ἀλλ' ἀλλὰ ζώσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγ-
κτοις, αἰετίνας ἀποφυγὰς εὐρισκομένοις, ὥς
ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος
μὲν ἔν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν ἀπέδειξιν παραλά-
βοις.

adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas
mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris.
VER. Sequimini, Libertas, et tu Loquendi Fi-
ducia, vt formidolosum hunc homuncionem, ama-
torem nostrum, in periculo iusta nulla causa
versantem servare possimus. Tu vero Elenche
(Conuictio) hic mane. LUC. Minime vero,
Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat.
Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnan-
dum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus;
et conuictioni repugnantibus, et effugia semper
inuenientibus. Itaque necessarius est Elenchus.
PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero se-
ceris, si demonstrationem etiam assumes. VER.
Y Sequi-

βοις. ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαιῶς δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσεταχίσεται καὶ ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τὴν Ἀληθεῖαν. ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρυσίππε, καὶ Ἀριστοτέλεις, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀληθείας ἔσας; ΠΛΑΤ. Οὐ τῆτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥς τε πειραπεῖσει αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θάρρειτε· ἔδεν ἔμῃ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαραστάς. ἀπίωμεν ἔτι.

Ἄλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοῦνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθείωνος τοῦ Ἐλεγκτικέου. ΦΙΛ. Πατρίς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος,

Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iudicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas? PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est, et adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac una praesente, Iustitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius; Veri F. Conuincenii N.*) PHIL. Sed patria?

Σύρως, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων.
ἀλλὰ τί τῆτο; καὶ γὰρ τέτων τινὰς οἶδα τῶν
ἀντιδίκων μου, ἔχ ἥττον ἐμῷ βάρβαρους τὸ
γένος· ὁ τρόπος δέ, καὶ ἡ παιδεία ἔκκατὰ Σο-
λεύας, ἡ Κυπρίας, ἡ Βαβυλωνίους, ἡ Σταγειρί-
τας. καίτοι πρὸς γε σέ, ἔδεν ἂν γένοιτο ἔλατ-
τον, ἔδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ
ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο ἔσα. ΦΙΛ.
Εὖ λέγεις. ἄλλως γέν τῆτο ἡρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίσασθαι
τῆτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μι-
σεγόης, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ
μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαιφῶν
ἀνθρώπων.

tria? LVC. Syrus sum, o Philosophia, eorum, qui
Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam
horum etiam aduersariorum meorum noui, non
minus quam ego sum genere barbaros; mores
vero et eruditio, non qualis Solensium, aut
Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum.
Quamquam apud te quidem nihil quid-
quam deteriore causa quis fuerit, neque si vo-
ce sit barbarus; modo sententia iusta esse appa-
reat. PHIL. Recte narras. Temere enim il-
lud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud qui-
dem scire refert. LUC. Osor superbiae sum,
et praestigiarum, et mendaciorum, et amoris
inanis; odi igitur omne hoc genus impurorum

ἀνθρώπων· πάντ' δὲ πολλοὶ εἰσὶν ὥς οἶσθα.
 ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ· τίνα μέτει τὴν
 τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ἔρως γοῦν ἐπό-
 σοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὥς κινδυνεύω δι' αὐ-
 τήν; ἔ μὲν ἄλλα καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάντ'
 ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὲ τὴν ἀπὸ τῆς Φιλῶ 3),
 τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ Φι-
 λόκαλος, καὶ Φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ Φι-
 λεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἄλλ' ὀλίγοι πάντ' ταύ-
 τῃς ἀξιοὶ τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ
 ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεν-
 τακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπὲρ
 ἀργίας

hominum. Admodum vero multi sunt, quod
 nosti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem fa-
 cis. LUC. Bene dicis, vides enim, apud quam
 multos in odio sim, et in quae pericula propter
 eam venerim. Verum tamen etiam oppositam
 illi artem accurate novi: illam puto quae amo-
 re constat. Sum enim veri amicus, et honesti
 ac pulchri, tum simplicitatis et quaecumque na-
 tura amabilia sunt. Verum pauci admodum
 digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri
 illi, oppositae arti subiecti, et odio aptiores,
 quinquagies mille: quare periculum est, ne al-
 teram

3. Ἀπὸ τῆς Φιλῶ] Non potest Latina versio
 hunc locum adsequi, neque enim formare
 licet composita, quae his a μισο, vel a
 Φιλο incipientibus respondeant. Gesner.

ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἡκριβω-
κέτω. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἐκ ἐχρήν. τῷ γὰρ αὐτῷ
καὶ τάδε Φασί, καὶ τάδε· ὥς μὴ διαίρει τὴν
τέχνη· μία γὰρ ἐστὶν, δὴ εἶναι δοκῆσαι. ΛΟΥΚ.
Ἀμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὡς φιλοσοφία, τὸ
μέντοι ἐμὸν, τοιῶτόν ἐστιν, οἷον τὰς μὲν πονηρὰς
μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τὰς χρηστὰς, καὶ φιλεῖν.

ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἐνθα ἐχρήν·
ἐνταῦθα περ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικά-
ζωμεν· ἡ Ἱέρεια διάθες ἡμῖν τὰ βάρη, ἡμεῖς
δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν.
ΛΟΥΚ. Ὡς Πολιάς 4), ἐλθέ μοι κατὰ τῶν
ἀλαζό-

teram quidem, cuius exercendae ita rara offera-
tur occasio, dediscam; alteram autem nimis et-
iam calleam. PHIL. At non oportebat: eius-
dem enim et hoc est, aiunt, et illud. Noli ita-
que artes dirimere, quae duae cum videantur
esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Phi-
losoφία. Mea igitur haec ratio est, odisse ma-
los, bonos autem amare atque laudare.

21. PHIL. Iam age, adsumus enim nunc,
ubi oportebat: hic alicubi in templo urticae
Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iu-
be subsellia: nos interea deam adorabimus.
LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni con-
tra

Y 3

4. Ὡς Πολιάς] Id est Minerua urbis Dea tu-
telaris, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta.
Ael.

ἀλαζόνων σύμυχοις, ἀντιμνησθεῖσα ὅσους ἐπι-
ορμίντων ἐσχημέριον ἀκέραις αὐτῶν· καὶ ἃ πρῶτ-
τασι δὲ μείνη ὀρεῖς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος ἔσται, ἵν᾽
καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτὰς. ἐμὲ δὲ ἦν παρὰ κρη-
τέμενον ἰδῆς, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαινα, σὲ
προσθεῖσα τὴν σεχυτῆς 5), σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν 6). ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ κατῆ-
μεθα ἑτοιμαί ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμῖς δὲ,
προελόμενοι τινὰ ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἄριστος κατ-
ηγερῆ-

tra insolentes homines, recordata, quot illorum
periuria quotidie audias Quae faciunt, sola
vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus
est illos vicisci. Me vero si qua succumbere vi-
deas, et plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto
me serua.

22. PHIL. Age iam sedemus vobis, pa-
ratae vestras audire rationes. Vos autem
electo vno ex omnibus, qui optime accusa-
turus

Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὦ Πολιάς Ἀθηναῖ.
Vbi omnino vid. *Periz.* Reiz.

5. Τὴν σεχυτῆς] Ψῆφον. *Albam* scilicet. Haec
ad fabulam de iudicio Orestis spectant. in
quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum
suffragio liberavit. *Brod.*

6. Εἶεν] Ad superiora etiam hic respectum
habet, *sunt ista!* q. d. satis de his: satis
cunctatum. *Gesner.*

ηγορήσῃς ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν,
 καὶ διελέγχετε. εἴ γάρ οἱόν τε πάντας ἅμα
 λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ
 μετὰ τῷτο. ΑΝΑ. Τίς ἔν ὁ ἐπιτηδειότατος
 ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥΣ.
 Σὺ, ὦ Πλάτων, ἦτε μεγαλόνοια θαυμαστῇ, καὶ
 καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχαρισμέ-
 νον, καὶ πειθῆς μεσόν· ἦτε σύνεσις, καὶ τὸ
 ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγόν ἐν καιρῷ τῶν ἀπα-
 δείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσειν.
 ὥς τε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάν-
 των εἰπὲς τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάν-
 των ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί
 σοὶ πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον,
 ἢ Ἰπ-

turus videatur, actionem componite, et reum con-
 vincite: neque enim fieri potest, ut simul omnes
 dicaris, tu vero post haec causam dices Parrhesia-
 de. REV. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissi-
 mus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis subli-
 mitas, et mere Attica vocis suavitas, et gratia illa,
 quae tantum in persuadendo valet: tum pru-
 dentia, et exquisitum illud artificium, et illae,
 ubi demonstrandum erat, verborum illece-
 brae; omnia haec copiose tibi adsunt. Itaque
 orandi suscipe provinciam, et pro omnibus ea,
 quibus opus est, profer. Nunc recordare om-
 nium illorum, et in eundem locum confer, si
 quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodi-
 cum,

ἢ Ἰππίαν εἶρηται· δεινότερος ἔτος ἐστίν. ἐπί-
παττε ἔν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ
ἐκεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοὶ δοκῇ καὶ κεῖνό
πε παραβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα
ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ ἔτος ὑπόσχη-
τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἄτινα τῶν σφοδρε-
τέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τῆτον, ἢ
Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιπ-
πε. ἔ γάρ δὴ καὶ λαὸς ἐν τῷ παρόντι, καὶ δει-
νότητος συγγραφικῆς ὁκαίρες, ἀλλ' ἄ τινος ἐλεγ-
κτικῆς, καὶ δικανικῆς πάρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ
ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ
αὐτῷ

cum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis
magis formidandus est. Itaque adspere etiam
aliquid de ironia, et lepidas illas perpetuasque
interrogationes profer: et si videbitur, illud et-
iam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iupiter
volucrum currum agens, indignaturus sit, ni-
si supplicio iste afficiatur.

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementio-
rum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel
Antisthenem, vel Craterem, vel te adeo, Chry-
sippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut
in scribendo vim quamdam praesens tempus de-
siderat; sed apparatus convincendi et indici-
alem. Orator autem est Parrhesiades. ΔΙΟΓ.
Εγὼ

αὐτῷ κατηγορήσω. καὶ γὰρ εἰδὲ πάνυ μακρῶν
οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δέ,
ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμα, δύ' ἐβολῶν πρώην
ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ
Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων.
μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτῷ μόνον
πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν.
εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς
λόγοις, σὺ δὲ τῷτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅσις
ἐστίν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε· ὅλως δέ, ὑπὲρ Φι-
λοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ
κακῶς ἀκρόασης ἐν τοῖς Παρρησιάδῃ λόγοις. καὶ ἴας
πρᾶξεις αἰφύαις, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ἐ κοινὸν
ἅπαν-

Ego vero accusabo illum, nec enim puto longa
oratione opus futurum. Et alioquin ego supra
omnes contumeliose tractatus sum, quem duo-
bus ille obolis nuper sub praecone vendiderit.
PLAT. Diogenes, o Philosophia, aget pro omni-
bus. Memento autem, vir generose, ne tuum
modo in accusatione negotium agas, sed com-
munem causam spectes. Si quid enim inter
nos non convenit de nostris disputationibus, tu
in praesentia quidem noli quaerere, aut vtra
sit verior ratio definire: sed in uniuersum mo-
do pro philosophia ipsa indignationem ostende,
contumeliis obruta, et male audiente in Parrhe-
siadae sermonibus: relictisque sectis, quibus
diffidemus, quod commune habemus omnes,
Υ 5 pro

ἅπαντες ἔχομεν, τῆτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ
μόνον προεξηγάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν
νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότεα δόξαι, ἢ ταιαῦ-
τα πιστευθῆναι, οἷα ἔτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θαρρείτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ
ἐπάντων ἐρῶ. καὶ ἡ φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς
λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερας, καὶ
πρῶτος ἐστίν) ἀφείναι διαβηλεύηται αὐτὸν, ἀλλ'
ἐτὰ ἐμὰ ἐνδεήσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μά-
τηνίξωλοφαρῶμεν. ΦΙΛ. Τῆτο μὲν μηδαμῶς,
ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, ἢ περ τιῶ
ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' ἐν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ
ὔδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει
ΛΟΥΚ.

pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus,
in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut ho-
nestissima videantur, aut talia credantur esse,
qualia hic proposuit.

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re
deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte
Philosophia sermonibus istius fracta, ut est in-
genio mansueto et miti, dimittere illum cogi-
tet; at ego certe causae non deero: ostendam
enim homini nos non frustra clauam gerere.
PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione po-
tius, quod optimum, quam claua res gerenda est:
sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est
in clepsydram aqua, et in te consilium intuetur.
LVC.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθίζεσθωσαν, ὦ φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένους δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἔν μή σε καταψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γέν κρατῆσαι 7) βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔν. σύ δ' ὦ Διόγε-
νες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ 8)
τὸν βίον ὦ φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ
ἔδεν

LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, et ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes:
25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est.

7. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* Brod.

8. Περὶ.] Περὰ iussit reponere M. du Soul, et utilitius et rectius quidem, ac forsani menti Luciani convenientius, quod videtur significare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita essemus*, ut opponatur statui mortuorum, in quo nunc erant. Ceterum περὶ cum accusatiua, pro secundum, etiam Aristot. I. Hist. Anim. c. I. ὕστερον δὲ περὶ ἑκά-
στον γένος ἐπιστήσαντες ἐρᾶμεν. Ita ut etiam hic significare possit ap. Lucian. *per vel circa vi-*

εἰδέν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω,
 ἀλλὰ Πυθαγόραν τεττον, καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Ἀριστέλην, καὶ Χρυσίππον, καὶ τὰς ἄλλας,
 τίς ἐκ οἷδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαν-
 το; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρ-
 τος ἔτοσι Παρρησιάρχης ὕβριγεν, ἤδη ἐρῶ. ῥή-
 τωρ γὰρ τις ὡς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικα-
 σήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅπο-
 σον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λό-
 γοις, τεττο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συγκαυασάμενος, εὐ-
 πχύνεται μὲν ἀγορεύων κακῶς. γόητας, καὶ ἀπα-
 τεῶνας

est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc
 Pythagoram, et Platónem, et Aristolem et re-
 liquos ignorat, quanta in vitam bona intule-
 rint? quibus vero nos, tales cum simus, exe-
 crabilis ter et amplius iste Parrhesiades contu-
 meliis adfecerit, iam dicam. Cum enim orator,
 aiunt, esset, relichis iudiciis, et secunda in il-
 lis fama, quantum vel vehemèntiae vel matu-
 ritatis in dicendo ipsi suppeteret, omni, inquam,
 illo instrumento, ac dicendi copiis contra nos
 collectis, male loqui de nobis non desinit, cum
 praestigiatores atque impostores appellet, ac persua-

ca vitam. Interim παρὰ ex trium Codd.
 auctoritate reponendum credo, ut etiam
 deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec varitatio περὶ
 et παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. Reiz.

τεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπεΐθων
καταγελαῶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μη-
δὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν
πολλῶν ἤδη πεποιήκεν αὐτὲς τε ἡμᾶς, καὶ σέ,
τὴν Φιλοσοφίαν, φληνάφες, καὶ λήρης ἀπο-
καλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπαρδαύτατα, ὧν ἡμᾶς
ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιῶν, ὥς ἐαυ-
τὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὑβρίζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιᾶ-
νόν ἐστιν ὁ πολὺς λεῶς, χαίρεισι τοῖς ἀποσκιώ-
πτουσι, καὶ λοιδορεμένοις; καὶ μάλιστα ὅταν
τὰ σεμνότατα εἶναι δοκῶντα διασύρηται· ὥς-
περ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστεφάνει,
καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τετονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ
παράγχεσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κώμωδῶσιν ἄλ-
λοκό-

persuadeat multitudini, ut irrideat nos, et, tam-
quam nihil simus, contemnat. Quin et in o-
dium iam et nos ipsos et te Philosophiam, ad-
duxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas,
et, quae maxime seria nos docuisti, per risum
et ludibrium enarrat, ut ipse quidem plausus
ferat ac laudes a spectatoribus, nobis vero in-
sultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gau-
dent irrisoribus et maledicis, praesertim cum
ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut
nimirum et olim quoque Aristophane gaude-
bant, et Eupolide, Socratem hunc nostrum ri-
sus causa in scenam producentibus, et absurdas
quas-

λοκότες τινὰς περὶ αὐτῶ κωμωδίας· καί τοι
ἐκεῖνοι μὲν καὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦ-
τα, καὶ ἐν Διοκυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν.
καὶ τὸ σκῶμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς·
καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελως τις ὢν.

Ὁ δὲ, τὰς ἀρίστas ξυγκαλῶν, ἐκ πολλῶ Φρεν-
τίσας, καὶ παρασκευαζάμενος, καὶ βλασφη-
μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγχεύσας, μεγά-
λῃ τῇ Φωνῇ διαγεγυῖει κακῶς Πλάτωνα, Πυ-
θαγόραν, Ἀριστοτέλην τῆτον, Χρυσίππουν ἐκεῖ-
νον, ὃ μὲν, καὶ ἄλλως ἅπαντας, ὅτε ἐορτῆς ἐφειί-
σης, ὅτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἑμῶν παύσῃ. εἶχε γὰρ
ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυ-
νόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ
πάντων

quāsdam de illo agentibus fabulas. quamquam
illi quidem vnum contra virum audebant talia, id-
que Dionysiis, ubi permīssum erat hoc facere, cum
pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus
ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit.

26. At ille conuocatis optimis, diu mul-
tumque commentatus et paratus, conscripto in
maledictis quibusdam libro crasso, magna voce
male differt Platonem, Pythagoram, Aristote-
lem hunc, Chrysippum illum, me, et in vni-
uersum omnes, nec solemnitatem permittente,
neque vlla priuatim a nobis laesus iniuria. Ha-
beret enim sane ea res veniam, si defendens in-
iurias, non vltro laedens hoc faceret. Omnium
vero

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ
τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται· καὶ
ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην εἰτά,
τέτω ξυναγωνισῇ καὶ ὑποκριτῇ χρηστῇ καθ'
ἡμῶν· ἐτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον
ἡμῶν ἄνδρα συγκαταθεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὡς
μόνος εἰ πάρεσιν, εἰδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν,
προδὲς τὸ κοινόν.

Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο-
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ
σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τούτων μαρτύρων;
χρησίμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κλασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλ-
λος τις ἐτι καταφρονοῖ φιλοσοφίας· ἐπεὶ
τόγα

vero indignum maxime illud est, quod haec
cum agat, ituum tamen, Philosophia, nomen
subit; et conciliato sibi dialogo, familiari nostro,
certaminis adiutore aetoreque contra nos utitur;
qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali,
ut comœdias frequenter secum agat, qui solus
non adest, neque accusat nobiscum, communis
causae proditor.

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum
subire aequum est. Nisi forte habet quod con-
tradicat, homo res grauissimas tot sub testibus
traducens: utile igitur etiam hisce tale supplici-
um, si puniri istum videant, ne quis alius in
posterum Philosophiam contemnat: quandoqui-
dem

τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβρίζουσιν ἀνέ-
 χεσθαι, ἢ μετρίότητος, ἀλλ' ἀγανδρίζεις, καὶ
 εὐηθείας εἰκότως ἀνυπομίζεις. τὰ μὲν γὰρ τε-
 λευταῖα, τίσι Φερητᾶ; ἔς καθάπερ ἀνδράπο-
 δα παρχηγιῶν ἡμῶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ
 κήρυκα ἐπιστάτας; ἀπυμπώλησεν, ὡς Φασί,
 τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐνίκους δέ, μὲν Ἀττι-
 κῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος ἄνθρωπος, δὴ ἑβραίων
 οἱ παρόντες δ' ἐγείλων. ἀντὶ ὧν γε αὐτοὶ τε
 ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαι, καὶ σὲ ἀξιο-
 μεν τιμωρῆσεν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισ-
 μένοις.

ΑΝΑ. Εὐγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ πάντων κα-
 λῶς, ὅπως ἔχρησεν, ἅπαντα εἰρηκας. ΦΙΛ.
 Παύσα-

dem si nunc quiescamus, et feramus iniurias,
 ea non iam moderatio, sed ignavia et inscitia
 videatur merito. Ultima enim illa cui tolera-
 bilia? cum mancipiorum instar in forum nos
 producos, praecone constituto, alios, ut nar-
 rant, magno, quosdam vero mina Attica; me
 quidem pessimus duobus obolis, cum risu prae-
 sentium, vendidit. Quibus de causis et ipsi
 indignabundi in vitam rediimus, et te rogamus,
 ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis con-
 tumeliis sumus adfecti.

28. R E V. Euge, Diogenes, Praeclare quae
 opus erant omnia pro omnibus dixisti. PHIL.
 Defini-

Παύσασθε ἐπαινῶντες· ἔγχει 9) τῷ ἀπολογυ-
μένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἤδη ἐν τῷ
μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε εἶναι.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μὲν, ὦ Φιλοσοφία, κατ-
ηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χα-
λεπώτερα, ἐκ οἷδ' ὅ, τι παθῶν παρέλιπεν.
ἐγὼ δὲ τοσάττε δέω ἕξαρνος γενέσθαι, ὡς ἐκ
εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς
ἀφίχθαι, ὥς τε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς ἔτος ἀπε-
σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς,
νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. ἔτω γὰρ ἂν μάθοις
ἕς τινος ἀπεκρήνυτον, καὶ κακῶς ἡγόρευον,
ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν, καὶ μοι μό-
νον

Definite laudare: infunde iam causam dicturo.
Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito:
tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

29. PARRH. Non omnia contra me dixit,
o Philosophia, Diogenes: sed pleiaque, et dif-
ficiliora quidem, nescio qua re motus praeter-
misit. Ego vero, tantum abest ut ea negem
me dixisse, aut meditatus eorum defensionem
huc venerim, aut statuerim, si quid aut iste ip-
se reticuit, aut ego dicere nondum occupavi,
nunc iam adiicere: ita enim intelligas, quos
ego homines praeconio vendiderim, quibus
male, superbos et impostures appellando, dixe-
rim,

9. "Ἐγχει] Aquam infunde. Brod.

Z

νον τῆτο παρὰφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἔρῳ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνεται ἔχων ὁ λόγος, ἔ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνης ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυτεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκάϊον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βροήν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἤξιον ὀπίσσω ἔτι μοι λοιπὸν τῆ βίης, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιδόντινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι.

Κἀπει-

rim. Et ad hoc mihi vnum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant caussidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, et sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optauique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella et aestu in serenum quemdam portum inuectus, sub tua tutela, transigere.

30. Dein-

Καὶ πεῖδῃ μόνον παρῆκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τὰςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ἔντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα παραινέοντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τὰς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τέττας ῥυθμίσεις, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν κατ' ἡμᾶς αὐτὰς ὀλίγοι ποιῶσιν.

Ὅρων δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι. Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πράγματος, τὰ μὲν πρὸς χεῖρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμείσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, et hocce omnes admirabar, vitae beatae legistatores, et manuum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis proponendis vtilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promptis illis et publicis, quaeque imitari unicuique facile est,

μάλα εοικότες ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. ἐπὶ
 δὲ τῷ βίῳ, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγό-
 μένης τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτη-
 δεύοντας; καὶ διαφθεύοντας τὸ ἀξίωμα τῆς
 ὑποσχέσεως, ἡγανέκτεν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίον
 ἐδόκει μοι, καθ' ἃπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτῆς τρα-
 γωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίας,
 Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑπο-
 κρίνοιτο αὐτὸν μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγό-
 μενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικέ-
 τῳ προσωπεῖῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ
 Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τῷ μετρίῳ αὐταῖς
 προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλί-
 νικος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστα ἂν ἐπιτρέψῃ
 τῷ

est, satis bene referre viros bonos, barbam di-
 co, incessum, et amictum; vita vero et actio-
 nibus contradicere habitui, et contraria vestris
 studia habere, dignitatemque professionis cor-
 rumpere, indignabar equidem: videbaturque
 negotium illi simile, si quis actor Tragicus,
 mollis atque effeminatus, Achillem, aut The-
 sea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu
 utatur neque voce heroica, sed sub tanta per-
 sona fractas delicias faciat: quem neque Hele-
 na quondam, neque Polyxena ferret, ultra
 modum sibi similem; nedum ille decorus victo-
 riis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa
 persona

τῷ ῥοπαλῷ παίων τὸν τοιῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ἔτως ἀτίμως κατατεθλησμένους πρὸς αὐτῷ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχειντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρᾶν, ἔκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι· ὃς λεοντῇν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοῶντας τὰς Κυμαίης ὀγκώμενος μάλα τραχὺ, καὶ κατὰ πληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. Ἔδ' ἐμάλιστά μοι δεινὸν, ὧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἀνθρώ-

persona actorem talem sua claua elisurus, a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas induere ausos, et Cumanum illum asinum imitari; qui Leoninam indutus postulabat ipse, leo esse, cum apud ignaros eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui et leonem saepe et asinum vidisset, redargueret, et fustibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod nemo non hominum,

ἀνθρώποι, εἴ τινα τέτων ἔμεν πενηντὸν, ἢ
 ὀσχυροὶ ἢ ἀσέλγεις τρεπτομένους, οὐκ εἰν
 ὅς τις οὐ φάσκει δίκην αὐτῶν ἡτιᾶτο, καὶ τὸν
 Χρύσιππον εὐδὸς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν,
 ἢ ὅτε αὐτῶν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτυρεῖται ἑαυτὸς
 ἐπικρίτης, καὶ ὃ τὰς λύγας ἐπικρίτε. καὶ ἀπὸ
 τοῦ κακῆς βιῶντος, πυνθὰ περὶ ἑμῶν ἐλα-
 ζον, τὰτ περὶ τοῦ τοῦ τετυγμέντου (οὐ γὰρ πα-
 ρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ὀρίσται, ἀλλ'
 ὑμεῖς μὲν οὐκ ἐπιδότε) ἑαυτὸν δὲ ἔμεν σαρδὸς
 ἄπαντες δειτὰ καὶ ἀσέλγεια ἐπιτηδεύοντες, ὅς τις
 ἐμῶν ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν
 ἐμὴν διαβολὴν συγκατεπαῖδε.

Ταῦτα

minum, si quem horum prave aut indecore,
 aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam
 ſtatem Philoſophiam accuſaret, et Chryſippum,
 aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscumque
 ſe cognominem peccator ille ferret, diſputa-
 tionesque haberet. Itaque ab male illo viven-
 te, male de vobis conieciabant, olim mortuis:
 neque enim ad vos viuentes exigebatur: ſed
 vos diſceſſeratis e medio; illum vero agente vi-
 debant omnes indigne et inhoneſte ſe geren-
 tem. Ita quali deſerto vos radicimonio cum illo
 damnati, et in ſimile cum illo crimen pertrahi
 eſtis.

33. Haec

Ταῦτα ἔκ ἤνεγκα ἑρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὰς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν, ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τέτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἔκ-
 οῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγο-
 ρεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξουχά-
 μενοι, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν
 ἀτεβῶντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' ἔδίκαιον. ἐπεὶ
 καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγῶν εἰώθασιν, ἦν τις
 ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία
 ὑποδεδυκώς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ ἔδέν περ ἐργίζοντα αὐτοῖς
 ἐκείνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσω-
 πεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν
 παίζειν

33. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, et a vobis discerni. At vos, qui honorem mihi ea de caussa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum ob-
 servans, Dearum mysteria effluentem et extra sanctum illarum chorum impie saltantem, in-
 dignatus fuero, eumque redarguero; mene im-
 pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum
 etiam sacrorum certaminum praelides flagris
 obiurgare soleant, si quis histrio Mineruae aut
 Neptuni, aut Iouis personam qui suscepit, non
 bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec
 ideo illis irascantur Dii, quod personas suas
 gerentem, et habitu suo indutum, flagellis cae-
 dendum

παίειν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἔδονται
 ἂν, οἶμα, μασιγεμένων. οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ
 ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι, μικρὸν τὸ
 πταῖσμα. τὸν Δία δέ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ
 κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
 τρόπαιον ὡς καὶ αἰσχρὸν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδ' ἐστὶ πάντων ἀτοπώτατόν
 ἐστίν, ὅτι τὰς μὲν λόγους ὑμῶν πάντες ἀκριβοῦσιν
 οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τέτῳ μόνον
 ἀναγιγνώσκοντες αὐτὰς, καὶ μελετῶντες, ὡς
 τὴν ἀντίαν ἐπιτηδεύοιεν, ἔτῳ βιβλίῳ. πάντα μὲν
 γὰρ ὅσα Φασίν, οἷον χρημάτων καταφρονεῖν,
 καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθόν,
 καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τού-
 των

dendum virgatoribus. tradiderint: sed faueant,
 puto, vapulantibus. Nam seruum aut nuntium
 parum dextre agere, paruus fuerit error. Io-
 uem vero aut Herculem non pro dignitate de-
 monstrare spectatoribus, mali ominis instar et
 turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum!
 quod dogmata quidem vestra studiose vulgus il-
 lorum exquirat; caeterum perinde viuunt, ac
 si ad hoc solum ea legerent, et meditarentur,
 ut contraria omnia sequantur. Quae enim di-
 cunt omnia, exempli causa, diuitias gloriam-
 que contemnere, et sola quae bona sunt hone-
 sta putare, et irae expertem esse, et splendi-
 dos

των ὑπεροχῶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέ-
γεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυ-
μάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦ-
τα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τὰς πλεσίους
τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν,
ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότε-
ροι δὲ τῶν λαγωῶν, καλακευτικώτεροι δὲ τῶν
πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτι-
κώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεϊκώτεροι δὲ τῶν
ἀλεκτρυόνων. τοιγαρὲν, γέλωτα ὀφλισκάνου-
σιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν
πλεσίων δόρας ἀλλήλους παρωθέμενοι, καὶ δεῖ-
πνα πολυάνθρωπα δειπνῶντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τὰ
τοις ἐπαινῶντες φορτικῶς, καὶ πέρα τῆ καλῶς
ἔχον-

dos hosce despiciere, et tamquam cum aequali-
bus agere, pulchra, Dii boni! sunt et sapien-
tia, et vere sane admiranda. Verum enim
vero, isti mercede haec ipsa docent, et diuites
admirantur, et argento inhiant, et caniculis
iracundiores sunt, et leporibus timidiores, ma-
gis adulatōres quam simii, libidinosiores asinis,
felibusque rapaciores, et in contentionibus
quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque lu-
dibrium debent, cum circa ista conficiantur,
et circa diuitum ianuas alii alios detrudunt, et
celebriores coenas frequentant, et in illis ipsis
sine more modoque laudant, et ultra decus se
ingurgitant, seque attributa sibi parte non con-

ἔχριτος ἐμφορήμενοι, καὶ μενψίμοιροι Φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῶδὰ Φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν ἀκρατον ἐφέροντες. εἰ ἰδιῶται δέ, ὅπόσῳ ξυμπίνεσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύεσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἵτιχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλάσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὑπερὸν αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτεί, τῶν ὑποδεεζέρων θεόμενος. ὅταν μὲν ἔν αὐτῷ τι δέη λαμβάνειν, πολὺς

tentos produnt, et in vino insuavia quedam atque absurda philosophantur, et merum non continent. Idiotae autem quotquot conuiuiae sunt, rident scilicet, et despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum diuitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, et nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiarā rectam gerens ac diadema, et reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa

ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὅσῃν ἐς μέσους αὐτὸς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνυσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὅσῃν ὑλακτᾷσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτους, πιθήκας ποτὲ πυρρίχιζεν διδάζων, καὶ τὰ θήρια (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλαργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλῶν εὐδοκιμεῖν τὴν θεάν, ἄχρι δὲ τις θεατῆς ἀσειῶς, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφ᾽ ἡκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθη-

positum non fuerit Si quis vero obolum vnum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleri, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos proiecerit; exsiliunt, mordent inuicem; eumque qui os praecepit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, et saltasse in vestibulis purpureis, et personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obli-

πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχή-
σεως, τῷ ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
πυρρίχισαυ, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα,
καὶ τὴν ἐσθῆτα κατεξέγγυσον, καὶ ἐμάχοντο
περὶ τῆς ὀπίρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγ-
μα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο
ὑπὸ τῷ θεάτρῳ.

Τοιαῦτα καὶ ἔτοι ποιεῖσι. καὶ ἔγωγε τοὺς
τοιέτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ ἔ ποτε παύσο-
μαι διελέγχων, καὶ κωμωδῶν. περὶ ὑμῶν δέ,
ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλῶντες, καὶ τοῖς ὑμε-
τέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ εὖτω μανείην
ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν.
ἢ τί· γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιᾶ-

το

obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis si-
milii, quod erant scilicet, facti, laruas contriue-
re, laceratisque vestibus de fructibus inuicem
depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio
dissoluta risui fuit spectatoribus.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus
ego maledixi, nec unquam desinam convincere
illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare:
de vobis vero vestrumque similibus, (sunt
enim, sunt quidam vere sectantes Philosophi-
am, legumque vestrarum obseruantes:) absit a
me insania illa, ut contumeliosum quidquam,
aut sinistrum dicam. Aut quid habeam dicere?

Quid

το βεβίωται; τὰς δ' ἀλαζίνους ἐκείνους, καὶ θεοῖς
ἐχθρὰς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀρι-
στέλους, τί φάτε προσήκειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ἢ
οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγεινὸς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ;
νῆ Δία Ἡρακλῆς 10), Φάσι, καὶ πῖθηκος. ἢ
διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκου-
σι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τῆτο· χρηὴ ὑμῖν
εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἦνευκα ἂν εἰ πιθανοὶ γὰρ
ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ
θαῦττον ἂν γύψ ἀηδόνα μιμήσαιοτο, ἢ ἔτοι φι-
λοσόφους.

Quid enim horum simile est in vitā vestra? At insolentes illos et Diis inuisos odio persequi, puto; fas est. Nisi forte tu, Pythagora, et Plato, et Chrysippe, et Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum et cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submitunt et philosophari se praedicant et truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem' illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti Philosophos.

10. Ἡρακλῆς] *Hercules et simia*, prouerbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Reiz.

λοσόφως. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτῶν ὅποσα εἶχον. σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἔσι.

ΦΙΛ. Μετάσκηθι, ὦ Παρρησιάδη, πορρώ-
τέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρη-
κέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; A P E T. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φι-
λοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτῶ, κατὰ τῆς
γῆς δύναι ἡυχόμεν· ἔτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν.
ἐγνώριζον γὰρ ἀκούεσα ἕκαστον τῶν ποιόντων
αὐτὰ, καὶ Φήμεζόν μεταξὺ τοῖς λεγομένοις,
τοῦτο μὲν, ἐς τίνδε· τοῦτο δέ, ὁ δεῖνα πειεῖ,
καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἐναργῶς, καθά-
περ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικό-
τας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς
ψυχὰς

phos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu,
Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si
vera sint.

38. PHIL. Longius hinc, Parrhesiade, re-
cede interim. Nos quid faciamus? quomodo
dixisse vobis videtur? V I R T. Equidem Philo-
sophia illo dicente terram mihi hiscere optabam
prae pudore, adeo vera dicebat omnia. Agno-
scebam enim inter audiendum unumquemque
qui ista faceret; et referebam, dum dicerentur,
illud quidem ad huncce; hoc vero ille, in-
quiebam; facit. Et omnino ostendit homines
dilucide, ut in pictura quadam similes per
omnia, cum non corpora modo, sed ipsas
quoque

ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάζας.
 ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετὴ. ὑμεῖς
 δέ, τί φασί; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφείσθαι
 αὐτὸν τῷ ἐγκλήματι, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐ-
 εργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γὰρ τῶν Ἰλίων
 ἀτεχνῶς πεπνυμένον, τραγωδὸν τινὰ τῶν ἐφ'
 ἡμᾶς κεννήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφο-
 ράς. ἀδέτω γὰρ, καὶ τὰς θεοῖς ἐχθρὰς ἐκτραγω-
 δεῖτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ
 ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγο-
 ρήμενα, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γειναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς
 αἰτίας, καὶ ἀπάσαις II) κρατεῖς, καὶ τὸ
 λοιπὸν,

quoque animas exquisitissima similitudine expri-
 meret. PHIL. Et ego plane erubesceram, o
 Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid
 aliud, nisi absolui illum a crimine oportere, et
 amicum nobis ac bene meritum in publico mo-
 numento scribi. Iliensium enim exemplo Tra-
 goedum hunc in nos commouimus, qui Phry-
 gum canat calamitates. Canat igitur, et illos
 Diis inuisos tragoediis suis infamet. DIOG.
 Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum
 magnopere et retracito crimina, eumque, ut
 virum fortem, amicum mihi adscisco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrhesiade,
 soluimus te accusatione; vincis suffragiis omni-
 bus,

II. Ἀπάσαις] Ψήφοις. Brod. Vid. supra
 hoc Dial. c., 21, Keiz.

λοπόν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡΡ. προσεκύνη-
 σα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον
 αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέ-
 γα σεμνή. Νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχεις, καὶ
 μὴ λήγοις σεφανῆσαι. ΑΡΕΤ. Οὐκ ἔν δευτέ-
 ρε κρατῆρος 12) ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶ-
 μεν καὶ κείνας, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς
 ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιαδῆς
 ἐκάς. ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἐλεξας·
 ὥσε σὺ, παῖ Συλλογισμέ, κατακύψας ἐς τὸ
 ἄστυ, προσκήρυττε τὰς Φιλοσόφους.

ΣΤΛ.

bus, et quod reliquum est, scito, te nostrum
 esse. PARRH. Equidem initio iam adoravi.
 Iam vero Tragico magis orationis genere faci-
 endum videtur: augustius enim fuerit. Splen-
 dida quacso Victoria, me comitare tuum, viri-
 di nec parce coronae. VIRT. Igitur de alte-
 ro iam cratere libemus, et vocemus etiam istos,
 ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis
 persoluant. Accusabit unumquemque Parrhesi-
 ades. PARRH. Bene istud, Virtus. Itaque
 tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem,
 praeconio huc euoca Philosophos.

40. SYLL.

12. Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad
 morem veterum, qui primum craterem a-
 licui deorum libabant, a secundo autem au-
 spiciabantur. du. Soul.

Λα

ΣΤΛ. Ἄκχε, σίγα : τὰς Φιλοσόφους ἔκειν 13)
 ἐς ἀκρόπολιν ἀπελεγχομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς,
 καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης 14). ΠΑΡΡ. Ὁ-
 ρᾶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίζαντες τὸ κή-
 ρυσμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην: οἱ πολ-
 λοὶ δὲ αὐτῶν, ἔσθ' ὅσον σκληρὴν ἄγαν, ἀμφὶ τὰς
 πλεσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βάλει πάντας ἔκειν,
 κατὰ τὰδε ὧ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μη-
 δαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὧ Παρρησιάδῃ, προσκάλει,
 ἵνα σοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκχε, σίγα.
 ἔσοι φιλόσοφοι εἰναι λέγας, καὶ ἔσοι προσήκειν
 αὐτοῖς

40. SYLLE. Audi, tace. Veniunt Philosophi in arcem caussam dicendi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam et alioqui Ius metuunt, et vulgus illorum otium non habet, occupari circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edicere, Syllogisme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos aduoca.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se

13. [ἔκειν] Sic solet in formula praeconio-
 rum omitti γὰρ aut simile quid.

14. [Δίκης] Lege Δικαιοσύνης.

αὐτοῖς οἰονταί τῃ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀνθρώπου-
 λιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναὶ ἐκάσῳ δοθή-
 σονται; καὶ σησαμῖος πλακῆς· ὃς δ' ἂν πώ-
 γωνα βαθὺν 15) ἐπιδείξῃται, καὶ παλάθην
 ἰσχάδων ἑτὸς γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δὲ
 ἑκάστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ
 ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦ-
 τά γε, ἢν μὴ παρῇ. πάντε, δὲ συλλογισμοὺς
 ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
 σοφόν.

re se iudicant, veniunt in arcem ad congia-
 rium. binae unicuique minae dabuntur, et de
 sesamo placenta. Quicumque vero prolixam
 barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum mas-
 sani accipiet. Adferat autem quisque, tempe-
 rantiam, iustitiam, continentiam minime; ne-
 que enim ista, si non adsint, necessaria: verum
 quinque omnino syllogismos; quippe nefas est
 Aa 2 absque

15. Πώγωνα βαθὺν] Sic noster iterum in
Ioue, Trag. c. 26. βαθυπώγωνα καὶ εὐγέ-
 νειον. Sic de Senectute profunda siue ma-
 gna, *Acl. V. H.* 2. 36. βαθύτητα γηρῶν.
 Generaliter de omni fere magno, ut πλε-
 τὸς βαθύς. *Acl. V. H.* III. 18. Immo et
 de latitudine, s. densitate, *Herodian.* VIII.
 1. 3. Φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἑταξε σχή-
 ματά, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e.
acies densas instruxit. Reiz.

σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τά-
λαντα,

Τῷ δόμεν, ἔς μετὰ πᾶσιν ἐριζόμεν ἕξοχος εἶη.

Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ἀφθιζομένων,
ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς 16) ὡς ἤκυσαν μόνον. πα-
ρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀ-
σκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρεῖον πάγον
ἐτι πλείους, ἔτιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τῷ Τάλῳ
τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακείον προθέμε-
νοι κλίμακας, ἀνέβησι βρυβηδὸν, νῆ Δία καὶ
βοτρυδὸν, ἔς μὲ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴ-
πω, ἀλλὰ καὶ κεῖθεν εὐμάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυ-

absque illis esse sapientem. Proposita in medio
sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superauerit omnes.

42. Vah quam plenus est adscensus inuicem
se trudentium ad duas minas, cum primum au-
diere. Ad Pelasgicum autem alii, ad Aescula-
pii alii, et circa Areopagum etiam plures, alii
vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscu-
rorum aedem scalis admotis cum bombo in al-
tum eniruntur, atque examinis instar apum
glomerantur in vuam, ut Homeri verbo utar.
Verum inde etiam bene sane multi et hinc
sexcenti,

Quor

16. Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο
μνᾶς, ὡς ἤκυσαν κ. τ. λ. Gesner.

Μυρίοι, ὅσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.

Μεσῇ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν
 προκαθίζόντων, καὶ πανταχῶς πήρα, πώγων,
 κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία,
 συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ἐλίγοι δὲ, ὅπο-
 σοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν,
 ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει
 τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι
 τῶν ἄλλων σχημάτων. τῆτο γὰρ τὰ δεινότα-
 τόν ἐστιν, ὡς Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαι-
 τό σ' ἐμάριζα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα
 καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόη-
 τες ἔτι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.
 ΦΙΛ.

Quot folia, et flores quot nasceus exigit annus.

Breui autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi inuicem adfidentium, et ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, auaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adscenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immisti, et latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philosophia, sane molestissimum est, et quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophantibus sunt probabiliores.

Λα 3

PHIL.

ΦΙΛ. Ἐστω τέτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτὰς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τὰς Πλατωνικὰς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τὰς Πυθαγορικὰς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς σοφίας. ΠΕΡ. Οὐ μὲν ἔν· ἀλλ' ἐνγε τοῖς χρήμασι,

πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τῶ Περιπάτῃ. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς

πλακῶντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενεύμεν, καὶ ὅς τις δέη λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Πᾶσι τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμέν ἐριστικώτεροι.

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ.

PHIL. Fiet illud paulo post, sed iam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, sed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos de Porticu. PER. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos esse debemus, de Ambulatione Philosophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date et massas: de minis expectabimus, et si accipiamus ultimi. ACAD. Vbi duo illa talenta? Ostendemus enim Academici, quantum reliquis sumus contentiosiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

44. PHIL.

ΦΙΛ. Πύσασθε φιλονεικῶντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὤθειτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴσε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε· ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὐτή, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφῶντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὔρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκῶντα βιῶντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακούς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἔν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τέτων, ὅποσοι μεμενήκασιν, καὶ Φηβηθέντες τὴν κρίσιν.

Οἱ.

44. PHIL. Dēfinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, et iam ego Philosophia, et Virtus haec, et Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, et nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, adflectent. Quid hoc? fugitis, per Iouem, per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium.

Οἱ ὑπηρεταὶ ἀνέλκοσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυ-
νίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρ' ἴδω τί
καὶ ἔχει, ἥπερ θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους
τῶν αὐτοπυρίτων; ΠΑΡΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυ-
σίον τετρί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτι-
κον, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβευς. ΦΙΛ. Εὖγε,
ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσ-
κήσεως· καὶ μετὰ τῶν ἡξίως λαιδορεῖσθαι
ἅπασιν, καὶ τὰς ἄλλας παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ.
Τοιᾶτοι μὲν ἡμῖν ἔτσι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν
ὄν τινα τρόπον ἀγνοέμενα ταῦτα πεπαύσεται,
καὶ διαγνώσκονταί· οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ
ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τῷ ἑτέρῳ
βίῳ·

45. Famuli, tollite peram, quam minutus
ille Cynicus in fuga abiecit. Age videam,
quid habeat? num forte lupinos, aut librum,
aut panes ex attrorum genere? PARRH. Non.
sed hoc aurum, et unguentum, et cultrum ad
sacrificiales epulas, et speculum, et tesseras.
PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur
tibi habebas exercitationis tuae viatica: his in-
structus postulabas maledicere omnibus, et re-
liquos disciplina continere? PARRH. Tales
quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos vi-
dere, quemadmodum ista ignorari desinant,
dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illo-
rum boni viri sunt, et qui alterius sunt vitae.

Tu

Βίε· σὺ δέ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισε, ὑπὲρ σὲ γὰρ τᾶτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σε τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τὰς χρεῖδας μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ). Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδης ποιησώμεθα τὸ τοιᾶν, ἐπεὶ χρηστὸς ὤπται καὶ εὖνχες ἡμῖν, καὶ σέ, ὦ Φιλοσοφία, μάλισσά θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτῆ τὸν Ἐλεγον, ἄπασι τοῖς Φάσκεισι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, σεφανωσάτω θαλᾶ σεφάων, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τι-
 νι (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβώνιον περισπά-
 σας,

Tu vero, Veritas, inueni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne inuale scat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

46. VER. Ipsi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, et nobis beneuolus, et tuus, Philosophia, admirator maximus, ut adsumto Elencho, cum omnibus agat, qui se dicunt Philosophos. Deinde si quem inuenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, et in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, Philosophiae histrionem, detraeto pallio, barbam

σας, ἀποκείρατω τὸν πώγωνά ἐν χρῶ πάνυ τρά-
 γικῆ καὶ μακρίᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μετώπῳ σήματα
 ἐπιβάλλετω. ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσὸ Φρυον·
 ὃ δὲ τύπος τῆ καυτῆρος, ἔσω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.
 ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ Ἀλήθει· ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρ-
 ρησιάδῃ, τοῖός σε ἔσω, οἷός τοι τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν
 ἥλιον εἶναι λέγεται· ἐμὰ Δίχ, ὥς ἐκείνου ἀν-
 τιβλέπειν τῷ Φωτί, καὶ πρὸς ἐκεῖνα δοκιμάζε-
 σθαι· ἀλλὰ προΐεις χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδο-
 νήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερβῶντα, καὶ μηδα-
 μῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ἔτος ἔσω, ὃ ἰὼ θαλῶ
 σεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν
 χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυ-
 τήριον τῷ ταν, ἀποκείραχ' ἡ πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo
 capri rudentur, resecet, et stigmata frondi
 illius imponat, aut inter supercilia inurat: ty-
 pus autem cauteris vulpes esto, aut simia.
 PHIL. Bene ista, Veritas, examen autem,
 Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad so-
 lem esse dicitur: non sane ut et illi aduersus lu-
 men contueantur, et ad illud examinentur.
 Sed auro proposito, et gloria, et voluptate,
 quem illorum videris despiciere ista, et nequa-
 quam ad speciem illam trahi; hic esto ille ramo
 oliuae coronandus: quem vero fixis oculis respi-
 cere, et manum ad aurum porrigere, hunc vero ad
 cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

47. PARRH.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται παῦτα, ὦ φιλοσοφία, καὶ ὤψεται αὐτίκα μάλα τὰς πολλὰς αὐτῶν ἁλωπεκίας (17), ἣ πιθυκοφόρος, ὀλίγας δὲ καὶ ἐσεφικνωμένους· εἰ βέλεσθε μέντοι κῆνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῶν, νῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνέξεις τὰς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἰσχυρία μοι ἐθέλη πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ἐρμιάν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ἁλίου ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδὲ δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμὸν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκὲν ὦ ἰσχυρία, καὶ ἰσχάδας μεί τινας δὲς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τῷ χρυσίῳ. ΙΕΡ.

Λάμ-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, et videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut similia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricarum aliquot, et pauxillum auri.

ANT.

17. Ἁλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφορέας, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. Gesner.

Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;
 ΙΕΡ. Δελεύσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχύδι, καὶ χρυσίῳ,
 καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς τειχίης, καθήκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙΛ. Τὶ ταῦτα, ὦ Παρρησιάρχῃ,
 ποιεῖς; ἤπερ τὰς λίθους ἀλιεύσειν διέγνώκας ἐκ τῆς Πελασγικῆς; ΠΑΡΡ. Σιώπησον,
 ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἀγρὸν περίμενε· σὺ δὲ
 Πόσειδον ἀγρεύ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλη, πολ-
 λὰς ἡμῖν ἀνέπεμπε τῶν ἰχθύων.

Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον
 δὲ χρύσοφρυν. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι·
 προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφραῖ-
 νεται τῶν χρυσίῳ, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἐψυσε, εἴ-
 ληπται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ε-
 λεγχε,

ΑΝΤ. Cape. PHIL. Quid facere vir cogi-
 tat? ΑΝΤ. Escam hamo impositam ficum et
 aurum, sedens ipse in lorica muri demisit ver-
 sus urbem. PHIL. Quorsum haec facis, Par-
 rhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e
 Pelasgico? PARRH. Tace, quaeso, Philoso-
 phia, et capturam exspecta. Tu vero, pisca-
 tor Neptune, et tu, cara Amphitrite, multos
 nobis huc mitte pisces.

48. Verum video lupum speciosum, aut po-
 tius Chrysophryn. LIBER. Non. sed muste-
 lus est. Accedit sane ad hamum hians. Iam
 auri odorem captat. prope iam est. attigit. ca-
 ptus est. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche
 manum

λεγχε, νῦν ξυνεπιλαβὲ τῆς ὀρμιάς· ἄνω ἐσί;
 Φέρ' ἴδω τίς εἴ ῶ βέλτιφε ἰχθύων; κύων 18)
 ἔτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τὸτο ῶ
 γενναίστατε; εἴληψα λιχνεύων περὶ τὰς πέ-
 τρας, ἔνθα λήσειν ἔλπισας, ὑποδεύκως; ἀλ-
 λὰ νῦν ἔση φαιερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων
 ἀπηρετημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγ-
 κισρον· ἡ δ' ἰσχὺς ἔδη προσέσχηται, καὶ τὸ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙΟΥΓ. Μὰ Δία ἔξε-
 μεσάτω· ὥς δὲ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεύσωμεν.

ΠΑΡΡ.

manum lineae admoue. Iam supra est. Age
 videam, quis es, piscium optime? Canis hic
 quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc,
 vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa
 petras, ubi putabas subeundo te latere posse.
 Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e
 branchiis. Eximamur escam, et hamum huncce,
 vacuus iam tibi hamus, hucus iam insedit, et
 aurum descendit in ventrem. ΔΙΟΥΓ. Per Io-
 vem euomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

ΠΑΡΡΗ.

18. Κύων] De Cynico philosopho sermonem
 hic esse, apertum. Cum de Platónico agit,
 simili ad nomen respectu πλατὺν appellat.
 Hunc vocauerat modo γαλεόν. Iam γαλεὸς
 s. *musculus* piscis, κύων, *carcharias*, cognat-
 arum specierum nomina aequae Cynico
 conueniunt. *Gesner.*

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Φῆς ὦ Διόγενης; οἷσθα
 ἕτερον ὥς τίς ἐσιν, ἢ προσήκει σοί τι αἰνῆρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου
 ἄξιον αὐτὸν χρὴ Φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὄβο-
 λῶν πρῶτον αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. Πολ-

λοῦ λήγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχ-
 θής, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν
 ἅπτεσθαι κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον

ἀνίσπασον, καθείς τὸ ἀγκίστρον· ἐκεῖνο μέντοι
 ἔρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ

κάλαμος, ἀποκλασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ
 Διόγενης· κἄφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν (19) ἔλα-

σι. Φεότε-

PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc
 quis sit; et ad te ne aliqua ratione hic vir per-
 tinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igi-
 tur? Quanti illum aestimare par est? equidem
 duobus illum obolis nuper indicaui. DIOG. Mul-
 tum narras. neque enim edulis est, et horridus
 adspectu, et durus, et nullius pretii. Demitte
 illum per petram praecipitem: tu vero alium ha-
 mo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesia-
 de, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH.
 Noli metuere, Diogenes, leues enim sunt et mino-
 ris

19. [Ἀφυῶν]· Glossa Paris. *Aphyae pisciculi,*
quos parit limus, vermiculorum instar scau-
rientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas
a latinis appellari dicit, quod ex aqua et
pluvia procreentur. Reiz.

Φρότεροι. ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἄφυσά τ' ἔτι γε ἀνάσπα· δὲ ὁμως.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ· τίς ἄλλος ἔτος· ἔ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος, ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηνῶς ἐς τὸ ἀγκίστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπασθῶ. Ἐλ, τίς ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός· εἶναι λέγων. ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὡς κατάρτατε, ἦ κεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; ΠΑΡΡ. Τί φῆς ὦ Πλάτων; τί ποιοῦμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ ἔτος.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθέλωθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινὰ πάγκων προσκίοντα, (ὥς ἂν ἐν βυθῷ δοξείε ποικίλ' οὐ τὴν χρῶαν;) ταῖνίαις τινέσιν ἐπὶ

ris quam apuæ ponderis. D I O G. Ita sane : maxime sunt cogitati apuís, infelicitissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. P A R R H. Vide quis alius ille latus (Platys) et quasi dimidiatus pífceis accedit? Páser est hians ad hamum, deglutit; tenetur; extrahatur. quis est? D I O G. Platonicum, se dicit. P L A T. Et tu, sacrissime, ad aurum venis? P A R R H. Quid ais, Plato; quid illo faciemus? P L A T. De eadem petra hic etiam

50. D I O G. In alium iam demittatur hamus. P A R R H. Ex sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taénias quasdam per tergum aureas

ἐπὶ τῷ νώτῳ ἐπιχρύσας ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχες; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, ἔτ' ὅς ἐστιν· ἤλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐτίς ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἰληπτοί, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρι μὲ περὶ αὐτῷ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστοτέλης κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἰδὲ πολλές πετρεὶς ἰχθύς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ἐμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτότερος· ἥπου σαγήνης ἐπ' αὐτὰς δεήσει· ἀλλ' ἔπαρεςιν. ἱκανὸν εἰκὼν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκίστρον δηλαδὴ,

aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

51. DIOG. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel vnum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit

λαδὴ, ἔς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾗ. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπι- πολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδῶσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκαί· σὺ δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχοντα περὶ τῷ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνά- μα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δέ, προσφύντες, ἔχοντα τῷ χρυσίῳ. εὖ ἔχει. πε- ριεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω· τίνας ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἐλεγχε, εἰπέ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῷ; ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τετόνι. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ

erit audacissimus. ELEN. Demitte si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro deuorato dentibus illam ferratis refeceret. PARRH. Demisi: tu vero Neptune piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: et alii quidem, simul multi sicum arrodunt; alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo vnus robustissimus. Age videam cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magistrum? ELEN. Chrysippum hunc. PARRH. Iam percipio: ideo quod aurum (*Chrysus*) ine-

R b

rat

τῷ ὀνόματι. σὺ δ' ἔν Χρύσιππε, πρὸς τῆς
 Ἀθηνᾶς εἶπες, οἷσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα
 παρήνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὕβρι-
 στικὰ ἐρωτᾷς ὦ Παρρησιάδη, προσέκειν τί ἡμῖν
 ὑπολαμβάνων, τοιότῃς ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖ-
 γε ὦ Χρύσιππε, γενναῖος εἶ. ἔγω γὰρ καὶ αὐ-
 τὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ
 ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν
 λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλος ὦ Παρρησιάδη τῆς ἀγρας, μὴ
 καὶ τί σοι, οἷεν πολλοὶ εἰσιν, αἷχεται ἀπο-
 σπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκίστρον· εἴτά σε
 ἀποτίσσει τῇ ἱερεΐᾳ δεήσει· ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίω-
 μεν περιπατήσασα. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπτεῖναι
 ᾗθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Miner-
 vam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iu-
 bebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhe-
 siade, cum talia nos interrogas, hoc sumens,
 ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH.
 Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic et-
 iam praeceptum eat cum reliquis, spinosus cum
 sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens
 collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne
 quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et ha-
 mo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris.
 Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Pe-
 riratum*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ὄθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὸς ἰόντες, ἢ σεφανεῖτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσαυ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στωάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας προησώμεθα τὴν ἀρχὴν· ἔδδεν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ἐλίγων μὲν τῶν σεφάων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησόμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis corous, cauteriis vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vitur et Orig. c. Celsum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut supra c. 46. et infra Απ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum fuisse καυσηρίων. du Soul.

τῷ ὀνόματι· σὺ δ' ἔν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἶπες, οἷσθα τὰς ἀνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτὰς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὕβρις καὶ ἐρωτᾶς ὦ Παρήρσιάδη, προσέκειν τί ἡμῶν ὑπολαμβάνων, τοιότῃς ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὐγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἶ. ἔγωγε γὰρ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκατανώδης ἐσὶ καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλλος ὦ Παρήρσιάδη τῆς ἀγρας, καὶ καὶ τί σοι, οἷεν πολλοὶ εἰσιν, αἵχνηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκίστρον· εἰτά τε ἀποτίσκει τῇ ἱερείᾳ δεήσει· ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσασα. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπείναι
 ὅθεν

rat nomini. Tu igitur Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas? CHRYS. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales. PARRH. Euge Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt multi, abeat cum auro et hamo, ac tu deinde dependere Antistitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatium*) sed tempus etiam est, vos abire, unde

ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος ὦ Παρρησιάδῃ, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτὰς ἰόντες, ἢ σεφανεῖτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσαυ ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μὲν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στωάν; ἀπὸ τῆς Λυκείας προησώμεθα τὴν ἀρχήν· ἔδὲν διοίσει τῆτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ἐλίγων μὲν τῶν σεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυσηρίων 20) δεησόμεθα.

de venistis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrhesiade, et Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut iussi. PARRH. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis corous, cauteriis vero plurimis opus futurum.

20. Καυσηρίων] Vitur et Orig. c. Celsum V. 273. 2. Nescio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut supra c. 46. et infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Sed credo potius scriptum fuisse καυσηρίων. du Soul.

Κατάπλους, ἢ Τύραννος.

ΧΑΡ. Εἶεν 1), ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος
 τῆτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς
 ἀνκωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ
 αἰτλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἴσος ἄρρωται, καὶ ἡ
 ὀρθὴν παρακέρυσαι, καὶ τῶν κωπῶν ἐκάζη
 τετρέπεται. κωλύει τε ἔδεν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τὸ
 ἀγκύριον ἀνασπᾶσαντας ἀποπλεῖν. ὃ δ' Ἑρμῆς
 βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γὰρ ἐπιβι-
 τῶν ὡς ἐρῶς τὸ προσθμεῖν, τρεῖς ἤδη τήμερον ἀνα-
 πεπλευ-

Traiectus, siue Tyrannus.

CHAR. Satis de his, Clotho. At scapha no-
 bis diu instructa, et ad traiectum pa-
 rata optime est. exhausta enim sentina, ere-
 ctus malus, velum passum, suo loco suspensus
 vnusquisque remus; neque quidquam in me
 morae est, quo minus sublata ancora soluamus.
 Sed moras nequit Mercurius, qui olim adesse
 debebat. Itaque vacua vectoribus, vt vides,
 navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat:
 er

1. Εἶεν] Orationem a superioribus penden-
 tem notat, indicatque (quod in dialogis
 ad τὸ πιθανὸν pertinet:) praecessisse iam
 sermones alios quibus hoc ipsum εἶεν finem
 imponit, atque ad alia transit. Gesner.

πεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βελύτον ἔσιν· ἡμεῖς δὲ, εἰδότες ὅδ' ὀβολὸν ἐμπεπληκέναι. Ἔπειτα ὁ Πλάτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ἐκθύμεν ἐν τέτοις ὑπολήψεσι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῃ ἔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀνασφύσσει πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλυσται. καὶ ἦτοι παλαιῖς μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ· ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γενναῖος παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ.

et prope iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene noui, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster et bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes potis redire ad nos obliuiscitur, et vel iuculat cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, suis nobis ostendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen ex semisse noster sit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχυ-
 λία προσέπεσεν αὐτῷ, τῷ Διὸς ἐπὶ πλεόν δεη-
 θέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα;
 δεσπότης δὲ κηκεῖνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἄλλ' ἔχ
 ὥς, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τῷ μέτρῳ δεσπύζειν
 κοινῷ κτήματός, ἐπεὶ ἔχ ἡμεῖς ποτε αὐτὸν
 ἀπιέναι δέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα
 τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφύδελος μέ-
 ρον, καὶ χροά, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα·
 τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος.
 ἐν δὲ τῷ ἔργῳ, Φαιδρά πάντα, καὶ ἥτε ἀμβρο-
 σία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονόν· ὥς μοι
 ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν
 μὲν

2. CLOTH. Vnde vero nosti, Charon, si
 quod negotium illi inciderit, si forte Ioui opus
 fuerit opera illius diutius abuti, ad superna ne-
 gotia? Herus autem et ille est. CHAR. Ve-
 rum non ita, Clotho, ut ultra modum impe-
 ritet communi mancipio: quandoquidem ne-
 que nos unquam illum retinuimus cum disce-
 dendum esset. Verum causam novi equidem.
 Apud nos enim asphodelus solum est et libatio-
 nes, et placentae, et inferiae; caeterum obscu-
 ritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta
 sunt omnia, et multa ambrosia, et copiosum vl-
 tra inuidiam nectar: itaque suavius apud illos
 morari mihi videtur: atque a nobis quidem
 euolat,

μέν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμιωτηρίε τίνος
ἀποδιδράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατέϊναι,
σχολῇ καὶ βάρην, μόγῃς ποτὲ κατέρχεται.

Κ Λ Ω Θ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων,
πλησίον γὰρ αὐτὸς ἔτος ὡς ἑρῶς, πολλές τι-
νας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον²⁾,
ἀθρόος αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τῆ-
το; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐταῖς, καὶ ἄλλον γελῶν-
τα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆρυν ἐξημμένον, καὶ ξύ-
λον ἐν τῇ χειρὶ ὥρῳ ἔχοντα; δριμύ ἐνορῶντα,
καὶ τὰς ὁλλὰς ἐπισπύδοντα. ἔχ ἑρῶς δὲ καὶ
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι ῥέομενον, καὶ τῷ πύ-
δου δα

euolat, tanquam e carcere quodam fugiens,
cum vero descendendi tempus est, otiose, et
lento gradu, vix tandem aliquando adest.

3. C L O T H. Desine indignari Charon, pro-
pe enim est, vt vides, multos nobis adducens,
vel potius vt gregem caprarum confertos vir-
ga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam in-
ter hos, et alium ridentem, alium vero peram
ab humeris suspensam, et clauam in manu ha-
bentem video, toruum tuentem, et cogentem
urgentemque reliquos. Nonne vides autem
Mercurium ipsum sudore diffluentem, puluere

B b 4

opple-

2. Αἰπόλιον] Caprarum gregem non ouium,
appellat, quippe facile dilabitur caprinum
genus, et palatur, aegre autem contine-
tur. Gesner.

δε κεκοιμημένον, καὶ πνευσιῶντα, μεσὸν γού-
 ᾠδματός αὐτῷ τὸ σῶμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ;
 τίς ἡ σπερδή; τεταρταγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔσικας.
 EPM. Τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τρετοὶ τὸν
 ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου
 δεῖν, λειπόντως ὑμῖν τήμερον ἐπινόμην; ΚΛΩΘ.
 Τίς δὲ ἔστιν; ἢ τί βεβλόμενος ἀπεδίδρασκε; EPM.
 Τρετὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβέλετο. ἔσι
 δὲ βασιλεὺς τις ἢ τύραννος; ἀπὸ γὰρ τῶν εὐρυ-
 μῶν, καὶ ὧν ἀνγκωκύνει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας
 ἐξερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἴθ' ὁ μάταιος ἀπε-
 δίδρασκεν, ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοι-
 πότες ἤδη τῷ ἐπιμελωσμένῳ αὐτῷ νύμματος.

ΕΡΜ.

oppletis pedibus, et anhelantem; plenum enim
 spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae
 ista est intentio? videris esse perturbator?
 MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod,
 impurum hunc fugitium dum persequor, na-
 vem, parum abest, quin hodie deseruerim.
 CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit,
 cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem
 apertum, vivere hominem maluisse. Est au-
 tem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem
 intelligas ex lacrimis, et quatenus eiulat mul-
 taque se felicitate priuatum dicit. CLOTH.
 Et ineptus homuncio fugere instruit, quasi diu-
 tius posset superuiuere, deficiente iam quod
 necum ipsi a me fuit, stamine.

4. MERC.

ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ
 γενναϊότατος ἔτας, ὁ τὸ ξύλον 3), συνήργησέ
 μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ
 ὦχετο ἡμᾶς ἀποφυγῶν. ἀφ' ἧ γὰρ μοι παρα-
 δέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἀτροπος, παρ' ἑλληντὴν ἐδὸν
 ἀντέτειτε, καὶ αἰτέσπα. καὶ τῷ πόδε ἀντε-
 ρείδων πρὸς τῆδαφος, καὶ παντελῶς εὐάλωτος
 ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀ-
 Φεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ πολλὰ δώσειν
 ὑπισχνάμενος. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς, ἐκ ἀνείειν
 ὀρῶν ἀδυνατῶν ἐφίεμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ
 ἦδη τὸ σόμιον 4) ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς
 ἔθος

4. M E R C. Fugere instituisse dicis? Nisi
 enim vir ille fortis cum claua, adiuuisset me,
 nisi comprehensum vinxissenius, fuga euaserat.
 Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos,
 per totam viam contra contendit, et obtraxit
 gradum, pedibusque solo obnixus non sane fa-
 cilis ductu fuit: interdum vero supplicauit et-
 iam et blandis precibus, magnisque promissio-
 nibus interpositis, dimitti paulum rogauit. Ego
 vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum
 petere viderem, quae fieri non possunt. Cum
 vero in ipsis iam faucibus essemus, adnumeran-

B b 5

te

3. [Ὁ τὸ ξύλον] Ἐχων subaudio. *Brod.*

4. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam
 inferorum, in qua nihil ultra Charontis
 cymbani

ἔθος ἀπαριθμῆντος τῷ Αἰακῷ, κακείνῃ λογισο-
 μένῃ αὐτὸς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς
 πεμφθεὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν, ἐκ οἷδ' ὅπως;
 ὁ τρισηκτάχχτος ἀπίων ᾧχετο. ἐνέδει ἔν γε-
 κρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας
 τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ, Φησί,
 ἤρω τῇ κλεπτικῇ, αἷλις σοι αἱ ἐν ἔρῳ παι-
 δία· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ ἔδχαίῳ λαθεῖν
 δύναμεια. τέτταρας ὡς ὄρῳ πρὸς τοῖς χιλίσις
 ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένῃς· σὺ δέ μοι
 παρ' ἑνα ἦκεις ἄγων· εἰ μὴ τέτο Φῆς, ὡς πα-
 ραλειόγησά σε ἡ Ἀτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθρία-
 σας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν
 κατὰ

te me pro more mortuos Aeaco, et illo ad tes-
 feram a tua sorore missam eos iecensente, ili-
 cet, clanculum execrabilis ille abierat. Desuit
 igitur mortuus vnus rationibus, et subductis
 Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud
 omnes illa furandi solertia vri: satis tibi apud
 superos lusus est; mortuorum res acuratae, ne-
 que latere quidquam potest. Quatuor et mille,
 ut vides, insculptos habet tabulis; tu vero mi-
 hi vno minus adducis; nisi forte hoc dixeris,
 circumuentum te ab Atropa. Ego vero erubef-
 cens ad hanc illius orationem, mox recordatus
 sum

cymbam pertingere censerur. Maleque
 adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium,
 quod in vltiori ripa poni decuit. du Soul

κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ πειδὴ περιβλέπων ἄδαμῶ
 τῷτον εἶδεν, συνείς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς
 εἶχεν τάχως κατὰ τὴν ἄγρσαν 5) πρὸς τὸ Φῶς.
 εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἔτος· καὶ
 ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θέντες, καταλαμβά-
 νομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τὸς τῶτον
 ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δέ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν
 ἤδη τῷ Ἑρμῇ κατεγιγνώσκουμεν. ΧΛΡ. Τί
 ἔν ἐτι διαμέλλομεν, ὡς ἔχ' ἱκανῆς ἡμῖν γεγενη-
 μένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινή-
 τωσαν.

sum eorum, quae in via acta essent, cumque
 circumlatis oculis nusquam hunc viderem, in-
 tellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lu-
 cem itur persecutus sum; sua vero sponte inse-
 cutus me est vir optimus hicce, itaque velut
 emissi carceribus currentes comprehendimus
 hominem in ipso iam Taenaro: tantillum abe-
 rat quin effugisset.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligen-
 tia Mercurium damnabamus. CHR. At
 quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam mo-
 rarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inscen-
 dant.

5. Κατὰ τὴν ἄγρσαν] Vid. Bos de ellipsi, p.
 180. qui docet, modo τὴν Φέρσιν, omis-
 so ὁδόν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . .
 omisso participio. Reiz.

τωσαν. ἐγὼ δὲ περιχειρισμένη τὸ βιβλίον,
 καὶ περὶ τὴν ἀποβάξεραι καθεζομένη, ὡς ἐδοξεν
 ἐπιβάνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγνώσκειν, τίς
 καὶ ποῦθεν, καὶ ὅν τινα τεύχεως τὸν τρέπον
 σὺ δὲ παραλαβάνων σκοπῶς, καὶ συντίθει,
 ὦ Ἐριμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβά-
 λῃ· τί γὰρ αὖ καὶ ἀποκρίναιτό μοι; ΕΡΜ.
 Ἰδὲ δὴ σοι, ὦ πορθέμεν, τὸν ἀριθμὸν ἔτοιμα
 τριχόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. ΧΑΡ.
 Βαβαὶ τῆς εὐαγείας, σμφακίας ἡμῶν νεκρῶν
 ἡλεις ἄγων. ΕΡΜ. Βάλει, ὦ Κλωθῶ, τὰς
 ἀκλῦς ἐπὶ τέτοις ἐμβιβασώμεθα; ΚΛΩΘ.
 Τὰς γέροντας λέγεις; ἔγωγε ποίει. τί γὰρ με δεῖ
 πράγματα εἶναι, τὰ πρὸ Εὐκλείδου 6) πῶς ἰὺν
 ἐστὶν

dant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas
 adūdens, vti mos est, ingredientem vnum-
 quemque cognoscam, quis sit? unde? et qua
 ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adiutos
 stipa et compone. Sed hosce recens natos pri-
 mum iniice, quid enim mihi respondeant?
 MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecen-
 ti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah diues
 captura! acerbos nobis, et immaturos mortuos
 adducis. MERC. Vin, Clotho, vt indeplora-
 tos post hosce imponamus? CLOTH. Senex
 dicis. Quid enim molestiam subeam exquiren-
 di nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos iam
 accedite

6. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco

ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάρτε ἤδη·
τί τῷτο; ἔκ' ἐπακέχοί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα.
ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τέτοις ἀρά-
μενον παραγαγεῖν. P.P.M. Ἴδ' ἄλιν ἔτοι δυνεῖν
δέοντες τετρακσίσι, τακέροι πάντες, καὶ πέ-
πειροι γ), καὶ καδ' ὤραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ.
Νῆ Δι', ἐπεὶ ἄσαφίδες δ) γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῇ πα-
ράγαγε· καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀπο-
θανόν-

accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non
exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt
illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sub-
latos admoueamus. MERC. En tibi hos et-
iam duodequadringentos maturitate mites om-
nes et suo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita sane:
passi enim iam omnes et corrugati sunt.

6. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, ad-
moue: et primum mihi dicite, qua ratione
mortui

co cum Athenienses Lacedaemonii super-
rassent, Athenis potiti triginta tyrannos,
statuerunt, quibus tandem depullis, Εὐ-
κλείδῃ ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνηστιακῆσιν
ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐπείψαν,
ὥς τε τὰ πρὸ Εὐκλείδῃ ἀκύρα εἶναι. Hoc ἵγι-
tur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀνα-
ζητῆσαι τὸν βίον ἔβλομαι. Bourdel.

7. Πέπειροι] Contra ὁμολογία. Bourdel.

8. Ἀσαφίδες] Alludit ad prouerbiū ἀνδρὲς
γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον. du Soul.

θανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γε-
 γρχυμένῃ ὑμῶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπο-
 θανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς
 ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτη υἱὸν μετ' αὐ-
 τῶν Γοβάρην. E P M. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι'
 ἔρωτα αὐτὰς ἀπέσφαξαν ἐπτά. καὶ ὁ Φιλόσο-
 φος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίρην τὴν Μεγαρό-
 θην. E P M. Οὐτοὶ πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶ
 δὲ εἰ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθα-
 νόντες; E P M. Παρεσῶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ'
 ὑπὸ τῷ μαιχρῇ καὶ τῇ γυναικὶς Φονευθεὶς; E P M.
 Ἴδὲ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τὰς ἐκ δικαστηρίων
 δῆτα πάρεγαγε. λέγω δὴ τὰς ἐκ τυμπάνου 9),
 καὶ

mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea quae
 descripta sunt, recognoscant. In pugna mori
 oportuit heri in Media tres et octaginta, et in
 his Gobarem Oxyarris filium. M E R C. Adsunt.
 C L O T H. Amoris impatientia interfecerunt se
 septem: et Theagenes Philosophus propter Me-
 garensē meretricem. M E R C. Hic prope te
 isti. C L O T H. Vbi vero sunt, qui regnandi
 causa alter ab altero interempti sunt? M E R C.
 Adstant. C L O T H. Et ille ab adultero et
 vxore interfectus? M E R C. En prope te.
 C L O T H. Iam iudicio damnatos adduc. Di-
 co autem illos fustibus et fidiculis excruciatos,
 item-

9. Τὰς ἐκ τυμπάνου] Spanh. ad Aristoph.
 Plut.

καὶ τὰς ἀνεσκελετισμέτους· οἱ δ' ὑπὸ λησῶν
ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πᾶσι τὴν ὥ' Ἑρμῆ; EPM.
Πάρεσιν οἶδε οἱ τραυματῖαι, ἔς ἑρᾶς. τὰς δὲ
γυναῖκας ἅμα βέλει παραγάγω; ΚΛΩΘ. Μά-
λισα, καὶ τὰς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τε-
θνήσκει, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τὰς ἀπὸ
πυρετῆς δέ, καὶ τέττας ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ'
αὐτῶν Ἀγαθοκλῆα.

Πᾶ δὲ ὁ Φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς
Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φάγοντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὡς, καὶ πρὸς τοῦτοις γε, σηπῖαν
ὥμην

itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latro-
nibus interfecti ubi sunt, Mercuri? MERC.
Adfunt saucii isti quos vides. Vin mulieres si-
mul adducam? CLOT H. Sane: et naufragos,
simul enim et eodem modo perierunt; et a fe-
bri confectos simul, et cum illis Agathoclem
medicum.

7. Vbi autem Cyniscus ille Philosophus,
quem coena Hecates deuorata, et ouis piacula-
ribus, insuperque sepia ciuda, mori oportuit.
CYN.

Plut, v. 470. ostendit, tum suffium suppli-
cium, tum fidicularum cruciatum hac voce
notari. Alterum autem supplicium, no-
lim *crucem* vertere, quae *σταυρός* est, et τῆ
T figuram habet. Ἀπὸ τῆ σκέλοπος acu-
ti notio separari, puto, non potest. Gesner.

ὦμῃν 10), ἀποθαιεῖν; ΚΥΝ. Πάλα σοι παρέ-
 σηκα, ὦ βελτίσῃ Κλωθοῦ. τί δέ με ἀδικήσαν-
 τα, τοσῶτον εἶσας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν
 γὰρ ὅλον μοι τὸν ἀτρακτον ἐπέκλωσας. καί τοι
 πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν·
 ἀλλ' ἐκ οὗτο' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφο-
 ρὸν σε καὶ ἰατρὸν εἶπα τῶν ἀνθρωπίνων ἀμαρ-
 τημάτων 11) ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἐμβαινε ἀγα-
 θῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἤν μὴ πρότερόν γε
 τυτονί τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα· δέδια
 γὰρ μὴ σὲ παραπείσῃ δεόμενος.

ΚΛΩΘ.

CYN. Olim tibi adsum, Clotho optima, ob
 quod vero peccatum meum diu adeo me apud
 superos reliquisti? fere enim totum mihi fufum
 glomeraveras: quamquam saepe tentarem ab-
 scisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
 pi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut
 inspector esses et medicus eorum quae peccant
 homines. Sed inscende, quod faustum felix-
 que sit. CYN. Non prius, Hercule, quam
 vinctum huncce imposuerimus: metuo enim ne
 precibus te suis praeter fas moueat.

8. CLOTH.

10. Σηπίαν ὦμῃν] Imitatus igitur est magistrum
 suum: iam adluserat in Vitarum auditione. G.

11. Ἰατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι
 pro liberare, sanare ab errore, noster infra
 in Gallo, c. 28. Ἐγὼ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλ-
 λε. Et Fugit. c. 5. Ἦν μόνον ἰάσασθαι ἅν
 τὰ γινόμενα οἶμαι. Reiz.

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστὶ. ΕΡΜ. Μεγαπέν-
 θης ὁ Λακύνδης, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε
 σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῦ.
 ἀλλὰ με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἰτά σοι
 αὐτόμελος ἤξω, καλῆντος μηδενός. ΚΛΩΘ.
 Τί δ' ἐστίν, ἔχαιριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ.
 Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
 ἡμιτελής γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ.
 Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρό-
 νον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι τὴν
 δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ
 περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον
 θησαυρὸν κατορυγμένον. ΚΔΩΘ. Ἄραρεν·
 οὐκ

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC.
 Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH.
 Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Do-
 mina, sed paulum me redire ad superos patere;
 deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemi-
 ne. CLOTH. Quid vero est, cuius causa
 redire cupis? MEG. Domum perficere mihi
 prius permittite: ex dimidia enim parte aedifi-
 catam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum
 inscende. MEG. Non multum, o Parca, tem-
 poris oro. vnuni hunc diem manere mihi per-
 mittle, dum vxori de pecuniis aliquid mandem,
 vbi magnum thesaurum defossam habeam.
 CLOTH. Stat sententia: non potes consequi
 Cc quod

οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς
 τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρ-
 ρει τούτου γε ἕνεκα. Μεγαλλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς
 ἀνελὼς παραλήφεται. ΜΕΓ. Ὡ τῆς ὕβρεως,
 ὁ ἐχθρὸς, ἐν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε σὺ προαπέ-
 κτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώ-
 νεται σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι
 πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ
 τὴν χρυσὸν ἔλκον σου παραλαβών. ΜΕΓ. Ἄ-
 δικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τρεῖς πολεμιωτάτοις
 διανέμουςα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμά-
 χου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναϊότατε, παρειλήφεις,
 ἀποκτείνων τε αὐτὸν καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμ-
 πνέοιτι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ
 ἦν.

quod optas. ΜΕΓ. Peribit igitur tantum au-
 ri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Me-
 gacles enim illud cognatus tuus accipiet. ΜΕΓ.
 Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus,
 quem socordia quadam non prius interfeci!
 CLOTH. Ille ipse: et superstes tibi erit an-
 nis quadraginta, et paullo amplius, pellices
 tuas nactus et vestem et aurum tuum uniuersum.
 ΜΕΓ. Iniuriam mihi, Clotho, facis,
 quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH.
 Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi suis-
 sent, accepisti, interfecto illo, et liberis ipsius
 in conspectu spirantis adhuc iugularis. ΜΕΓ.
 Sed

ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

ΜΕΓ. "Ακρσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκέντος εἰπεῖν βέλομαι · ὑμεῖς δὲ ἀπύσητε πρὸς ὀλίγον · ἂν με ἀφῆς ἀπεδράναι, χίλια σοι, τάλαντα χρυσίε· ἐπισήμῃ δώσειν ὑπισχνῶμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. "Ετι γὰρ χρυσόν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τὰς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βάλει προσθήσω, ἃς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. "Ελκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπαισθήσεσθαι ἡμῖν ἐκών. ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμῶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξέλτεσθε

Sed iam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

9. ΜΕΓ. Audi Clothio, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum et talenta in memoria habes, ridiculum caput? ΜΕΓ. Et duo crateres si vis, adiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti et purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Rapite hominem. Sponte enim sua inscensurus non videtur. ΜΕΓ. Antestor vos. Imperfecta manent moenia et navale quae perfectu-

τέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβίῃς πέντε μῶνας ἡμέ-
ρας. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ.
Καὶ μὴν τῷ γε πάντως εὐγνωμοναίτω. ΚΛΩΘ.
Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσῶτον ἐπιβιῶναι, μέ-
χρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπι-
θῶ τὰς Φόρας, καὶ μνημαῖά ἐαυτῷ παμμέγεθες
ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα ἔπραξα μεγάλα
καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. ΚΛΩΘ. Οὗ-
τος, ἔκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν
εἴκοσιν ἔτων διατριβήν.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἔτοιμος πα-
ρασχέσθαι τῷ τάχους, καὶ τῆς ἐπανάδου 12) εἰ
βέλε-

rus eram, si vel quinque ipsos dies vivere ad-
huc licuisset. CLOTH. Omitte curam, stru-
et alius. MEG. Verum hoc quidem omnino
aequum postulo. CLOTH. Quid illud est?
MEG. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas
subegero, et Lydis tributa imposuero, et mo-
numentum mihi ipsi maximum excitauero, cui
inscribam, quot et quanta imperatoria in vita
facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non
iam diem vnum postulas, sed viginti fere anno-
rum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus
sum celeritatis et reditus. Si vultis vero succe-
daneum

12. Ἐγγυητὰς — τῷ τάχους, καὶ τῆς ἐπανά-
δου] H. e. atqui celeris mei reditus sponsiores
vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν δια-
δυοῖ

βέλεσθε δέ, καὶ ἄντανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ
παρεδώσω τὸν ἀγαπητὸν 13). ΚΛΩΘ. ὦ
μικρὲ, ὃν ἤυχες πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν;
ΜΕΓ. Πάλα ταῦτ' ἠυχόμεν· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ
βέλτιστον. ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κεῖνός σοι μετ' ὀλί-
γον, ὑπὸ τῷ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνηρημένος.

ΜΕΓ. Οὐκ ἔν ἀλλὰ τῷτό γε μὴ ἀντεῖπης ὦ
Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέ-
ναι βέλομαι τὰ μετ' ἐμέ ὃν τινα ἔξει τὸν τρό-
πον.

daneum vobis pro me dabo vnicum filium me-
um, CLOTH. Quem saepe optabas, impu-
re, esse tibi superstitem? MEG. Olim istud
optabam, sed nunc melius video. CLOTH.
Veniet et ille tibi paullo post, ab eo qui nunc
regnat sublatu.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis
mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire
volo, quemadmodum post me mea se habitura
sint.

C c 3

δυοῖν dictum est τῷ τάχως καὶ τῆς ἐπ' ἀνό-
δου. L. Bos.

13. Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν
hic *unicum filium* intelligi. Vota, quae vix
in alium, quam in patrem conueniunt; id
ipsum, quod, ἄντανδρον *succedaneum* da-
re vult, cuius superstitionis in sacris libris
vestigia, denique quod successor illum in-
terficit, aemulum scilicet imperii et pater-
nae necis ultorem metuens. Gesner.

πεν. ΚΛΩΘ. Ἄκζε. μᾶλλον γὰρ αἰνίαση μα-
 θών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας· ὁ δὲλος ἔξει,
 καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κα-
 τάρκτος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα
 εὐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σχ, ταῖς
 παλλακίσιν τῇ νυνὶ τυρχινῶντος ἐγκαταλεχθή-
 σετα· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, εἰς ἣ πόλις
 ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι,
 γέλωτα παρῆχσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰ-
 πέ μοι, τῶν φίλων δὲ εἰδείς ἀγανακτεῖ τοῖς
 δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ
 τίνος αἰτίας δικαίως γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ
 πάντες οἱ προσκυνῶντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ
 πραττομένων ἕκαστα ἐπαινῶντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλ-
 πίσι,

fiut. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis
 lugubis. Vxorem tuam Midas habebit, servus,
 qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sa-
 cerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu
 misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus eius,
 qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines
 vero et statuae, quas olim tibi posuit resp.
 euerfae omnes, ludibrium praebebunt specta-
 ntibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus in-
 digne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis
 enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fu-
 isset? Ignoras, etiam qui adorabant te, et quae-
 cumque diceres faceresue laudabant, eos uni-
 versos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse,
 imperij

πίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ἄντες Φίλοι, καὶ
πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ
μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμπόσις, μεγάλη τῇ
Φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προα-
ποθαιεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἶόν τε εἴ-
ναι. καὶ ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. ΚΛΩΘ.
Τοιγαρὲν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθρὲς δειπνήσας, ἀπέ-
θανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθέν,
ἐκείνο δευρὶ κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τῆτ' ἄρα
πικρᾶ τιμος ἡσθόμην; τί βεβλόμενος δὲ ταῦτ'
ἔπραξες; ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμ-
βῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἐν με πνίγαι μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ,
διόπερ ἐπόθεν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνα-
κύψαι

imperii tui amicos, et rationem habentes tem-
poris? ΜΕΓ. At illi libantes in conuiuiis ma-
gna voce multa mihi et magna bona apprecari
solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset,
subire parati omnes: et omnino per genium
meum iurabant. ΚΛΩΘ. Igitur apud vnum
illorum coenatus heri periisti. Vltimum enim
quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum
huc te demisit. ΜΕΓ. Hoc erat ergo, quod
amarulentum quid gustabam. quo vero consilio
haec fecit? ΚΛΩΘ. Multa interrogas, cum
inscendendum sit.

12. ΜΕΓ. Vnum me angit maximo, Clo-
tho, propter quod cuperem vel pauxillum in
Cc 4 lucem

κύψα πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τῆτό ἐσιν; ἔοικε γάρ τι πικρὸς γεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλῃν ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκον, εἰς τὰ ἐκείμην, σχολῆς ἔσης, (ἔδεις γὰρ ἔδὲ ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπύδει, καθάπερ ἔθενός ἐνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμέ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μαρὸν ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις εὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κατὰ κόρυός ἐπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας

lucem respicere. CLOTH. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse. MEG. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave ubi iacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me custodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum expleuisset libidinem, me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, et cum his dictis vellicavit me, et malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam
in me

σας με, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἀπιδι-
ἐπειπὼν ᾤχετο. ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην μὲν,
ἐκ εἶχον δὲ ὁμῶς ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν,
αὖτος ἤδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μισαὶ δὲ παι-
δίσκη, ἐπεὶ φόβῃ προσιόντων τινῶν ἤσθετο,
σίελθῃ χρίσασα τὰς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύτασα
ἐπ' ἐμοί, κωκύεσα, καὶ τένομα ἐπικαλεμένη,
ἀπὸ πλάττετο. ὦν εἰ λαβοίμην 14).

Κ Λ Ω Θ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἐμβηθι,
καὶ ἤδη σε ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸ δικαστήριον. ΜΕΓ.
Καὶ τίς ἀξιώσει, κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον
λαβεῖν; Κ Λ Ω Θ. Κατὰ τυράννου μὲν εἰδείς,
κατὰ

in me cum exspuisset, et in impiorum loca abi-
re me iussisset, discessit. Ego vero quamvis
excandescens, non habebam quo ulciscerer ho-
minem, qui exsanguis iam et frigidus essem.
Scelestia vero puella, strepitu quorundam su-
peruenientium, animaduerso, salua madefactis
oculis, quasi me lacrimasset, plorans et nomen
meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOT H. Parce minis. sed incende,
tempus est, te iam ad tribunal venire. MEG.
Et quis audebit contra virum tyrannum sumere
tabellam? CLOT H. Contra tyrannum qui-
dem

14. ὦν εἰ λαβοίμην] Scelerum suorum poe-
nas ab his exigere. aut hoc aut huiusmo-
di quidpiam subintelligendum est. Brod.

κατὰ νεκρὸν δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν πῶτ' ἄνθρωπος
 ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀρίστην ἐπιτεθέντα ἐκ-
 σὺ τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρεψε.
 ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν
 πενήτων ἕνα, καὶν δέλων ἀντὶ τῆς πάλαι βασι-
 λείας· ἀναβιβᾷς με ἔσσαν μόνον. ΚΛΩΘ.
 Πῶς δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ'
 αὐτὸν εἰς τὴν ποδῶν. ἔ γάρ αὖ ἐμβάτης ἐκὼν.
 ΕΡΜ. Ἐπεὶ νῦν ὀρεσπέτα· δέχετ' ἑταῖρον σὺ
 περὶ μεῦ, καὶ τὸν δεῖξ'· καὶ ὅπως ἀσφα-
 λῶς ἀμείλει πρὸς τὸν ἰσὺν δεδήσεται. ΜΕΓ.
 Καὶ μὴν ἐν τῇ πρεσβείᾳ καθεζέσθαι με δεῖ.
 ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, καὶ τὴν
 Δίαν, τύραννον ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον με-
 ρίους.

dem nemo; contra mortuum vero Rhadaman-
 thus, quem statim videbis iustum, et iuste de
 vnoquoque pronunciantem. Iam vero moras dic-
 tius necdere noli. MEG. Vel priuatam me
 facito, Parca, pauperum unum, vel seruum pro
 eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire
 me patere. CLOTH. Vbi ille cum claua?
 et in Mercuri, pede illum intro-trahite: neque
 enim sponte intraverit. MERC. Sequere iam,
 fugitive, adūme hunc portitor, et illum alte-
 rum: utque tuto id fiat, hic sane ad malum
 adligabitur. MEG. Atqui loco primo adsidere
 me oportet. CLOTH. Quid ira? MEG.
 Quod me hercule, tyrannus fui, et satellites
 decies

ρίζ. ΚΛΩΘ. Εἴτ' ἔ δικαίως σε παρέτιλλεν
ὁ Καρίων, ἔτ' ὅτι σκαῖον ἔντα; πικρὰν δ' οὖν
τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.
ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι
μοι τὸ βέλητρον; ἔκ ἐγὼ σε πρῶτον, ὅτι ἐλευ-
θερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς,
μικρὰ δέιν προσεπαττάλευσα; ΚΛΩΘ. Τρι-
γάρην μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσῷ προσπεπαττάλευ-
μένος.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς
ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμί, διὰ τοῦτο
καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ
δὲ τίς εἶ; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλ-
λος. ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ
ὁ ρᾶς

decies mille habui. CLOTH. Et non iuste
barbam tibi vellit Cario, scaeuo adeo mortali?
Amaram igitur tyrannidem habebis, clauia huius
subinde gustanda. MEG. Audebit quippe Cy-
niscus intendere mihi baculum? Non ego te
nuper, cum procax nimium et asper esses, et
increpare me ausus, vix continebar quin clauis
adfigerem. CLOTH. Propterea et tu nunc
ad malum defixus manebis.

14. MIC. Dic mihi, Clothio, mei plane nul-
la a vobis habetur ratio? An quod pauper sum,
ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?
CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Mi-
cyllus. CLOTH. Et grauaris moram? non
vides

ὁρᾷς ὅπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφεθείς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. "Ακχ-
 στον ὦ βελτίση Μοιρῶν· ἐπ' ἅνυ με ἡ τῆ Κυ-
 κλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὐτὶν κατέδομαι.
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, ἐδ' ὁμοῖα τὰ-
 μὰ τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ
 περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσῆτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ
 παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἠνιᾶτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. ΜΙC. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, ultimum
 ego Vtin deorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἤνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ἔπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτοὶς τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτῶς· ἀμέλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτῶς μετὰ βίας, ἀνακωκύουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τ' ἐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπουν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐπρίβει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rupi vinculum est, quo diuinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticolosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

ὁρᾷς ὅπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν,
 ἀφεθείς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γὰρ ἔχει με, εἰ
 μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. ΜΙΚ. Ἄλκ-
 στον ὦ βελτίση Μοιρῶν· ἐπ' ἅνυ με ἡ τῆ Κύ-
 κλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖ-
 σθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομα.
 ἂν τε γὰρ πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ
 ὁδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, ἐδ' ὁμοῖα τέ-
 μα τοῖς τῶν πλεσίων. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν
 οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων
 εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ
 περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσῆτον, καὶ
 ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ
 παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως
 ἤνιχτο

vides quanta daturum se pollicetur tyrannus,
 ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur,
 nisi tibi etiam grata videtur mora. ΜΙC. Au-
 di, Parcarum optima. Non sane illud me Cy-
 clopis munus delectat, cum promittit, ultimum
 ego Vtin deorabo: siue primum enim siue vl-
 timum iidem dentes manent. Caeterum nec
 par mea ac diuitum ratio est. e diametro enim
 opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe
 felix cum videretur in vita, metuendus omni-
 bus et conspicuus, relicto auro illo tanto atque
 argento, et vestibus, et equis, et coenis, et
 pueris speciosis, formosisque mulieribus, non
 absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, et fere-
 bat

ἤνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ ἐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτοὶς τις ἔτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτῆς· ἀμέλει καὶν ἀπάγῃ τις αὐτῆς μετὰ βίας, ἀνακώκυσσι· καὶ τὰλλα ἔντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκειται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσιν ὁδόν· ἐπιστρέφεται γὰρ εἰς τ' ἐπίσω, ὥσπερ εἰ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀπεβλέπειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐπείσει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, καὶνταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγώ

bat graniter. Nescio enim quomodo velut visco quodam talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discedere, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit. Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo diuinciri eos conrigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tollunt et cum audaces sint caetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conuersi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inuenisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui et in via fugam tentarit, et hic te fatigarit precibus.

15. Ego

Ἐγὼ δὲ, ἄττε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ
 βίῳ, ἂν ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ
 σκεῦος, ἔδούζαν, ἂν εἰκόνας, εἰκότως εὖζωνος
 ἦν. καὶ περὶ δὴ μόνον ἡ Ἀτρώπης ἐνευσέ μοι, ἄσ-
 μενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα,
 κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδή-
 σας εὐθύς ἀνυπόδετος, ἔδεδε τὴν μελαντηρίαν
 ἀπονηψάμενος εἰπόμεν. μᾶλλον δὲ ἡγάμην ἐς
 τὸ πρόσω ὀρώων. ἔδεν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέ-
 σρεψε, καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἤδη καλὰ
 τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὀρώω. τό, τε γὰρ ἰστοι-
 μίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τῶν πλησίον δι-
 φέρειν, ὑπερήδισον ἔμοιγ' ἐν δοκεῖ. τεκμαίρο-
 μαί

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita
 pignus haberem, nec agrum, nec domus plu-
 res, nec aurum, nec instrumentum, neque
 gloriam; neque statuas, non est mirum quod
 succinctus fui, et ad primum Atropi nutum lae-
 tus, abiecto scalpro et coriis, crepidam adhuc
 in manibus habens, exsilii statim, ut eram dis-
 calceatus, ac non abluto prius atramento, se-
 quutus sum, vel praeiui potius, ad anteriora
 prospiciens: neque enim quidquam eorum quae
 a tergo erant aduertit me et reuocauit. Et
 Hercules, iam pulchra esse vestra video omnia.
 Quod enim aequo omnes honore sunt, neque
 quisquam super alium eminet, supra sane quam
 dici potest, iucundam mihi videtur. Arbitror
 autem,

μαί δὲ μὴδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῖα τὰς ἐφείλοντας
 ἐνταῦθα, μὴδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγι-
 στον, μὴδὲ ῥιγῆν τῷ χειμῶνι, μὴδὲ νοσεῖν, μὴδ'
 ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ
 πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τῶν παλιν ἀνεστραμ-
 μένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ σιπένητες, γελῶμεν, ἀνιῶν-
 ται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλάσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαί ἔν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα
 εἴρων· τί δ' ἦν ὃ σε μάλιστα ἐκίνει γελῶν; ΜΙΚ.
 Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννῳ, πάντῃ ἀκριβῶς εἴρων τὰ γιγνόμε-
 να ὑπ' αὐτῷ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσχύος τις εἶ-
 ναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὄρων, ἐμακά-
 ριζον

autem, neque acs alienum repositi hic debito-
 res, nec tributa pendere; et quod maximum,
 neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec
 pullari a potentioribus. Pax vero ubique, et
 res plane in contrarium versae: nos enim ri-
 demus pauperes, at illi diuites adfliscantur et
 plorant.

16. CLOTH. Hoc est, quod diu te ridere
 obseruavi, Micylle. Quid vero est, quod ri-
 sum tibi mouit maxime. MIC. Audi, vene-
 randa mihi maxime Dearum. Cum apud su-
 peros vicinus essem tyranni, accurate, quae
 fierent ab illo obseruavi, et videbatur mihi
 nonnumquam par Diis esse. Quippe florem
 purpurae quum viderem et ministrantium mul-
 titudi-

ριζον καὶ τῶν ἀκολυθόντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσόν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με· ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφάινετο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλω πήχει 15) βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἐκυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοις ὦφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καὶ μὲν ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, εἶς κ' ἀθάρμυς ἐτεθή-

titudinem, et aurum et pocula gemmis distincta, et lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelliorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, et procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, et colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, et ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem,

15. Πήχει] Πήχους βασιλῆϊος Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. Adol. Vorst.

ἔτεδῆπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐ-
τῷ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵ-
ματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τῷτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν
Γνίφωνα ἰδὼν ζέοντα, καὶ μεταγινώσκοντα,
ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευ-
σας αὐτῶν ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
τὴν ἑστίαν ἀπολιπὼν (ἔτος γὰρ ἄγχιςα ἦν αὐ-
τῷ γένεας, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐκκληῖτο
κατὰ τὸν νόμον) ἃν εἶχεν ὅπως καταπύσω
τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φρεντίδος τὸ μέτωπον
ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλατῶν,
οἷς

sem, nidore aestimans illius felicitatem, et bea-
tum illum putans propter cochlearum Laconici
maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeter-
ea Gniphonem foeneratorem viderem, inge-
mificantem et cruciantem se poenitentia, qui
fruitus non est diuitiis, sed non gustatis illis
mortuus, relicta substantia Rhodochiari luxurio-
so, qui proximus genere illi cum esset, primus
lege ad hereditatem vocabatur; haec inquam
cum viderem, compescere risum non potui, re-
cordatus praesertim, quam pallidus semper
squalidusque fuerit, curarum, quod frons osten-
deret, plenus, solisque diues digitis, quibus
D d talen-

οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μί-
κρον συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον ἐκχυθισόμενα
πρὸς τῇ μακαρίᾳ Ῥοδοχάρει. ἀλλὰ τί ἐκ ἀπ-
ερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέοντες τὰ
λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτὰς ὀρώντες.
ΚΛΩΘ. Ἐμβαίνε, ἵνα καὶ ἀνιμῆσται ὁ πρὸς θ-
μεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ Φέρη; πλήρες ἤδη τὸ
στάφος· αὐτὰς περίμενε· ἐς αὔριον ἔωθ' ἐν σὲ
διαπρὸς θμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων,
ἔωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· αἰέλει γρά-
ψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος·
οἴμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μό-
νος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί σὺ
δια-

talenta et myriades computaret, minutatim ea
colligens, quae paulo post effunderentur a beato
illo. Sed cur non iam soluimus? etenim inter
nauigandum ridebimus reliqua, plorare illos
videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat an-
coram, Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena iam
est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus
te. MIC. Iniuriam mihi, Charon, facis, si
relinquas me hesternum iam mortuum. Crede
mihi legum te violatorem apud Rhadamanthum
reum faciam. Heu mihi malorum, iam nauig-
ant, ego vero solus hic destituor: quamquam
cur

διανήχουμαι κατ' αὐτὰς; εἰ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεύς· ἄλλως τε εἰδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθητρία καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τῷτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε· εἰ θέμις ἔτιω σε διελθεῖν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

ΧΑΡ. Πῶ νῦν καθεδεῖται; μεσὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρεϊς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὰς ὤμους, εἰ δοκεῖ τοῦ τυράννου. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΤΝ.

cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defecius suffocer, qui iam sum mortuus, praesertim cum nec obolum habeam unde nautum soluam. CLOT H. Quid hoc? Expecta Micylle: non est fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOT H. Nequaquam. Sed adnauigabimus eius recipiendi causa, et tu Mercuri, vna illum manu porrecta intro trahere.

19. CHAR. Vbi iam sedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, si videtur, tyranni. CLOT H. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur et ceruices impii conculca. nobis vero felix cursus contingat!

ΚΤΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀλγυθείας εἰτεῦθ' εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν ἔκ' ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας· πλέον γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν ὀρέῃς, καὶ τοῦτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέλης, εἰτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψη δὲ ἔδδεν, ἣν εὐῆρες καὶ καρτερόν μοι ἔρετμον δῶς μόνον. ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν. ΚΤΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσας δείξει. ΧΑΡ. Νῆ Δί', ἣν περ εἰδῆς κέλευσμα τι τῶν ναυτικῶν. ΚΤΝ. Οἶδα καὶ πολλὰ ὦ Χάρων. τῶν ναυτικῶν. ἀλλ' ὀρέῃς, ἀντεπηχεῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥς ἐμὴν τὸ ἄσμα ἐπιταρραχθήσεται.

ΠΛ.

tingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, et hanc clavam. Caeterum si haurire me velis, aut remigare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo commodum et robustum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Noui, Charon, et plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis ploribus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV.

ΠΛ. Οἶμοι τῶν κτημάτων. ΑΛΛΟΣ. Οἶ-
 μοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν
 οἶαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρο-
 νόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἶ, αἶ, τῶν
 νεογιῶν καὶ παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμ-
 πέλους τρυγήσει, ἅς πέρυσιν ἐφυτευσάμην;
 ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' ἔδέν οἰμώζεις; καὶ μὴν
 οὐ. Θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ.
 Ἀπαγε. ἔδέν ἐσιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώξωμαι εὐ-
 πλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ
 ἔσος ἐπιστέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν,
 ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῇ, δροεῖ. οἶμοι τῶν κατ-
 τυμάτων· οἶμοι τῶν κρηπιδῶν, τῶν παλαιῶν·
 ὅττοτοῖ, τῶν σαφρῶν ὑποδημάτων· ἔκ· ἔτι δ'
 κακο-

20. DIV. Hei mihi diuitias! ALIVS. Hei mi-
 hi agros! ALIVS. Hei hei quam domum relinquo!
 ALIVS. Quot talenta heres meus a me acce-
 pta per luxum effundet! ALIVS. Hei hei re-
 cens mihi natos pueros! ALIVS. Quis igitur
 vineas vindemiabit, quas superiore anno insti-
 tui? MERC. Tu vero nihil, Micylle, ploras?
 et tamen nefas est, sine lacrimis quomquam
 transire. MIC. Apage, nihil est quod secun-
 da adeo navigatione plorem. MERC. Tamen
 vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce.
 MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur,
 Mercuri. hei frustra corii! hei crepidas veteres!
 hei hei putres calceos! Non iam infelix ego a

κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ,
 ἔδὲ τῷ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος
 περινοσῆσω, τὰς ὀδόντας ὑπὸ τῷ κρύε συγ-
 κροτῶν. τίς ἄρα με τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ
 κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνητα· σχεδὸν δὲ
 ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθημῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπό-
 δοτε· καὶ σὺ δὲ, δός· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω·
 δός καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παί-
 ζεις, ὦ Χάρων, ἢ κατ' ὕδατός, Φασιν, ἤδη
 γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν
 προσδοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγω-
 νόν ἐστιν ὀβολός, ἢ σρογγύλον. ΧΑΡ. ὦ κα-
 λῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον· ἀποβαί-

τετε

mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hie-
 me sine calceis oberrabo seminudus, stridens
 prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum
 meum habebit et subulam? Satis ploratum est,
 et prope traiecimus.

21. CHA R. Age iam vecturae pretium no-
 bis primum date: da tu quoque: ab omnibus
 iam habeo: tu quoque obolum da Micylle.
 MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt,
 scribis, a Micyllo si exspectas obolum. Omni-
 no enim neque hoc novi, quadratum quiddam
 sitne obolus, an rotundum? CHA R. Praecla-
 ram vero navigationem hodie et lucrosam! Ex-
 scendite

νετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βῆς, καὶ κύν-
 νας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευῖσαι·
 γὰρ καὶ κεῖνα δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτὰς, ὦ
 Ἑρμῇ, παραλαβὼν· ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἐς τὸ ἀντι-
 πέρας ἀποπλευσῶμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἑραμί-
 θρην τῆς Σῆρας διάξωσα. τεθνήσκει γὰρ δὴ πρὸς
 ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι. ΕΡΜ.
 Προΐωμεν ὦ ἔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἐπε-
 σθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τῷ ζόφῳ. πᾶν νῦν ὁ καλὸς
 Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων
 Φρύνης Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα,
 καὶ ἔδεν ἔτε καλὸν, ἔτε καλλίον· ἀλλ' ἤδη
 καί

scendite tamen. Ego vero ad equos, et boues,
 et canes, et reliquas animantes transeo: traici
 enim et has oportet. CLOTH. Accipe istos
 abducendos. Ego ipsa quoque in aduersam ri-
 pam renauigabo, Indopatē et Heramithrē
 Seras transductura: mortui enim sunt in pug-
 na de finibus commissa. MERC. Hecus pro-
 cedamus, vel potius sequimini me deinceps
 omnes.

22, MIC. Vah quanta hic obscuritas! ubi
 nunc pulcher Megillus? aut qua re hic digno-
 scat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha?
 omnia enim aequalia, et eiusdem coloris, ne-
 que quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed

καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον βί-
 νω δεκνῶν, ισότημεν γίγνεται τῇ πορφύριδι τῆς
 βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ αἰφῶ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐ-
 τῷ σκότῳ καταδεδυκέναι. Κυρίσκει, σὺ δὲ πᾶ-
 ποτε ἄρα ὦν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέ-
 γω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἄμα εἰ δοκεῖ, βαδίζω-
 μέν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· εὐβαλέ μοι τὴν δεξιάν·
 εἰπέ μοι, ἐτελίσθης γὰρ, ὦ Κυρίσκει, τὰ Ἐλευ-
 σίνια, ἔχῃ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;
 ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδὲ ἔν προσέρχεται δαδ-
 χῆσά τις, φοβερὸν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσ-
 βλέψασα· ἢ ἄρα πᾶς Ἐριννὺς ἐστίν; ΜΙΚ. Ἐοί-
 κεν ἀπὸ γε τῆς σχήματος.

ΕΡΜ.

iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante
 videbatur, aequum honorem regis purpurae
 obtinet: speciem enim neutra habet; easdem
 utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cy-
 nisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed,
 si videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mo-
 nes: manum mihi porrige. Dic mihi, initia-
 tus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status
 illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur
 accedit cum facibus mulier, terribile et mi-
 nax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys
 est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si
 spectes.

23. MERC.

4. h. C.

ΕΡΜ. Παραλαμβάνε τέτρες, ὦ Τισιφώνη, τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλα γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτὰς ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῇ, κήρύττε, καὶ προσκάλει. ΚΤΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσχεψαι παραγχαῶν. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΤΝ. Πάντως βέλονται κατηγορεῖσθαι τινος, ἃ συνεπίσχεψαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. ἔκ ἂν ἔν ἀξιόπιστος εἶην λέγων, μὴ ἔχῃ πρῶτερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρέπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΤΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄρισε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρ' ἐλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατώσηθι. σὺ δὲ προσκάλει τὰς κατηγορεῖς.

ΕΡΜ.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praconium fac et aduoca. CYN. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspiciendum admoue. RHAD. Qua causa? CYN. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patrauit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, et quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus. RHAD. Huc accede, et primus sta in iudicio. tu vero accusaturos aduoca.

24. MERC.

ERM. Εἴ τις Κυνίσκη τέττι κατηγορεῖ, δεῦ-
ρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ'
ἔχ' ἱκανὸν τέτο ὦ Κυνίσκη· ἀπόδυθι δὲ ὅπως
ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν σιγμάτων. ΚΥΝ.
Πῶς γὰρ ἐγὼ σιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὅτι
σα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσεται παρὰ τὸν βίον;
καθ' ἑκάστον αὐτῶν ἀφανῆ σίγματα ἐπὶ τῆς
ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδέ σοι γυμνὸς παρ-
έστηκα· ὥς ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ φῆς τὰ
σίγματα. ΡΑΔ. Καθάρως ὡς ἐπίπαν ἔτοσι,
πλὴν τέτων, τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ,
καὶ ἀσαφῶν σιγμάτων· καίτοι, τί τέτο; Ἰχνη
μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκυμάτων, ἔκ. οἶδα
δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκρίκοπται.

ἢ ὅπως ἐκκρίκοπται, μᾶλλον δὲ ἐκκρίκοπται πῶς

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniscum
velit dicere, huic accedito. RHAD. Nemo ac-
cedit: verum non satis hoc est, Cynisce. Exue
te, ut inspiciam de stigmatibus. CYN. Vbinam
ego notis compunctus essem? RHAD. Quae-
cumque vestrum quisque mala in vita patraue-
rit, eorum notas quasdam visum effugientes in
animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi ad-
sto. Require igitur, quas dicis notas. RHAD.
Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas
aut quatuor, euanidas omnino et vix cognos-
cibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia qui-
dem et signa notarum inuistarum adsunt, sed
nescio quomodo deleta vel exsculpta potius.

Quo-

πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπ-
 αρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΤΝ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ
 πολλὰ διὰ τῆτο ἐμπλήσας σίγματα, ἐπειδὴ
 τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἤρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπά-
 σας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην.
 ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, ἔτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ
 χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἀπιδι ἐς τὰς
 Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατ-
 ηγορήσας γε πρότερον ἔ Φῆς τυράννε, ἄλλες
 προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τὰ μὲν, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρὸν
 ἐσι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον·
 πάλαι γὰρ σοὶ καὶ γυμνὸς εἰμι, ὥς ἐπισκόπει.

ΡΑΔ.

Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quo-
 modo purus quasi postliminio factus es? CYN.
 Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae
 defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum
 coepi philosophari, maculas paullatim omnes
 ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem et
 efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum
 insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum
 prius tyrannum quem dicis reum peregeris!
 Aduoca alios.

25. MIC. De me negotium paruum est, o
 Rhadamanthe, et breui exploratione opus ha-
 bet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur!
 RHAD.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκοπο-
 τῆς Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εὖγε ὦ Μίκυλλε, κα-
 θάρους ἀκριβοῦς καὶ ἀνεπίρραφτος, ἀπιδι καὶ σὺ
 παρὰ Κυτίσκον τέτονί· τὸν τύραννον ἔδη περσι-
 κάλει. ΕΡΜ. Μεγαπένδης Λακώδε ἰμέτω,
 ποῖ εἰσέφῃ; πρόστιθι. σὲ τὸν τύραννον περσι-
 λῶ· πρόσβαλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφώνη, ἃ τὸ μέ-
 σον, ἐπὶ πρᾶχθην ὠδῶσα· σὺ δὲ ὦ Κυτίσκη,
 κατηγέρει, καὶ οἰκέλεγχε ἔδη· πλησίον γὰρ εἴη
 οὐτοσί.

ΚΤΝ. Τὸ μὲν ὄλον, ἐδὲ λόγων ἔδει· γινώ-
 σκη γὰρ αὐτὸν αὐτῶα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν
 σημάτων· ὅμως δέ, καὶ οὗτος ἀποκαλύψω σοί
 τὸν ἄνδρα, καὶ τῷ λόγῳ δεῖξω φανερώτερον·
 ἔτι σοί

RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllos.
 RHAD. Euge, Micylle, purus plane es et
 nulla nota inscriptus: abi et tu ad Cyniscum
 illum. Tyrannum iam aduoca. MERC. Me-
 gapenthes Lacydæ F. prodito. Quo te veris?
 accede. te tyrannum aduoco. Protrude illum,
 Tisiphone, præcipitem in medium. Tu vero,
 Cynisce, accusa iam et conuince: prope enim
 homo est.

26. CYN. Vniuersim quidem neque opus
 erat oratione. Statim enim illum, qualis sit,
 cognosces ex notis: tamen et ipse detegam ti-
 bi virum, et oratione mea clarius ostendam.

Quare

ἐποσὶ γὰρ ὁ τρισηκτάρατος, ὁπότε μὲν ἰδιώτης
 ὢν ἐπραξέ, παραλείπειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὰς
 θρασυτάτας προσεταιριζόμενος, καὶ δευφόρας
 συναγαγὼν, ἐπαναξάς, τῇ πόλει τύραννος κατε-
 ἔστη, ἀκρίτας μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυριάς·
 τὰς δὲ ἑσίας ἐκάζων ἀφαιρόμενος, καὶ πλῆτε
 πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, εὐδειμίαν μὲν
 ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμό-
 τητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν
 ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφή-
 βους καταισγύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπη-
 κόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύ-
 φου, καὶ τῷ πρὸς τὰς ἐντυγχάνοντας φρυάγμα-
 τος

Quae igitur facerrimus iste, quamdiu priuatus
 fuit perpetraverit, omittenda arbitror. Post-
 quam vero adsumtis in sceleris societatem auda-
 cissimis quibusque, et conducto satellitio, in-
 surgens contra ciuitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius.
 Horum vero omnium bonis correptis, ad fasti-
 gium diuitiarum cum peruenisset, nullam ille
 luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro
 omni et contumelia in miseros ciues usus est,
 virgines eorum stupris corruptit, adolescentibus
 pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi
 impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem,
 et fastus, et fremebundae illius erga alloquen-
 tes

τος 16), εὐδὲ κατ' ἄξιον δύναιτο ἂν παρ' αὐτῷ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥᾶδιον γάρ ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τῆτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν καλᾶσεων πρὸς ὠμότητα καινεργόν αὐτῷ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν εἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενὴ τις ἐστὶ κατ' αὐτῷ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τὰς ὑπ' αὐτῷ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἀγλήτοι ὡς ἑρᾶς πάρεισι. καὶ περισσύντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ἔτοι πάντες, ὧ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τῷ ἀλιττρίῳ τεθναῖσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἐνεκα· εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες·

tes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis quam istum oculis reclus et nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarraret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si aduocari iusseris ab isto interemptos. Quin inuocari, ut vides, adsunt, et circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit;

16. Φρυγμυκτος] Φρύγμα equorum est sonitus naribus excussus, irae et ferociae nuncios, quem *fremitum* latini dicunt, ut Φρύγμα Graeci. *Gesner.*

θύντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων
ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλέτυν· οἱ δὲ,
ὅτι ἦσαν δεξιοί, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ
ἡρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μίᾱρὲ σύ;
ΜΕΓ. Τὰς μὲν Φόνους εἰργασμαί, ἔς λέγει. τὰ
δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν
ἐφῆβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθοράς τῶν παρ-
θένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μὲ κατεψεύσα-
το. ΚΥΝ. Οὐκ ἔν καὶ τέτων ὦ Ῥαδάμανθυ,
παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνες τέτεις λέ-
γεις; ΚΥΝ. Προσκέλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν
λύχνον αὐτῆ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσεσι γὰρ
αὐτοὶ

struxit; alii, quod indignarentur filiis suis con-
tumeliae causa ad ipsum perductis; alii quod
essent divites; alii, quod dextri essent ac pru-
dentes, iisque, quae fierent, minime delecta-
rentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, re-
spondes? MEG. Caedes quidem perpetravi
quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, ado-
lescentum contumelias, corruptelas virginum,
haec omnia, inquam, contra me Cyniscus men-
titus est.¹¹¹ CYN. Igitur et horum exhibebo ti-
bi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos di-
cis? CYN. Aduoca mihi, Mercuri, lucernam
ipsius et lectum. Haec enim pro testimonio
dicent,

E e

dicent,

αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπί-
σαντο αὐτῷ. EPM. Ἡ Κλίη, καὶ ὁ Λύχνος
ὁ Μεγαπένθης παρέσω· εὐγε ἐποίησαν ὑπακί-
σαντες. P A Δ. Εἰπατε ἔν ὑμεῖς ἃ συνέψε Με-
γαπένθει τέτω· προτέρᾳ δὲ σὺ ἢ Κλίη λέγε.
KΛIN. Πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος·
ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ραδά-
μανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' ἐμοῦ
διεπράττετο. P A Δ. Σαφές αὐτὰ μὲν ἔν κα-
ταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένεσθαι· καὶ
σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει. ΛΤΧ. Ἐγὼ
τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, ἔκ οἶδα· ἔγάρ παρῆν· ἃ
δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, οὐκ ἔχω λέ-
γειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἀρ-
ρήτα,

dicent, quae se consciis fecerit. MERC. Le-
ctus et Lucerna Megapenthis adsunt. Bonum
factum! paruerunt. RHAD. Dicite igitur vos,
quorum consciis sitis huic Megapenthi. LECT.
Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen di-
cere ea, Domine, pudore prohibeor, tam tur-
pia erant, quae in me patrauit. RHAD. Pla-
nissime igitur contra illum fers testimonium,
qui nec dicere ea sustineas. Et tu iam, Lu-
cerna, dic testimonium. LV C. Diurna eius
facinora non noui; neque enim aderam: quae
vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dice-
re. Verum vidi equidem infanda multa, et
contu-

ρήτα· καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα 17). καί τοι πολλὰ κίς ἐκὼν τέλαιον ἐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίχινεν.

Ρ Α Δ. "Αλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν σιγμάτων. παπαῖ, ὅλος οὕτοσι πελιδνός, καὶ κατὰ γράφος, μᾶλλον δὲ κυανέος ἐστὶν ἀπὸ τῶν σιγμάτων· τίνα ἐν κολασθείῃ τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; Κ Τ Ν.

contumeliām omnem supergressa. quamuis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille et admovit me factis suis, et lucem meam modis omnibus polluit.

28. R H A D. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, et notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegthontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Le 2

CYN.

17. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Reiz.

ΚΤΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θέλεις, ἐγὼ σοι και-
νὴν τινὰ καὶ πρέπεσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθή-
σομαι· ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοι μεγίστην ἐπὶ
τέτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΤΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι
τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.
ΡΑΔ. Πάνυ μὲν ἔν. ΚΤΝ. Οὐκ ἔν' ἴσως ἐξ
ἀπάντων ἄποτος ἔσω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ; ΚΤΝ. Χαλεπὴν οὕτως
ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον
ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπασζόμενος τὴν
τρυφὴν. ΡΑΔ. Εἰ λέγεις, καὶ καταδεδικάσθω,
καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς ἔτρεψι, δε-
δέσθω, μεμνημένος ὧν ἐπραξε κατὰ τὸν βίον.

CYN. Nequaquam. Sed ego tibi nouum quod-
dam et dignum illo supplicium subiiciam.
RHAD. Dic, maximam ea te gratiam a me
iniiturus. CYN. Mos est, puto, mortuis omni-
bus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est.
CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Grauem ita
poenam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit,
quantum potuerit apud superos; et delicias il-
las animo reuoluat. RHAD. Bene mones.
Damnas esto, et ad Tantalum abductus vinci-
tor, memor eorum, quae in vita egerit.

Mortuorum Dialogi

D iogenis et Pollucis	I
Pluto, seu contra Menippum	9
Menippi, Amphilocho et Trophonii	12
Mercurii et Charontis	14
Plutonis et Mercurii	18
Terpsionis et Plutonis	21
Zenophantae et Callidemidae	30
Cnemonis et Damnippi	34
Simyli et Polystrati	36
Charontis et Mercurii, et Mortuorum di- versorum	41
Crateris et Diogenis	56
Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis	61
Diogenis et Alexandri	72
Alexandri et Philippi	78
Achillis et Antilochi	84
Diogenis et Herculis	88
Menippi et Tantali	94
Menippi et Mercurii	97
Aeaci, Protefilai, Menelai ac Paridis	100
Menippi et Aeaci	103
Menippi et Cerberi	111
Charontis, Menippi et Mercurii	113
Plutonis et Protefilai	117
Diogenis et Mausoli	121
Nirei, Therstiae et Menippi	125
Menippi et Chironis	127
Diogenis, Antisthenis et Cratetis	130
Menippi et Tiresiae	140
Aiacis et Agamemnonis	144
Minois et Sostrati	147

Menippus, siue Necyomantia

153

Charon, siue Contemplantes

197

De Sacrificiis

249

Vitarum auctio

269

Piscator, sed Reuiviscentes

314

Catapulus, siue Tyrannus

388

Adden-

ADDENDA

Ad Tom. I. p. 16. ex Io. Aug. Ernesti
V. Ven. Praefat. ad Aristoph. Nub.
p. XXXIV. sq.

Quaesitum est viris doctissimis, quid esset
apud Lucianum in Somnio p. 13. T. I. ed.
Hemst. ἐπιδικάσιμος φίλοις. Micyllus inter-
pretatus est appetibilis amicis. I. Fr. Gronovius
autem utilis adiocatus amicis, quod probant fi-
lius Iacobus et Hemsterhusius ὁ πᾶν, idque
conuenit satis contrario φοβερός ἐχθροῖς. Ego
autem nondum potui intelligere, quomodo et
forma verbi, secundum analogiam linguae, et
origo eius, possit hanc significationem admittere.
Nam ἐπιδικάσιμον profecto per analogiam
nihil esse aliud potest, quam quod ἐπιδίκασθῃ,
quod sit eiusmodi, ut id homines ἐπιδικάζων-
ται. Est autem ἐπιδικάζεσθαι proprie, ut Ku-
sterus de Verb. med. p. 112. ostendit, certare
de hereditate, petere hereditatem. Hinc factum,
sicut in aliis verbis, ut quod primum de certa
parte diceretur, id usurparetur deinde de ge-
nere vniuerso, essetque ἐπιδικάζεσθαι experire
aliquid, utilitatis causa, certare de re aliqua con-
sequenda, sibi vindicanda. Hoc sensu planissime
dixit Scholiastes Aristophanis ad Nub. v. 47. de-
monstrans Strepsiaden se ἀγροικὸν vocare, non
deprimenti sui causa, sed suprum diuitiarum
indicandarum: ἃ γὰρ αὖν, εἰ μὴ πᾶν πλεσιος
ἦν,

ἦν, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτῇ ἡ γυνή, *nobilis et urbana femina, nisi valde dives fuisset, eum non appetisset*, eius conditione uti noluisse. Vnde cogi arbitror, ἐπιδικάσιμον Φίλοις esse, quem, utilitatis spe, ament amici, cuius amicitiam conservare expetant, in quo colendo, observando retinendo, certent. Idque etiam confirmat locus Iosephi, (quo augeri Lexica poterunt, quae vnum illum Luciani locum exhibent) Antiqu. IV, 2. 4. ed. Hav. ubi Moses dicit Aaronem, etsi Sacerdotium a Deo acceperit, tamen id κατατιθέναι ἐπιδικάσιμον, ponere in medio, ut de eo consequendo certent, qui velint, ut petat, qui velit.

L I P S I A E

EX OFFICINA SOMMERIA

